

הזֹהַר הַקָּדוֹשׁ

זֹהַר אֶמֹר

The Holy Zohar

Zohar Emor

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. (ויקרא כ"א) ויאמר יי' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו. אמר רבי יוסי, מאי טעמא דא לקבל דא, דכתיב לעילא, ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעוני מות יומתו, וסמיה ליה אמור אל הכהנים. אלא (משמע) כיון דאזהר להו לישראל, לקדשא להו בכלא, אזהר להו לכהני לקדשא לון, וכן כללים. לכהני מנין. דכתיב אמור אל הכהנים. כללוי מנין. דכתיב, (במדבר יח) ואל כללים תדבר ואמרת אליהם. בגין דישתכוון בלהו זכאין קדישין דכין.

2. אמור אל הכהנים בני אהרן, מאי טעמא דכא בני אהרן, וכי לא ידענא דבני אהרן ניהו. אלא בני אהרן, ולא בני לוי, דאהרן הוא ראשיתם של כל הכהנים של העולם, שבו התרצה הקדוש ברוך הוא מהכל כדי לעשות שלום בעולם. ומשום שאהרן, דרכיו העלו אותו לזה, שכל ימיו של אהרן היה משתדל להרבות שלום בעולם. ומשום שדרכיו כן, העלה אותו הקדוש ברוך הוא לזה, להכניס שלום בפמליא של מעלה, ומשום כן – אמר אל הכהנים בני אהרן.

”אלה מועדי יהוה, מקראי קדש, אשר-תקראו אתם, במועדם” Leviticus 23:4

“These are the appointed seasons of G-d, even holy convocations, which you shall proclaim in their appointed season.”

The word “מועד”, (=season =time) has the numerical value of 120. This connects us to the 12 months, 12 signs of the Zodiac that control the energy flow from each constellation to the world.

God tells us about special times in a year, where there are special energies available for us. He instructs us to announce them as a form of connection to that time/energy event.

Albert Einstein said that time is just another dimension, a fourth one to go along with the three dimensions. Our understanding of time, Einstein said, is based on its relationship to our environment. The most radical interpretation of his theory: Past, present, and future are merely figments of our imagination, constructs built by our brains so that everything doesn't seem to happen at once.

Einstein's conception of unified space-time works better on graph paper than in the real world. Time isn't like those other dimensions – for one thing, we move only one way within it.

Again, you can move in space in any direction, but time has only ONE direction.

Why so? Why can't we go back in time?

The simple answer is: Time is an illusion, a TEMPORary perception. If we can't move freely in time then we don't need to and we don't have to. Time exists only on the material level to create a state of beginning and end. There is no time in the spiritual dimensions.

The experience of time changes from one person to another, and from one event to another.

Time was created for us so we can do our "time". We were born into a time frame to follow a work plan. We've been "pushed" into the matter, the prison of the soul, a place of work with beginning and end.

The portion of Emor gives us the time map of the Holidays, a time where we can connect to higher levels to get support in doing our 'time'. The holidays in the Bible are for everyone who believes in the Bible, Jews or not. They provide special support that helps us in our Tikkun process. Study each holiday to make a better connection to it.

3. אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם. רבי יהודה פתו, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. מה רב טובך, כמה עליון ונכבד אותו האור העליון שנקרא טוב, שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב, וזה הוא האור הגנוז, שבו עושה הקדוש ברוך הוא טוב בעולם, ולא מונע אותו בכל יום, מבין שבו מתקנים העולם ועומד עליו. אשר צפנת ליראיך, ששנינו, אור עליון עשה הקדוש ברוך הוא בשברא את העולם, וגנו אותו לצדיקים לעתיד לבא. והו שכתוב אשר צפנת ליראיך.

3. אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם. רבי יהודה פתו, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. מה רב טובך, כמה עליון ונכבד אותו האור העליון שנקרא טוב, שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב, וזה הוא האור הגנוז, שבו עושה הקדוש ברוך הוא טוב בעולם, ולא מונע אותו בכל יום, מבין שבו מתקנים העולם ועומד עליו. אשר צפנת ליראיך, ששנינו, אור עליון עשה הקדוש ברוך הוא בשברא את העולם, וגנו אותו לצדיקים לעתיד לבא. והו שכתוב אשר צפנת ליראיך.

4. פעלת לחוסים בך. פעלת, בזמן שגברא העולם אותו האור היה עומד ומאיר מראש העולם לסופי העולם. בששתכל הקדוש ברוך הוא באותם הרשעים שעתידים לעמד, גנו את אותו האור, שכתוב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. ועתיד להאיר לצדיקים לעולם הבא, וזה הוא אשר צפנת ליראיך, וכתוב (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

4. פעלת לחוסים בך. פעלת, בזמן שגברא העולם אותו האור היה עומד ומאיר מראש העולם לסופי העולם. בששתכל הקדוש ברוך הוא באותם הרשעים שעתידים לעמד, גנו את אותו האור, שכתוב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. ועתיד להאיר לצדיקים לעולם הבא, וזה הוא אשר צפנת ליראיך, וכתוב (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

5. תא וזוי, בשעתא דבר נש קאים לביתה ליהוא עלמא, והוא בבי מרעיה, אתיין עליה ג' שכוזין, וזומי תמן, מה דלא יכיל בר נש למזומי כד איהו בהאי עלמא. והוא יומא, יומא דדינא עלאה הוא, דמלכא בעי פקדונא דיליה. ופאה ההוא בר נש, דפקדוניה

5. תא וזוי, בשעתא דבר נש קאים לביתה ליהוא עלמא, והוא בבי מרעיה, אתיין עליה ג' שכוזין, וזומי תמן, מה דלא יכיל בר נש למזומי כד איהו בהאי עלמא. והוא יומא, יומא דדינא עלאה הוא, דמלכא בעי פקדונא דיליה. ופאה ההוא בר נש, דפקדוניה

אָתִיב לְמַלְכָּא כְּמַה דְּאֵתִיב לִיה בְּגִיט. אִי הָהוּא פִּקְדוֹנָא אֶתְנָן בְּטוֹפִי גּוֹפָא, בַּהּ יִמָּא לְמֵאֲרִי הַתִּטָּנָה בְּטוֹפִי הַגּוֹף, מֵהָ יֵאמֵר לְבַעַל הַפִּקְדוֹן? פִּקְדוֹנָא.

6. זְקַף עֵינָיו, וְזוּמִי לְמַלְכָּא הַמּוֹת קָאִים קְבוּיָה, וְסִיפִיָּה עֲלִיפָא בִידִיה, הַסֵּטֶר בְּקִטְרִין, בְּקוּטְמָא דְּהָהוּא בְּרָ נֶשׁ. וְלִית לָהּ לְנֶפֶשׂא קִשְׁיָו בְּכָלָא, כְּפָרִישׁוֹ דִּילָהּ מִן גּוֹפָא. וְכֵן לָא בֵּיתָה, עַד דְּזוּמִי לְשִׁכְנֵתָא, וּמִגֵּד סִגְיָאוֹת תִּיאוּבֵתָא דְּשִׁכְנֵתָא, נֶפֶשׂא נִפְקֵת (דף פ"ח ע"ב) לְקַבֵּלָא לְשִׁכְנֵתָא.

Psalms 31:20

“פַּעֲלֵת, לַחֲסִים בְּךָ מִה רַב-טוֹבָךְ, אֲשֶׁר-צִפְנָתָ לִירֵאֶיךָ”

“How great is the good that you concealed to those who fear (Awe) you, You acted for those who seek your shelter”

The Zohar explains that the ‘good’ mentioned in the verse above represents two types of Light. One is a light that is called ‘Ohr Haganuz’ and it was concealed on the day of Creation for the righteous people of the future. This light doesn’t get revealed in the world. The second ‘good’ light comes out of the ‘Ohr Haganuz’. It’s the light that sustains the entire world.

Malachi 3:20

”וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאִי שָׁמַי, שֶׁמֶשׁ צְדָקָה, וּמִרְפָּא, בְּכִנְפֶיהָ”

“and a sun of righteousness with healing in its wings, will rise for those who fears (Awe) my name ”

The future light from the sun will have only positive attributes that will be denied from being used by the wicked.

Job 38:15

”וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם”

“The wicked are denied their light”

Because the Ohr Haganuz was the light that was in the first creation process, it can reveal every part of the entire Creation. The righteous that will merit this light won’t have any limitation in the new world. They’ll be able to see through space and time and will tap into the force and intelligence forces of The Beginning. They’ll have an understanding of the entire Creation.

I will share with you more interesting things from his lectures. I can say with confidence that if Dr. deGrasses looked into Kabbalah knowledge to the Tree of Life, he could easily find answers to the mysteries of the universe he presented.

Dr. deGrasse brings a little section about intelligence in the universe. I extracted his wonderful view on how humans look at the intelligence and how a 1% change in DNA could make a huge significance on intelligence level.

We know that God changed the DNA of Aaron and all of his descendants so they’ll be able to channel the light of the Creator to the world. Without that change, they would have not been able to do the work in the Holy Temple.

see: http://en.wikipedia.org/wiki/Y-chromosomal_Aaron

When we come to the Final Redemption and the resurrection, there will be DNA changes in all people. Everyone on his own level of purity and capacity of Light. The greater and

purser the vessel the greater the change and the benefits from the Ohr Haganuz, the Concealed Light. The video below was brought here to demonstrate how a little change of DNA can make a huge difference.

Physics teaches us that light can turn to matter. What we know as light is a weak form that requires high energy to transform into matter. With the support of the Concealed Light, the rules will be different and righteous people could have true mind over matter. ($E=MC^2$, $E=M$, $M=E$)

The bottom line is that if we prepare ourselves for the light of the future, we can merit the Ohr Haganuz. We can do that only through one channel available to us to achieve this goal and that is through Rabbi Shimon and The Zohar that he prepared for us.

The Unity Zohar (UnityZohar.com) is the tool with the power to synergy all of the little units of light into one. Just think about it to realize the gift of the Zohar, DailyZohar, and UnityZohar.

READ THE COMMENTARY ABOVE BEFORE WATCHING THE VIDEO

<http://youtu.be/-HgNhVPWVTk>

7. בְּתֵר דְּנִפְקָא, מֵאֵן אִיהִי נִפְשָׁא דְּאֵתְרָבֶּק בָּהּ (ו"א ותתקבל) וִיקָבֵל בְּגוּפָא (ו"א בגווה) וְהָא אוֹקְמוּהּ לְהִי מְלִי. בְּתֵר דְּנִפְקָא נִפְשָׁא מִן גּוּפָא, וְאִשְׁתָּאֵר גּוּפָא בְּלֵא רוּזָא, אִסִּיר לְמִשְׁבֶּק לִיהּ בְּלֵא קְבוּרָתָא, דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים כ"א) לֹא תִלִּין גְּבֻלָּתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קִבֹּר תִּקְבְּרֶנּוּ בַּיּוֹם הַהוּא. מִשּׁוּם שְׁמַת שִׁישְׁתַּהֵּה כ"ד שְׁעוֹת, שְׁהִם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּלִי קְבוּרָה, נוֹתֵן חֲלָשָׁה בְּאִיבְרֵי הַמְּרֻכָּבָה, וּמַעֲכָב אֶת מַעֲשֵׂה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַחֵשׁוֹת, שְׁאִפְשָׁר שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא גֹזֵר עָלָיו כְּדֵי לְבַא בְּגִלְגּוּל אַחֵר מִיַּד בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁנִפְטָר לְהִיטִיב לוֹ, וְכָל זְמַן שְׁלֵא נִקְבֵּר הַגּוּף, הַנִּשְׁמָה לֹא נִכְנָסֶת לִפְנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא יִכּוּלָה לְהִיטִיב בְּגוּף אַחֵר עַד שִׁיקְבֵּר הָרֵאשׁוֹן. וְזֶה דּוּמָה לְאָדָם שְׁמַתָּה אִשְׁתָּו, לֹא רָאִי לוֹ לִשְׂא אִשָּׁה אַחֶרֶת עַד שֶׁקּוֹבֵר אֶת הָרֵאשׁוֹנָה, וּמִשּׁוּם כֵּן אִמְרָה תוֹרָה, לֹא תִלִּין גְּבֻלָּתוֹ עַל הָעֵץ.

7. בְּתֵר דְּנִפְקָא, מֵאֵן אִיהִי נִפְשָׁא דְּאֵתְרָבֶּק בָּהּ (ו"א ותתקבל) וִיקָבֵל בְּגוּפָא (ו"א בגווה) וְהָא אוֹקְמוּהּ לְהִי מְלִי. בְּתֵר דְּנִפְקָא נִפְשָׁא מִן גּוּפָא, וְאִשְׁתָּאֵר גּוּפָא בְּלֵא רוּזָא, אִסִּיר לְמִשְׁבֶּק לִיהּ בְּלֵא קְבוּרָתָא, דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים כ"א) לֹא תִלִּין גְּבֻלָּתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קִבֹּר תִּקְבְּרֶנּוּ בַּיּוֹם הַהוּא. מִשּׁוּם שְׁמַת שִׁישְׁתַּהֵּה כ"ד שְׁעוֹת, שְׁהִם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּלִי קְבוּרָה, נוֹתֵן חֲלָשָׁה בְּאִיבְרֵי הַמְּרֻכָּבָה, וּמַעֲכָב אֶת מַעֲשֵׂה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַחֵשׁוֹת, שְׁאִפְשָׁר שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא גֹזֵר עָלָיו כְּדֵי לְבַא בְּגִלְגּוּל אַחֵר מִיַּד בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁנִפְטָר לְהִיטִיב לוֹ, וְכָל זְמַן שְׁלֵא נִקְבֵּר הַגּוּף, הַנִּשְׁמָה לֹא נִכְנָסֶת לִפְנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא יִכּוּלָה לְהִיטִיב בְּגוּף אַחֵר עַד שִׁיקְבֵּר הָרֵאשׁוֹן. וְזֶה דּוּמָה לְאָדָם שְׁמַתָּה אִשְׁתָּו, לֹא רָאִי לוֹ לִשְׂא אִשָּׁה אַחֶרֶת עַד שֶׁקּוֹבֵר אֶת הָרֵאשׁוֹנָה, וּמִשּׁוּם כֵּן אִמְרָה תוֹרָה, לֹא תִלִּין גְּבֻלָּתוֹ עַל הָעֵץ.

8. דְּבֵר אַזּוֹר, כִּד אֶתְפָּרְשָׁא נִשְׁמָתָא מִן גּוּפָא, וּבִעֵיָא לְמִיכָל לְהִהוּא עֲלָמָא, לֹא תִיעוּל לְהִהוּא עֲלָמָא, עַד דִּיִּהְיִין לָהּ גּוּפָא אַזּוֹרָא מְזִהוּרָא, וּלְבִתֵּר יִכְלָא לְמִיכָל. וּמֵאִלְיָהּ תִּנְדָּע, דִּהּוּ לִיהּ תְּרִין גּוּפִין, וְזֶה דְּבִיתָא אֶתְוַזִּי לְתַתָּא לְבָנֵי נִשָּׂא, וְזֶה דְּבִיתָא אֶתְוַזִּי לְעִיקָא, בֵּין

8. דְּבֵר אַחֵר – בְּשִׁנְפָּרְדֵּת הַנִּשְׁמָה מִן הַגּוּף וְרוּצָה לְלָכֵת לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, לֹא תִכְנָס לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם עַד שְׁנוֹתָנִים לָהּ גּוּף אַחֵר מְאֹר, וְאַחֵר כֵּן יִכּוּלָה לְהִכְנָס. וּמֵאִלְיָהּ תִּדְעַ, שְׁהִי לוֹ שְׁנֵי גוּפִים, אֶחָד שָׁבוּ נִרְאָה לְמַטָּה לְבָנֵי אָדָם, וְאַחֵד שָׁבוּ נִרְאָה לְמַעְלָה בֵּין מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים

מלאכין עלאין קדישין. וכל כמה דגופא לא אתקבר, צערא הוא לנשמתא, ורוח מסאבא אודמן לשרייא עלוי, ולסאבא להווא גופא.

קדושים. וכל עוד שהגוף לא נקבר, זהו צער לנשמה, ורוח טמאה מזדמנת לשרות עליו ולטמא את אותו הגוף.

When a person is on his death bed, three messengers come to him. At that point, he sees what he couldn't see in this world. He sees the Day of Judgment when the King asks him to return the deposit, which is his soul God gave him for use in this world. Life in this world is the aspect of the seven Sefirot from Chesed to Malchut. At the time of death, the upper three Sefirot make a connection to the seven of the person to let the soul come in.

The angel of death has the duty to separate the soul from the body, releasing it to go up and drop the body down as an unwanted garment. The Zohar explains that the soul experiences great pain when the sword of the angel of death severs the bondage between body and soul.

Only the desire to see the Shechina (Binah, the 8th) helps the soul leave the body and move into the Shechina (The all-white, light).

9. ובגין דהווא רוח מסאבא, אודמן, לא כלעי ליה לאיניש, למיבת ההוא גופא ליליא וזר, בגין דרוח מסאבא אשתכחז בליליא, ואשתטוז בכל ארעא, לאשכוזא גופא בלא נפשא, לסאבא ליה, ואסתאב יתיר, ועל דא אזהר לכהני ואמר, לנפש לא יטמא בעמיו, בגין דאינון קדישין לא ישרי עליהו רוח מסאבא, ולא יסתאבון.

9. ומשום שאותה רוח הטמאה מזדמנת, לא צריך לאיש להלין את אותו הגוף לילה אחד, כי רוח טמאה נמצאת בלילה ומשתטחת בכל הארץ למצא גוף בלי נפש לטמא אותה, ונטמא יותר, ועל כן הזהיר את הכהנים ואמר, לנפש לא יטמא בעמיו. משום שהם קדושים, לא תשרה עליהם רוח טמאה, ולא יטמאו.

10. (ויקרא כ"א) אמור אל הכהנים, רבי יצחק אמר, אמור אל הכהנים, בלחש. כמו שכל מעשי הכהנים בלחש, כך אמירתם בלחש. אמר ואמרת – פעם אחת ופעמים, להזהיר אותם על קדשתם כדי שלא יטמאו. שמי שמשמש באתר קדוש, צריך שימצא קדוש בכל. לנפש לא יטמא, כמו שבארנו, שגוף בלי רוח טמא הוא, ושורה עליו רוח טמאה, שהרי תשוקתם של הרוחות הטמאות היא אל גופות ישראל, מכיון שהתרוקנה מהם הרוח הקדושה, ועם בלי של קדש הם באים להתחבר. והכהנים, שהם קדושים קדשה על קדשה, לא צריכים כלל להטמא, כי כתוב כי נזר אלהיו על ראשו. וכתוב כי שמן משחת אלהיו עליו אני ה'.

10. (ויקרא כ"א) אמור אל הכהנים, רבי יצחק אמר, אמור אל הכהנים, בלחש. כמה דכל עובדיהון דכהני בלחש, כך אמירה דלהון בלחש. אמור ואמר: זמנא וזר, ותרין זמנין, לאזהרא להו על קדושיהו, בגין דלא יסתאבון. דמאן דמישמש באתר קדישא, בעיא דישתכחז קדישא בכלא. לנפש לא יטמא, כמה דאוקימנא, דגופא בלא רוח, מסאבא הוא, ושאר עיליה רוח מסאבא. דהא תיאובתא דרוחי מסאבי לגבי גופיהון דישראל איהו, בגין דאתרק מנייהו רוזא קדישא, ובמנא דקודשא, אתיין לאתוזברא. וכהני דאינון קדישין, קדושתא על קדושתא, לא בעיין לאסתאבא כלל, בגין דכתיב, (במדבר ו) כי נזר אלהיו על ראשו. וכתיב כי שמן משחות אלהיו עליו אני יי'.

Deuteronomy 21: 23

לא-תלין נבלתו על-העץ, כי-קבור תקברנו ביום ההוא-כי-קללת אלהים, תלוי; ולא תטמא, את-אדמתך, אשר יהוה "אֱלֹהֶיךָ, נתן לך נחלה.

"his corpse shall not hang all night on the tree, but you shall surely bury him on the same day (for he who is hanged is accursed of God) so that you do not defile your land which YHVH your God gives you as an inheritance."

The Torah tells us that we should not leave the body on the tree for long, it should be buried before the day passes, meaning before sundown.

Deuteronomy 20:19

"for the man is the tree of the field" "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה"

The man was created in God's image, which is the Tree of Life. When the soul leaves the body, it is left only with the temporary aspect of its existence and immediately goes into the decay process. The body that was previously gathered from the matter of this world is no longer in use by the soul. The body is initially formed in the womb, grows, leaves the womb and recycles its existence many times on the physical level to keep the soul drawing life energy into it. Now, without the soul, it breaks down to the basic elements all the way down to basic atoms.

The decay process is the aspect of Judgment and should be 'grounded'. Nature and the living people are the aspects of the Tree of Life and we should distance ourselves from the negativity of the dead.

While the lifeless body is still above ground the soul suffers from great pain. It can not go up for the judgment that determines the cleansing and the new reincarnation process. Some souls need to have immediate reincarnation and if not buried immediately they may lose important correction cycles.

When the soul ascends, it receives new spiritual garments, but only after the first body that was its garment in this world is buried.

11. והוא כְּזוֹנָא דְלַעִילָא קָאִים לְתַתָּא, 11. והוא בְּמוֹ שְׁלֻמְעָלָה עוֹמֵד לְמַטָּה, דְּכַתִּיב, (תהלים קלג) כְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אֶהְרֵן שִׁיּוֹרֵד עַל פִּי מִדּוֹתָיו. אֵבֶל כְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ, אֵבֶל כְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ, וְזֶה שֶׁמֶן מְשַׁחַת קֹדֶשׁ הָעֲלִיּוֹן, שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מִמָּקוֹם הַנֶּהָר הָעֵמֶק שֶׁל הַכֵּל. דְּבָר אַחֵר, שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מִרֹאשׁ שֶׁל כָּל הָרֹאשִׁים, הַנִּסְתָּר שֶׁל כָּל הַנִּסְתָּרִים. עַל הָרֹאשׁ, וְדָאִי עַל הָרֹאשׁ, רִישָׁא דָאָדָם קְדָמָא.

12. יוֹרֵד עַל הַזָּקֵן, דָּא דִּיקְנָא וְקִירָא, כְּמוֹ דְּאוֹקְמוּתָהּ. 12. יוֹרֵד עַל הַזָּקֵן – זֶה הַזָּקֵן הַנִּכְבָּד, בְּמוֹ שְׁבָאֲרוּתָהּ. זָקֵן אֶהְרֵן – זֶה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל שְׁלֻמְעָלָה, וְהָרִי פִּרְשׁוּתָהּ. וְאוֹתוֹ שֶׁמֶן יוֹרֵד עַל פִּי מִדּוֹתָיו, שְׁמָאוֹתֵן הַמִּדּוֹת שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וְיוֹרֵד לְתַחְתּוֹנִים. וְכֵמוֹ זֶה שׁוֹפֵעַ וּמִתְעַטֵּר הַכֹּהֵן הַתַּחְתּוֹן בְּשֶׁמֶן מְשַׁחָה לְמַטָּה.

13. הָאֵלִי קָרָא, לֹאֹ רִישִׁיָּהּ סִיפִיהָ, וְלֹאֹ סִיפִיהָ רִישִׁיהָ. כְּתִיב אַמּוֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא. לֹא יִטְמָאוּ מִבְּעֵי לֵיהּ, מוֹהוּ לֹא יִטְמָא. אֲכָלָא, עַל הַהוּא כֹהֵן עֹלָאָה מְכַלְהוּ קְאָמַר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהָא כְּתִיב וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲזוּיָיו. (כֹּאן חסר) אֲכָלָא וְדָאִי הָכִי הוּא כְּמֹה דְאַתְבַּר, וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּהֵנָּה דְקָאִים לְתַתָּא, בְּגוּוּנָא דְלַעֲיָקָלָא, בְּקַדוּשָׁה אֲצִטְרִיף לֹאֲשִׁתְכַזּוּא יְתִיר מִכְלָא, כְּמֹה דְאַתְבַּר.

13. הפסוק הזה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו. כתוב אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא. לא יטמאו היה צריך להיות! מה זה לא יטמא? אלא על אותו הכהן העליון מכלם הוא אמר. אמר רבי יהודה, והרי כתוב והכהן הגדול מאזוייו. (כאן חסר) אלא ודאי הכי הוא כמות דאתבאר, ואמר רבי יצחק, כהנא דקאים לתתא, בגוונא דלעיקלא, בקדושה אצטרף לאשתכזוא יתיר מכלא, כמות דאתבאר.

The Israelites' bodies attract more negative forces than others because the Israelite soul comes from a higher source. When an Israelite soul leaves the body it still has a light that draws the impure forces.

Leviticus 21:1

”וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, אֲמַר אֶל-הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן; וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם, לִנְפֹשׁ לֹא-יִטְמָא בְּעַמּוּיָו”

“And YHVH said to Moses, “Speak to the priests, the sons of Aaron, and say to them, No one shall make himself unclean for the dead among his people,”

The vessels of the priests are on the highest level possible because they are channels for higher light. The Torah gives a long list of instructions and guides on how to disconnect from impurities.

On the night the Israelites left Egypt (The night of the Seder) there was a great revelation of the Light of Zeir Anpin. It was the force that broke the last hold of the negative side over Egypt. This light disappeared and the process of growth began on the spiritual level for the receiving of the Torah 50 days later.

We are told to count seven weeks and on the fiftieth day, we receive the Torah that is the aspect of Zeir Anpin.

Leviticus 23:16

”עַד מִמְחֶרֶת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת, תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם; וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה, לַיהוָה”

“You shall count fifty days to the day after the seventh Sabbath. Then you shall present a grain offering of new grain to YHVH.”

The purpose of the counting is to build our vessels in purity so we can be ready for the great Light of the Torah on Shavuot. The word for counting is exactly the same as for Sefira.

The six Sefirot of Chessed through Yessod are vessels that channel light. Malchut is a vessel with the freedom to choose if to channel Light or not. When we do the counting we add another layer to our personal vessels and make a connection to the Sefira of the day.

In the first week we build the vessel of Chessed by counting Chessed of Chessed, Gevurah of Chessed and so on until we reach Malchut of Chessed. Then we go up to the next level/Sefira and count Chessed of Gevurah, Gevurah of Gevurah and so on until the end of the seventh week.

During this period and because our vessels are in a growing process, we avoid initiating new ventures and purchases unless it is part of our routine life or work. We give more charity to exercise our vessels as channels and not as closed and limited vessels.

In addition to protection from negativity and building our vessels, the portion of Emor describes all the holidays. It gives us a connection to yearly events that reveal light in our vessels.

Leviticus 23:4 “אלה מועדי יהוה, מקראי קדש, אשר-תקראו אתם, במועדם”

“These are the appointed seasons of G-d, even holy convocations, which you shall proclaim in their appointed season.”

The word ‘These’, ‘אלה’ has the numerical value of 36, which implies the ‘concealed light’, ‘Ohr Haganuz’ that we discussed in DZ 1500. The Torah reveals that the holidays give us a connection to that higher light. 36 is also the sum of all positive numbers from 1 to 8 which gives us connection to Binah.

14. רעיא מהימנא פקודא דא, לסדרא כהנא בכל יומא בוצינן בבי מקדשא, והא אוקימנא ברא דמנורה. ואיהו רזא כנונא דלעילא, בגין דגהירו עלאה במישור רבו, נזיית על רישא דכהנא בקדמיתא לבתר איהו אדליק ואגהיר כל בוצינן. דכתיב כשמן הטוב על הראש וגו', וכתיב כי שמן משחת אלהיו עליו וגו'. ועל כן נתנה רשות לכהן לבדו לסדר את הנרות ולהדליק אותם בכל יום פעמים, כנגד אור היחוד פעמים, קרבן בכל יום פעמים, והכל צריך.

14. רעיא מהימנא פקודא דא, לסדרא כהנא בכל יומא בוצינן בבי מקדשא, והא אוקימנא ברא דמנורה. ואיהו רזא כנונא דלעילא, בגין דגהירו עלאה במישור רבו, נזיית על רישא דכהנא בקדמיתא לבתר איהו אדליק ואגהיר כל בוצינן. דכתיב כשמן הטוב על הראש וגו', וכתיב כי שמן משחת אלהיו עליו וגו'. ועל כן נתנה רשות לכהן לבדו לסדר את הנרות ולהדליק אותם בכל יום פעמים, כנגד אור היחוד פעמים, קרבן בכל יום פעמים, והכל צריך.

15. ועל ידי דכהנא נהרין בוצינן בכלא, עילא ותתא למזודו זיודו, ולאשכנא זיודו בכל סטריין. באדלקותא דבוצינן, דהא תרין אלין על ידי דכהנא, לאשתכנא זיודו בכל סטריין, ואלין אינן אדלקותא דבוצינן וקטרת. והא אוקימנא (משלי כז) שמן וקטרת ישמוז לב, (ע"כ רעיא מהימנא).

15. ועל ידי דכהנא נהרין בוצינן בכלא, עילא ותתא למזודו זיודו, ולאשכנא זיודו בכל סטריין. באדלקותא דבוצינן, דהא תרין אלין על ידי דכהנא, לאשתכנא זיודו בכל סטריין, ואלין אינן אדלקותא דבוצינן וקטרת. והא אוקימנא (משלי כז) שמן וקטרת ישמוז לב, (ע"כ רעיא מהימנא).

The priest in the temple used to prepare the candles in the Holy Temple. The Zohar reveals that the light comes down first on the head of the priest, which represents the upper three sefirot of Zeir Anpin, then he lights up all the candles that represent the sefirah of Malchut.

The process of preparing the candles was done twice a day, once in the morning and once in the afternoon, before sundown.

The candles in the Holy Temple were the vessels for the oil, and the process of preparing them for the light was so high that no one was allowed to do that but the priests.

The Zohar quotes the Torah verses below to connect us to the energy that was revealed by the priests during their work in the Holy Temple.

Psalms 133:2

“כשמן הטוב, על-הראש ירד, על-הזקן זקן-אהרן: שירד, על-פי מדותיו.”

“It is like the precious oil upon the head, Coming down upon the beard, Aaron’s beard, Coming down upon the edge of his robes.”

Leviticus 21:10

“והכהן הגדול מאסיו אשר-יוצק על-ראשו שמן המשחה, ומלא את-ידו, ללבש, את-הבגדים-את-ראשו לא יפרע, “

“The priest who is the highest among his brothers, on whose head the anointing oil has been poured and who has been consecrated to wear the garments, shall not uncover his head nor tear his clothes”

Leviticus 21:12

“ומן-המקדש, לא יצא, ולא יחלל, את מקדש אלהיו: כי נזר שמן משחת אלהיו, עליו-אני יהוה”

“He shall not go out of the sanctuary, lest he profane the sanctuary of his God, for the consecration of the anointing oil of his God is on him: I am YHVH.”

Proverbs 27:9

“שמן וקטרת, ישמח-לב”

“Oil and incense bring joy to the heart”

The priest was also preparing and burning the incense at the same time as he was preparing the candles. The oil was drawing the light and the incense deterring the negative side from coming closer to the Holy Temple.

16. (ויקרא כ"א) ולאזוזותו הבתולה הקרובה אליו וגו'. מה פתית לביא, כי אם לשארו הקרוב אליו וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום זמון בגדים מבצרה וגו', מי זה בא מאדום? עתיד הקדוש ברוך הוא ללבש בגדי נקמה על אדום, שהחריבו את ביתו ושרפו את היכלו, והגלו את כנסת ישראל בין העמים, ולעשות להם נקמת עולמים, עד שימצאו כל ההרים מהרי העולם מלאים מהרגי העמים, ולקרא לכל עוף השמים עליהם, וכל חיות הבר יזנו מהם שנים עשר חדשים, ועוף השמים שבע שנים, עד שלא תסבל הארץ את הנוול שלהם. זהו שכתוב (שם לד) כי זבח לה בבצרה וטבח גדול בארץ אדום, עד שאותם לבושים וטמא. זהו שכתוב (שם סג) וכל מלבושי אגאלתי.

16. (ויקרא כ"א) ולאזוזותו הבתולה הקרובה אליו וגו'. מה פתית לביא, כי אם לשארו הקרוב אליו וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום זמון בגדים מבצרה וגו', מי זה בא מאדום? עתיד הקדוש ברוך הוא ללבש בגדי נקמה על אדום, שהחריבו את ביתו ושרפו את היכלו, והגלו את כנסת ישראל בין העמים, ולעשות להם נקמת עולמים, עד שימצאו כל ההרים מהרי העולם מלאים מהרגי העמים, ולקרא לכל עוף השמים עליהם, וכל חיות הבר יזנו מהם שנים עשר חדשים, ועוף השמים שבע שנים, עד שלא תסבל הארץ את הנוול שלהם. זהו שכתוב (שם לד) כי זבח לה בבצרה וטבח גדול בארץ אדום, עד שאותם לבושים וטמא. זהו שכתוב (שם סג) וכל מלבושי אגאלתי.

17. זמון בגדים מבצרה, בגין דמינה נפקו אוכלוסי דעלמא, לזוילא על ירושלם, ואינון ערו לאוקדא היכלא, ובני אדום מפגרין שורין, ורמו אבני יסודא, הדא הוא דכתיב (תהלים קלז) זכור יי לבני אדום וגו', האומרים ערו ערו עד היסוד בה.

17. זמון בגדים מבצרה, בגין דמינה נפקו אוכלוסי דעלמא, לזוילא על ירושלם, ואינון ערו לאוקדא היכלא, ובני אדום מפגרין שורין, ורמו אבני יסודא, הדא הוא דכתיב (תהלים קלז) זכור יי לבני אדום וגו', האומרים ערו ערו עד היסוד בה.

Isaiah 34:6

“כי זבח ליהוה בבצרה, וטבח גדול בארץ אדום”

“For YHVH has a sacrifice in Basra And a great slaughter in the land of Edom.”

The Zohar reveals that in the future the Holy One Blessed be He, will wear garments of vengeance on the nation of Edom because they destroyed, burned the Holy Temple and sent the Israelites into exile among the nations of the world. The vengeance will be a final one and all the mountains of the worlds will be filled with the dead of the nations.

The birds of the sky will eat the corps and the animal of the field will feed on them for 12 months. The birds of the sky for seven years until the earth won't carry them anymore.

Basra today is a place in Iraq close to the border with Iran. It represents the forces of the Assyrian and Babylonian Empires that destroyed the first Temple and took the Israelites into exile. They are east of the Holy Land.

The land of Edom represents the forces and destruction that came from west of the Holy Land. These are the Roman and all the enemies of the Israelites. The word Edom also means 'red', a color that represents the left column.

The verse above from Isaiah's prophecy gives us hope that one day, God will help us remove all our enemies. The verse is included in a song by Rabbi Shimon ben Yitzchak that we usually sing during the second meal of Shabbat to connect us to the end of the exile and the Final Redemption.

We are close to seeing the fulfillment of this prophecy. In the East we have Iran getting ready to arm long-range missiles with nuclear warheads. ISIS is about to take over Syria and Iraq, assimilating the armies of these countries into ISIS, building more power against Israel.

In the West, we have a blind and hostile world. The current US president, who is seen by many as a reincarnation of Pharaoh, is very hostile to Israel, to say the least. Pharaoh lost his control over the Israelites before and now he doesn't want to lose again. We can easily find many social media posts, books and YouTube videos showing his roots and pro-Muslim agenda.

Washington DC is the new Rome. read DZ 1340 (<https://dailyzohar.com/daily-zohar-1340/>)

We can no longer get help from politicians. Most of them (all over the world) are driven by greed for money and power. Only God can change the direction of the world and, as the prophecies tell us, it wouldn't be easy. Our only protection from world chaos is clinging to the Zohar with the daily study. The light that radiates from it surrounds us with an envelope of protection like a life-saver. The more Zohar we study, the greater the light of mercy we reveal and help the entire world.

18. זֶה הַדּוֹר בְּלִבּוֹשׁוֹ, בְּאֵינוֹן לְבוּשֵׁי הַנּוֹקְמָא דְּזִמְיוֹן לְאֶלְבֶּשֶׂא. צִוְעָה בְּרוֹב כּוֹזוֹ, מַהוּ צִוְעָה. מִתְבָּר. כְּמָה דְּכִתְיִב, (תהלים מה) עַמִּים תַּנְזָתִיךָ יִפְלוּ וְגו'. אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל לִישְׁעִיָּה, מֵאֵן הוּא דִּין דְּיַעֲבִיד כָּל כַּף. פְּתִיזוּ וְאָמְרוּ, (ישעיה סג) אֲנִי מְדַבֵּר בְּצִדְקָה, הֵהוּא דְּאִיהוּ רַב לְהוֹשִׁיעַ, הֵהוּא דְּכִתְיִב בֵּיתָה, (תהלים לג) אֹהֶב צִדְקָה וּמִשְׁפָּט. וְאִיהוּ צִדְקָה מִבֹּשֶׁת, וְאִיהוּ רַב לְהוֹשִׁיעַ.

18. זֶה הַדּוֹר בְּלִבּוֹשׁוֹ, בְּאֵינוֹן לְבוּשֵׁי הַנּוֹקְמָא דְּזִמְיוֹן לְאֶלְבֶּשֶׂא. צִוְעָה בְּרוֹב כּוֹזוֹ, מַהוּ צִוְעָה. מִתְבָּר. כְּמָה דְּכִתְיִב, (תהלים מה) עַמִּים תַּנְזָתִיךָ יִפְלוּ וְגו'. אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל לִישְׁעִיָּה, מֵאֵן הוּא דִּין דְּיַעֲבִיד כָּל כַּף. פְּתִיזוּ וְאָמְרוּ, (ישעיה סג) אֲנִי מְדַבֵּר בְּצִדְקָה, הֵהוּא דְּאִיהוּ רַב לְהוֹשִׁיעַ, הֵהוּא דְּכִתְיִב בֵּיתָה, (תהלים לג) אֹהֶב צִדְקָה וּמִשְׁפָּט. וְאִיהוּ צִדְקָה מִבֹּשֶׁת, וְאִיהוּ רַב לְהוֹשִׁיעַ.

19. וְכָל כַּף לָמָּה. בְּגִין דְּגֵרְמוּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לְמִזְהוּי שְׂכִיבַת לְעַפְרָא בְּגִלּוּתָא, וּלְמִנְפֹּל לְאַרְעָא, כְּמָה דְּכִתְיִב, (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כַּף, קוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא יְלַבֵּשׁ לְבוּשֵׁי

19. וְכָל כַּף לָמָּה. בְּגִין דְּגֵרְמוּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לְמִזְהוּי שְׂכִיבַת לְעַפְרָא בְּגִלּוּתָא, וּלְמִנְפֹּל לְאַרְעָא, כְּמָה דְּכִתְיִב, (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כַּף, קוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא יְלַבֵּשׁ לְבוּשֵׁי

וְנִקְמָא עֲלֵיהוּ, לְסַאבָּא לֹון בְּסִגְיָאוֹ דְּקִטּוּלֵיָא, דְּכִתִּיב וְכָל מַלְבוּשֵׁי אֲגָלָתִי.

20. וְכָל כֹּהֵן לְמַנֶּה, דְּכִתִּיב וְלֹאֲזוּזָתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֱלֹוֵי אֲשֶׁר לֹא הִיָּתָה לְאִישׁ. דְּלֹא זוּזָקִיָּה דְּעֵשׂוֹ, וְלֹא הָיוּת בְּעַד־בֵּית דָּהֵהוּא דְּכִתִּיב בֵּית (בְּרַאשִׁית כה) אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד אִישׁ שְׂדֵה, לָהּ יִטְמָא, בְּאִינוֹן לְבוּשֵׁין דְּנִקְמָא, דְּזִמִּין לְאַסְתָּאבָּא בֵּין אִינוֹן אוּכְלוּסִין, דְּכִתִּיב בֵּית לָהּ יִטְמָא, בְּגִינָה, בְּגִין דְּאִיהִי שְׂכִיבָת לְעַפְרָא, וְהוּא בְּעֵי לְאַקְמָא לָהּ, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (ישעיהו ס) קוֹמִי אוּרִי כִּי בָּא אוּרְךָ. (עמוס ט) בְּיוֹם אֲקִים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלָת).

Isaiah 63:1

”מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוֹץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה זֶה הַדּוֹר בְּלִבוּשׁוֹ צֹעָה בְּרֹב כַּחוֹ אֲנִי מְדַבֵּר בְּצִדְקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ”
 “Who is this who comes from Edom, in crimsoned garments from Bozrah, he who is splendid in his apparel, marching in the greatness of his strength? “It is I, speaking in righteousness, mighty to save.”

When God comes to take revenge from those who went against his people he will ‘dress’ himself with special apparel to show his greatness and break the nations of Edom.

The commentator “Magen David” teaches us that God gets ‘dressed’ when he makes great actions in this world. Like when he created the world, he brought the Flood to remove negativity, when he split the Red Sea when he brought the Torah on Mount Sinai and in other events. The sages count 10 such events including future events. In Isaiah’s prophecy (Chapter 63) God is dressed with special red garments that are proper for the elimination of nations of Edom and those with the aspect of the Left column.

God has different names like שְׂדֵי, אֵל, יְהוָה, אֱלֹהִים, (the Lord, God, Almighty) and others. These names mentioned in the Torah represent different aspects of the forces that govern our world. When there are events of great change to this world, there is a need for the special appearance of YHVH. The different clothing is the aspect of restricting the Light into special levels to carry out major change.

Psalms 104:1

בִּרְכִי נַפְשִׁי, אֶת-יְהוָה:

”יְהוָה אֱלֹהִי, גִּדְלָתָּ מְאֹד; הוֹד וְהָדָר לְבָשָׁתָּ

“Bless YHVH, O my soul! YHVH my God, You are very great; You are clothed with splendor and majesty,”

Psalms 93:1

יְהוָה מֶלֶךְ, גָּאוֹת לְבָשׁ׃

”לְבַשׁ יְהוָה, עַז הַתְּאֵזָר; אֶף-תְּכֹן תִּבְל, בַּל-תִּמּוֹט

“The LORD reigns, He is clothed with majesty; The LORD has clothed and girded Himself with strength; Indeed, the world is firmly established, it will not be moved.”

Isaiah 59:17

”וַיִּלְבַּשׁ צִדְקָה כְּפָרָיִם, וַיְכַסֵּה בְּרָאשׁוֹ; וַיִּלְבַּשׁ בְּגָדֵי נָקִים, תְּלַבֵּשׁת, וַיַּעַט כְּמַעֲלִיל, קִנְאָה׃

“He put on righteousness like a breastplate, And a helmet of salvation on His head; And He put on garments of vengeance for clothing And wrapped Himself with zeal as a mantle.”

The following verse from Daniel 7:9 describes the future event when the Endless Light (the root of Keter, Atik Yomin), dressed in pure white, sits on his throne to purify the souls of the Israelites from their previous impurities.

”חָזָה הַגִּית, עַד דִּי כְרִסְוֹן רְמִי, וְעִתִּיק יוֹמִין, יִתָּב; לְבוּשָׁה כְּתִלְג חֲזָר, וְשָׁעַר רֹאשָׁה כְּעֶמֶר נָקֵא, כְּרִסְיָה׃

”As I looked, thrones were placed, and the Ancient of Days took his seat; his clothing was white as snow, and the hair of his head like pure wool; his throne was fiery flames; its wheels were burning fire.”

21. (ויקרא כ"א) לֹא יִקְרֹזָה קְרֹזָה בְּרֹאשֵׁם. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אָמַר, לֹא יִקְרֹזָה בְּה"א מֵאֵי טַעְמָא. אֲלֵא, הֵהוּא שְׁמֹן עֲלֵאָה, דְּאִיהוּ מִשְׁוֹן רַבּוֹת קוֹדֶשָׁא, דְּאֵשְׁלִים לְכָל שִׁבְעָה יוֹמִין כְּמִתָּה דְּאֵתְמַר, דְּכִתִּיב, (ויקרא ח) כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יִדְכֶם, הֵהוּא שְׁמֹן עֲלֵאָה שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יִדְכֶם, הֵהוּא שְׁמֹן עֲלֵאָה אֶתְעֲדִי מִזִּידָה וְאֶתְקִרְזוּ, אִי אִיהוּ אֶפְסָיִם רִישִׁיָּה. בְּגִין דְּרִישָׁא דְּכִתְּנָא עֲלֵאָה, הֵהוּא שְׁמֹן עֲלֵאָה הוּא, וְעַל דָּא לֹא לִיבְעִי לִיהּ לְכִתְּנָא דְּלִתְתָּא, לְאִוְזָאָה בֵּית בְּגָרְמִיָּה פְּגִימוֹ כָּלְל, וְהָא אֶתְמַר. וּבְגִין כִּךְ כְּתִיב בְּה"א.

22. פִּתּוּז וְאֵמַר, (תהלים קכו) בְּשׁוּב יי' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵיִינוּ כְּזוּזִלְמִים. בְּשׁוּב יי' אֶת שִׁיבַת, דָּא בְּגָלוֹת בְּבָבֶל אֶתְמַר. דְּלֹא אֶשְׁתְּכִזּוּ יִתִּיר בְּגָלוֹתָא אֲלֵא שִׁבְעִין שָׁנִין. דְּכִתִּיב, (ירמיה כט) כִּי לִפִּי מִלְּאֵת לְבָבְל שִׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם. וְכִתִּיב הֵיִינוּ כְּזוּזִלְמִים, מֵאֵי כְּזוּזִלְמִים. אֲלֵא הָא אֶתְעֲרִי זִבְרִיָּא, דְּאִיכָא שִׁבְעִין (דף פ"ט ע"ב) שָׁנִין בְּזוּלְמָא.

22. פִּתּוּז וְאֵמַר, (תהלים קכו) בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵיִינוּ כְּזוּזִלְמִים. בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת, זֶה נֶאֱמַר בְּגָלוֹת בְּבָבֶל, שְׁלֹא נִמְצְאוּ יוֹתֵר בְּגָלוֹת אֲלֵא שִׁבְעִים שָׁנִים, שְׁכִתּוּב (ירמיה כט) כִּי לִפִּי מִלְּאֵת לְבָבֶל שִׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם. וְכִתּוּב הֵיִינוּ כְּזוּזִלְמִים, מֵה זֶה כְּזוּזִלְמִים? אֲלֵא הָרִי הִתְעוֹרְרוּ הַחֲבֵרִים, שֵׁשׁ שִׁבְעִים שָׁנִים בְּחִלוּם.

At the time of the Final Redemption, the Light will return to Zion. We studied before that Zion is Yessod of Malchut. It is the point where the Light connects to Malchut and nourishes the world below. With the destruction of the Holy Temple, we lost the 'tool' to connect to the flow of light from Zeir Anpin.

Psalms 126:1

שיר, המעלות

”בשוב יהוה, את-שיבת ציון- היינו, כחלמים

“A Song of Ascents. When YHVH restored the fortunes of Zion, we were like those who dream.”

This song was sung during the 70 years of exile in Babylon. The Zohar explains that there is a dream that is fulfilled in 70 years.

Jeremiah 59:10

כי-לה, אמר יהוה, כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה, אפקד אתכם; והקמתי עליכם, את-דברי הטוב, להשיב אתכם, אל-המקום הזה

“For thus says YHVH, ‘When seventy years have been completed for Babylon, I will visit you and fulfill My good word to you, to bring you back to this place.’”

On May 14th, 1948, Israel was declared as the state of Israel and opened its gates to the gathering of all Jews from the world. Now, 67 (Numerically Binah) years later, we pray that by the next three years we will witness the return to Zion.

23. ותא זוזי, כתיב כי שבעת ימים ימלא את ידכם. 23. ובא ראה, כתוב כי שבעת ימים ימלא את ידכם. מאן שבעת ימים. הא אתמר, ההוא אתר עלאה, דהוא כללא דכל שיתא אזורגין, אקרי שבעת ימים, ואקרי תשובה. תנינן, מאן דיתב בתעניתא בשבתא, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, ושבעים שנה הם שבע פני המלך, שאפלו הסכימו כלם עליו (הכל) לרע, נקרא אותו גזר הדין. מה הטעם? משום שאחז באותו היום בכלל של כלם, שנקרא שבעה, ונקרא תשובה, ומשום כך בכלם הוא אחז, וחזר בתשובה, ונקרא גזר הדין בכלם. ועל כן שבעים שנה יש בחלום.

24. כגוונא דא, כהנא אתעטר בשבע, דאקרי שבעת ימים, אי פגים רישיה, ההוא שבעה דאיהו כללא דכלהו, אקרוז מניה כל ההוא קדושא דכלהו, דשריא עליה. ועל דא אודהו דלא יקרונה קרונה בראשם, וישתכחו פגמין מכלא. ובגין כך כהנא בעי לאשתכחא בשלימו יתיר מכלא, כל שכן ההוא דאיהו עלאה מכלהו.

Psalms 126:1

שיר, המעלות

“They shall not make any baldness on their heads, nor shave off the edges of their beards, nor make any cuts in their flesh.”

In the Torah scroll, the last letter of the second word is the letter H ך. When the reader reads it he pronounces it with the letter Vav ם as we see in the parenthesis above.

In the portion of Emor, we read about the restrictions that the priest needs to follow in order to preserve his ability to channel light for the people. The restrictions are even greater on the high priest because he was anointed with the oil of God (see Leviticus 21:12).

Leviticus 21:10

וְהִפְתָּן הַגְדוֹל מֵאַחֲיוֹ אֲשֶׁר-יוֹצֵק עַל-רֵאשׁוֹ שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה, וּמֵלֵא אֶת-יָדוֹ, לְלִבֵּשׁ, אֶת-הַכֹּהֲנִים—אֶת-רֵאשׁוֹ “
 “לֹא יִפְרַע, וּבִגְדָיו לֹא יִפְרֹם”

“The priest who is the highest among his brothers, on whose head the anointing oil has been poured and who has been consecrated to wear the garments, shall not uncover his head nor tear his clothes;”

The Zohar reveals that the letter H η deals with the connection of the priest to Binah. We read the word as with the letter Vav υ because the Torah is at the level of Zeir Anpin and that is where the Light of Binah is received and channeled to Malchut by the work of the priest.

The vessel of the priest should be pure. Their skins should not have any marks or tattoos. They can not marry a divorced woman because her vessel was already used by another person. The priest's seeds won't manifest properly in that woman. The priests can not shave the hair of their heads because their hair is a tool to draw light to the lower levels.

Our own vessel should be as pure as possible when we want to receive light from the upper levels. The vessel determines the light it receives. We may not be able to be a high priest but we can definitely be able to work on purifying our vessels and receive greater light.

Psalms 133 has three verses and the main message is about the hair of Aaron the priest that draws the energy of blessings. In addition to the Zohar, this Psalms is recommended for reading when praying for blessings.

27. תָּא וְזוּי, לָךְ יִי הַעֲדָקָה, כְּמֵה דְאֵת אָמַר, (דְּבַרִּי הַיָּמִים א כט) לָךְ יִי הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה. מֵאֵן עֲדָקָה. אֲתֵר דְּכָל אֲנָפִין נְהִירִין אֲזוּיָדָן בֵּיתָ, וְהוּא אֲזוּיָד בְּכָלְהוּ, וּבֵיתָ אֲשֵׁת־כּוּזוֹ. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים אֲתֵר דְּכָל אֲנָפִין נְהִירִין אֲתֵר־זֶקֶן מֵנִיתָ. עֲדָקָה, אֶמֶת קְשׁוּטָא, וְנִהוּרָא דְכָלָא, וְנִהוּרָא דְאֲנָפִין וְזִידוֹ דְּכָלָא. בּוֹשֶׁת,

בשֶׁת, בּוֹשָׁה וְהַרְחוֹק שֶׁל הָאֵמֶת מִי שְׁמֵת־בֵּישׁ, מִשּׁוֹם שֶׁהָאֵמֶת, שֶׁהִיא צִדְקָה, הִתְרַחֲקָה מִמֶּנּוּ רְחוֹק שֶׁל פָּנִים מְאִירוֹת.

28. בֹּא רֹאֵה, הִכְהֵן הָעֲלִיּוֹן צָרִיךְ לְהִרְאוֹת בִּיפֵי הַפָּנִים, בְּהֶאֱרֵת הַפָּנִים, בְּשִׁמְחָה יוֹתֵר מִהֶבֶל, וְלֹא צָרִיךְ לְהִרְאוֹת בּוֹ עֲצָבוּת וְרָגֶז, אֲלֹא הִכָּל כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ, שֶׁעָלִיו כְּתוּב אֲנִי חֲלָקָךְ וְנִחַלְתָּךְ. וְכְתוּב (דְּבָרִים יח) ה' הוּא נִחַלְתּוֹ. וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְהִרְאוֹת שְׁלֵם בְּכָל, בְּעֲצָמוֹ, בְּלְבוּשׁוֹ, שֶׁלֹּא יִפְגֹּם עֲצָמוֹ בְּכָל, כְּמוֹ שְׁנֵת־בָּאֵר.

29. וְהוּא אִשָּׁה בְּבִתּוּלִיָּה יָקָח. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (שֵׁם כב) וְהִנֵּה הוּא שֵׁם עֲלִילַת דְּבָרִים וְגו'. וְכְתוּב וְעָנְשׁוּ אוֹתוֹ מֵאָה כֶּסֶף וְגו', כִּי הוֹצִיא שֵׁם רָע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. וְכִי בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל הִיא? בְּתוּלַת אָבִיָּה אוֹ בְּתוּלַת בַּעֲלָה הִיא. מֶה זֶה בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל כָּאֵן? זֶהוּ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים לב) שָׂאֵל אֲבִיד וַיִּגְדֹּד וַיִּקְנֶיךָ וַיֹּאמְרוּ לָךְ. אֵף כָּאֵן הִכְהֵן שְׁעוֹמֵד כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, כְּתוּב וְהוּא אִשָּׁה בְּבִתּוּלִיָּה יָקָח, כִּךְ גַּם בְּבִתּוּלִיָּה, שֶׁלֹּא תֵצֵא מִשְׁעַר חֲצָרָה פֶּעַם הַחוּצָה, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

כְּסוּפָא רְוִיזִיקוֹ דְּקִשּׁוּט מֵאֵן דְּאֶכְסִיף, בְּגִין דְּאֵמֶת דְּאִיהוּ צִדְקָה, אֶתְרִיזֵק מִנִּיה. רְוִיזִיקוֹ דְּאֶנְפִּין זְהִירִין.

28. תֵּא וְזוּי, כְּהֵנָּה עֲלָהּ בְּעִי לְאֶתְוִזָּאָה בְּשִׁפּוּרֵי דְּאֶנְפִּין, בְּנִהִירוֹ דְּאֶנְפִּין, בְּזוּיָדוֹ יִתִּיר מִכָּלָא. וְלֹא בְּעִי לְאֶתְוִזָּאָה בֵּיתָה עֲצִיבּוֹ וְרוּגְזָא, אֲלֹא כָּלָא כְּזוּזָא דְּלַעֲיָלָא. וְכָפָה זְוִלְקִיָּה, דְּעֲלִיָּה פְתִיב, (בְּמִדְבָּר יח) אֲנִי זְוִלְקָךְ וְזוּלְתָךְ. וְכְתִיב (דְּבָרִים יח) ה' הוּא זְוִלְתּוֹ. וְעַל דָּא בְּעִי לְאֶתְוִזָּאָה שְׁלֵם בְּכָלָא, בְּגֶרְמִיָּה, בְּלְבוּשִׁיָּה, דְּלֹא יִפְגֹּם גֶּרְמִיָּה כָּלָל, כְּמֹה דְּאֶתְבָּר. (הֵאֵי אִיהוּ בִּתֵּר נִשְׁוֹאִין וכו'), עַד לֹאֲרַעֵא דִּישְׂרָאֵל דָּף רַע"ו ע"א שִׁטָּה ד'. זֶהוּ קִצַּת מֵאֵמֶר מִרְעִיא מִהִימָנָא מִצָּאֵתִי בִּהְעֵתֵךְ וְנִדְפַס בְּאוּרֵךְ בִּפְרִשְׁתָּ כִּי תִצֵּא כִּי שֵׁם בֵּיתוֹ מֵאֵמֶר מִתְחִיל וְעִנְשׁוֹ אוֹתוֹ)

29. (וִיקְרָא כ"א) וְהוּא אִשָּׁה בְּבִתּוּלִיָּה יָקָח. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (דְּבָרִים כב) וְהִנֵּה הוּא שֵׁם עֲלִילַת דְּבָרִים וְגו'. וְכְתִיב וְעָנְשׁוּ אוֹתוֹ מֵאָה כֶּסֶף וְגו', כִּי הוֹצִיא שֵׁם רָע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְכִי בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל הִיא, בְּתוּלַת אָבִיָּה, אוֹ בְּתוּלַת בַּעֲלָה הִיא, מִהֵוּ (דָּף צ' ע"א) בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל הִיא. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (דְּבָרִים לב) שָׂאֵל אֲבִיד וַיִּגְדֹּד וַיִּקְנֶיךָ וַיֹּאמְרוּ לָךְ. אוֹף הֵכָּא כְּהֵנָּה דְּקָאִים כְּזוּזָא דְּלַעֲיָלָא, כְּתִיב וְהוּא אִשָּׁה בְּבִתּוּלִיָּה יָקָח, הֵכִי זְמִי בְּבִתּוּלִיָּה, דְּלֹא תִפּוֹק מִבְּבָא דְּחוּצָרָה מִזְמִנָּה לְכַר, וְהָא אֶתְבָּר.

Deuteronomy 18:2

“וְנִחַלָּה לֹא-יִהְיֶה-לוֹ, בְּקִרְבִּי אֲחִיו: יִהְיֶה הוּא נִחַלְתּוֹ, כַּאֲשֶׁר דָּבַר-לוֹ”

“They shall have no inheritance among their countrymen; YHVH is their inheritance, as He promised them.”

The priests serve as channels of the Light of the Endless. They are not like others working the land (material world) but use the name YHVH to draw Light for the nation of Israel and the world.

The Zohar tells us that the high priest needs to look with the beauty and radiance of his face. Above all, he should be with joy and happiness, no sadness or anger. Inside

and out he should protect himself from any negativity and be in perfect state as the Light he channels.

Leviticus 21:13

“וְהָיָה, אִשָּׁה בְּתוּלִיָּה יִקַּח”

‘He shall take a wife in her virginity.’

The priest is commanded to take a wife in her virginity, which means a woman with a pure vessel. For a similar reason, he can not marry a widow or a divorced woman. A priest can not visit cemeteries but they can visit the place of Tzadikim because that connection is an elevation.

Lessons:

When we want to receive or channel Light we need to follow the instructions given to the priests. We should distance ourselves from the desires of the material world, disconnect from all kinds of impurities, be pure in body, clothing, and soul, and above all be happy with everything we do.

The Israelites are considered priests and deliverers of Light for the world.

Exodus 19:6

“וְאַתֶּם תִּהְיוּ-לִי מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים, וְגוֹי קְדוֹשׁ: אֵלֶּה, הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר תְּדַבֵּר, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.”

“and you shall be to Me a kingdom of priests and a holy nation.’ These are the words that you shall speak to the children of Israel.”

Isaiah 49:6

וַיֹּאמֶר, נִקְלַל מִהְיוֹתִי לִי עֶבֶד, לְהַקִּים אֶת-שְׁבִטִי יַעֲקֹב, וּנְצִירִי (וּנְצוּרִי) יִשְׂרָאֵל לְהַשִּׁיב; וּנְתַתִּיךָ לְאוֹר “גּוֹיִם, לְהָיוֹת יְשׁוּעָתִי עַד-קֶצֶה הָאָרֶץ”

“he says: “It is too light a thing that you should be my servant to raise up the tribes of Jacob and to bring back the preserved of Israel; I will make you as a light for the nations, that my salvation may reach to the end of the earth.”

In the process of global correction, the Israelites spread all over the world to keep the Light flow even after the destruction of the Holy Temple. Every synagogue with services and Torah reading is like a lighthouse for the world. With spreading of the Zohar that reveals the Light of the Torah in a greater radiance many Israelites souls are awakened in the world and we experience the “שיבת ציון” “return to Zion”, which is the aspect of connecting Yessod and Malchut to draw Mashiach and the Final Redemption to this world.

30. רַבִּי שְׁמִיעוֹן הָיָה אֹיֵל בְּאַרְזוּא, וְהָיוּ עֲבִימָה רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזַקְיָה. פָּתְחוּ רַבִּי שְׁמִיעוֹן וְאָמְרוּ, (תְּהִלִּים קִיא) טָרַף נָתַן לִירְאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. טָרַף נָתַן לִירְאָיו – אֵלֹהֵי הַחַיִּים, אוֹתָם יִרְאֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁכַל

30. רַבִּי שְׁמִיעוֹן הָיָה אֹיֵל בְּאַרְזוּא, וְהָיוּ עֲבִימָה רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזַקְיָה. פָּתְחוּ רַבִּי שְׁמִיעוֹן וְאָמְרוּ, (תְּהִלִּים קִיא) טָרַף נָתַן לִירְאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. טָרַף נָתַן לִירְאָיו, אֵלֵין אֵינֵן וְכֵאֵין, אֵינֵן הַחַיִּים הַקְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מֵאן דְּדִזְוִיל לֵיהּ, אֲתִקְרִי

מֵאִי־נָשִׁי דְּבֵיתָא דְּמַלְכָּא, וְעָלִיָּה כְּתִיב, (תהלים קיב) אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יי'.
 מִי שִׁירָא מִמֶּנּוּ נִקְרָא מֵאֲנָשִׁי בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְעָלִיָּה
 כְּתוּב (שם קיב) אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת ה'.

31. מִהוּ טָרַף גִּתָּן לִירְאִי. אֲלָא כְּמָה דְּכְתִיב, (משלי לא) וְתִקֶּם בְּעוֹד לֵילָה וְתִתֵּן טָרַף לְבֵיתָהּ. מִהֲכָא אֲוִלִּיפָנָא, דְּכָל בַּר נֶשׁ דְּלָעֵי בְּאוֹרֵייתָא בְּלִילִיא, וְקָם בְּפִלְגוֹת לִילִיא, בְּשִׁיעָתָא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲרַת לְאֲתַקְנָא בֵּיתָא לְמַלְכָּא, הָאִי אֲשִׁיתַתְּךָ בְּהִדְהָ, וְהָאִי אֲקָרִי מִבֵּי מַלְכָּא, וְיִהְיֶה בֵּין לִיה כָּל יוֹמָא מֵאִינוֹן תִּיקוֹנֵי בֵּיתָא, הִדְּא הוּא דְּכְתִיב וְתִתֵּן טָרַף לְבֵיתָהּ וּזְזָה לְנַעֲרוֹתֶיהָ. מֵאֵן בֵּיתָהּ. כָּל אִינוֹן דְּמִשְׁתַּתְּפִי בְּהִדְהָ בְּלִילִיא, אֲקָרוֹן בֵּיתָהּ, בְּנֵי בֵּיתָהּ. וּבִגִּין כִּךְ טָרַף גִּתָּן לִירְאִי.

31. מהו טָרַף גִּתָּן לִירְאִי. אֲלָא כְּמָה דְּכְתִיב, (משלי לא) וְתִקֶּם בְּעוֹד לֵילָה וְתִתֵּן טָרַף לְבֵיתָהּ. מִהֲכָא אֲוִלִּיפָנָא, דְּכָל בַּר נֶשׁ דְּלָעֵי בְּאוֹרֵייתָא בְּלִילִיא, וְקָם בְּפִלְגוֹת לִילִיא, בְּשִׁיעָתָא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲרַת לְאֲתַקְנָא בֵּיתָא לְמַלְכָּא, הָאִי אֲשִׁיתַתְּךָ בְּהִדְהָ, וְהָאִי אֲקָרִי מִבֵּי מַלְכָּא, וְיִהְיֶה בֵּין לִיה כָּל יוֹמָא מֵאִינוֹן תִּיקוֹנֵי בֵּיתָא, הִדְּא הוּא דְּכְתִיב וְתִתֵּן טָרַף לְבֵיתָהּ וּזְזָה לְנַעֲרוֹתֶיהָ. מֵאֵן בֵּיתָהּ. כָּל אִינוֹן דְּמִשְׁתַּתְּפִי בְּהִדְהָ בְּלִילִיא, אֲקָרוֹן בֵּיתָהּ, בְּנֵי בֵּיתָהּ. וּבִגִּין כִּךְ טָרַף גִּתָּן לִירְאִי.

Psalms 111:5

”טָרַף, גִּתָּן לִירְאִי; יִזְכָּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ”

“He has given food to those who fear (Awe) Him; He will remember His covenant forever”

“Those who awe him” are the Tzadikim who wake up at night to study and awaken the Shechina with them, as we read in Proverbs 31:15

”וְתִקֶּם, בְּעוֹד לֵילָה-וְתִתֵּן טָרַף לְבֵיתָהּ; וְחָק, לְנַעֲרֹתֶיהָ”

“She rises also while it is still night And gives food to her household And portions to her maidens”

When a person wakes up at midnight to study Torah, The Shechinah wakes up with him to draw Light of Chokmah for that person that becomes her household.

The Zohar mentions in many places the power of getting up after midnight to study the Torah. The spiritual reason is that after midnight the Light of Chessed is increasing and the negative side begins to leave. The study creates a bigger vessel for the Light of the day and when the Light of Chassadim increases, we can elevate our prayers higher with the Light of Chokmah.

32. מִהוּ טָרַף. טָרַף מִמֶּשֶׁי, דְּאִיהִי נְטִלָּא מֵאֲתַר רְוִיָּקָא עֲלָאָה, דְּכְתִיב (משלי לא) מִמְּרוֹזֶק תִּבְיָא לְזוֹמָה. וּמֵאֵן וְכִי לְהָאִי טָרַף, סוּפִיָּה דְּקָרָא אוֹכּוֹז, דְּכְתִיב, (תהלים קיא) יִזְכּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. מֵאֵן דְּאֲסַתְּכָל (ס"א דַּשְׁתַּדֵּל) בְּאוֹרֵייתָא, לְאֲשִׁיתַתְּכָא בְּהִדְהָ בְּלִילִיא. וְלֹא עוֹד, אֲלָא דְּצַדִּיק זֹז עֲלָאָה אֵת לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהוּא אֲשִׁיתַתְּךָ בְּהִדְהָ, וְיִרְתֵּן תְּרוּוֹיָהּ לְכַנְיִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב, (ישעיה ס) צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ.

32. מהו טָרַף. טָרַף מִמֶּשֶׁי, דְּאִיהִי נְטִלָּא מֵאֲתַר רְוִיָּקָא עֲלָאָה, דְּכְתִיב (משלי לא) מִמְּרוֹזֶק תִּבְיָא לְזוֹמָה. וּמֵאֵן וְכִי לְהָאִי טָרַף, סוּפִיָּה דְּקָרָא אוֹכּוֹז, דְּכְתִיב, (תהלים קיא) יִזְכּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. מֵאֵן דְּאֲסַתְּכָל (ס"א דַּשְׁתַּדֵּל) בְּאוֹרֵייתָא, לְאֲשִׁיתַתְּכָא בְּהִדְהָ בְּלִילִיא. וְלֹא עוֹד, אֲלָא דְּצַדִּיק זֹז עֲלָאָה אֵת לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהוּא אֲשִׁיתַתְּךָ בְּהִדְהָ, וְיִרְתֵּן תְּרוּוֹיָהּ לְכַנְיִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב, (ישעיה ס) צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ.

33. תו פתחו ואמרו, (ויקרא כא) ולא יזלכל זרעו בעמיו
 כי אני יי' מקדשו. תא זוזי, כל מאן דאפיק זרע
 לבטלה, לא זכי למזומי אפי שכינתא, ואקרי רע,
 דכתיב (תהלים ה) כי לא אל זופץ רשע אתה לא
 יגורף רע. האי מאן דאפיק ליה בידיה, או באנתו
 אזורא דלא כשרא. ואי תימא דאפיק ליה באנתו דלא
 מתעברא, הכי נמי. לא. אלא כמה דאמרן.

33. עוד פתח ואמר, ולא יחלל זרעו בעמיו כי
 אני ה' מקדשו. בא ראה, כל מי שמוציא זרע
 לבטלה, לא זוכה לראות פני שכינה, ונקרא
 רע, שכתוב (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע
 אתה לא יגרף רע. זה מי שמוציא אותו בידו,
 או באשה אחרת שאינה כשרה. ואם תאמר
 שמוציא אותו באשה שאינה מתעברת, כך
 גם? לא. אלא כמו שאמרנו.

Proverbs 31:14

”היתה, כאניות סוחר; תביא לחמה.”

“She is like merchant ships; She brings her food from afar.”

‘Merchant ships’ is the aspect of the Shechinah that is the vehicle to bring to Malchut the Light from Chokmah, which is the ‘food’ that sustains our lives.

Those who merit a share in the ‘food’ that Shechina brings are those who study after midnight.

The Holy One Blessed be He, releases the Yessod of Zeir Anpin to support the connection of the Tzadik, giving him the ability to channel the Light in Malchut.

Psalms 111:5

”טָרַף, נָתַן לִירָאִי; יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ”

“He has given food to those who fear (Awe) Him; He will remember His covenant forever”

The Torah is called ‘covenant’ and the aspect of Zeir Anpin. The Holy One Blessed be He “remembers the covenant”, and connects the person with Yessod of Zeir Anpin, bestowing upon him the power to channel Light and blessings to Malchut.

The time of Midnight varies every day and location. The midday/midnight is calculated by dividing the time between sunrise and sunset in half. The Hebrew clock/calendar is based on shifts of energy. Daytime and nighttime have 12 hours each. So night hour is different from day hour because the length of day and night are different.

Midday or midnight is always the same. For example midnight (May/9/2016) in Jerusalem 12:35 am, New York is 12:51 am, LA 12:50 am, London 12:57, Rio Brazil 11:49 pm. For your local time check <http://MyZmanim.com>.

There are special prayers for men that are done after midnight. It’s called “Tikkun Chatzot”, meaning the ‘correction’ of midnight. Women do not do Tikkun Chatzot for several reasons, mainly for a similar reason that they don’t go up to the Torah on Shabbat.

For men and women who desire to make a connection after midnight, I suggest waking up after midnight, do netilat yadyim (washing of the hands), then read/scan/listen to Patach Eliyahu (Elijah opened) followed by Zohar study.

<https://dailyzohar.com/the-secrets-of-pathach-eliyahu-elijah-opened/>

<https://soundcloud.com/dailyzohar/patach-eliyahu>

During the study, a pure person can meditate on sending Light to people in need.

34. ועל דא יבעי בר זשי מקודשא בריה הוא, דיומין
 ליה מאנא דכשרא, דלא יפגים זרעיה, מאן דאפיק
 זרעא במאנא דלא כשרא, פגים ליה לזרעיה, ווי למאן
 דפגים זרעיה. ומה בשאר בני זשא כה, בכהנא

34. ועל בן יבקש אדם מהקדוש ברוך הוא
 שיזמין לו כלי כשר, שלא יפגם זרעו. מי
 שמוציא זרע בכלי שלא כשר, פוגם את זרעו.
 או למי שפוגם את זרעו. ומה בשאר בני אדם

דְּקָאִים לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה, עַל אֲזוּת כַּמָּה וְכַמָּה.
כָּךְ – בְּכֹהֵן שְׁעוּמַד לְמַטָּה כְּמוֹ שְׁלֻמְעֵלָה בְּקִדּוּשָׁה עֲלִיוֹנָה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

35. בְּעַמּוּי, מוֹהוּ בְּעַמּוּי. דְּהָא כְּתִיב לְעֵילָא, אֲלֻמְנָה וְגִרּוּשָׁה וְזוֹלָלָה זֹנָה אֶת אֱלֹהֵי יִקְוֹז, וְכְתִיב וְלֹא יִזְוָל וְזָרְעוּ בְּעַמּוּי. בְּהֵם מִבְּעֵי לִיה, מוֹהוּ בְּעַמּוּי. אֲלֹא מִלָּה דָּא קִלְנָא בְּעַמּוּי, פְּגִימוּ בְּעַמּוּי, וְעַל דָּא כְּתִיב, כִּי אִם בְּתוּלָה מִעַמּוּי יִקְוֹז אִשָּׁה, מִעַמּוּי וְדָאִי, כִּלְא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא, כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, מוֹהוּ מְקַדְּשׁוֹ. אֲלֹא אֲנִי הוּא הַהוּא, דְּאִיהוּ מְקַדְּשׁ לִיה בְּכָל יוֹמָא, וּבְגִין כָּךְ לֹא יִפְגִּים זְרַעֲיָהּ, וְלֹא יִשְׁתַּכּוּז בֵּיה פְּגִימוּ. (ו"א וּבְגִין דָּא) דְּהָא אֲנִי י' מְקַדְּשׁוֹ דְּאֲנִי בְּעִינָא לְקַדְּשָׁא לִיה וְיִשְׁתַּכּוּז קַדִּישָׁא בְּכָלָא, דְּקַדִּישָׁא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יָדָא דְּקַדִּישָׁא.

35. בְּעַמּוּי, מַה זֶה בְּעַמּוּי? שְׁהָרִי כְּתוּב לְמַעְלָה, אֲלֻמְנָה וְגִרּוּשָׁה וְזוֹלָלָה זֹנָה אֶת אֱלֹהֵי יִקְוֹז, וְכְתוּב וְלֹא יִזְוָל וְזָרְעוּ בְּעַמּוּי. בְּהֵם הִיא צְרִיף לְהַיּוֹת, מַה זֶה בְּעַמּוּי? אֲלֹא דְּבָר זֶה קָלוֹן בְּעַמּוּי, פְּגָם בְּעַמּוּי, וְעַל כֵּן כְּתוּב, כִּי אִם בְּתוּלָה מִעַמּוּי יִקְוֹז אִשָּׁה, מִעַמּוּי וְדָאִי, הַכֹּל כְּמוֹ שְׁלֻמְעֵלָה. כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, מַה זֶה מְקַדְּשׁוֹ? אֲלֹא אֲנִי הוּא אוֹתוֹ שְׁמַקְדֵּשׁ אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם, וּמִשּׁוּם כָּךְ לֹא יִפְגֵּם זְרַעוֹ וְלֹא יִמָּצָא בּוֹ פְּגָם. (וּמִשּׁוּם זֶה) שְׁהָרִי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, שְׁאֲנִי רוֹצֵה לְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ, וְיִמָּצָא קְדוּשָׁה בְּכָל, שְׁקָדוּשׁ יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי קְדוּשָׁה.

In the portion of Emor, God gives specific instructions to the priests on how to keep themselves pure so they can be channels of his Light to the world. We studied some of the instructions on DZ 2122. And here the instruction is related to the 'seeds' of the priest.

Leviticus 21:15

“וְלֹא-יְחַלֵּל זֶרְעוֹ, בְּעַמּוּי: כִּי אֲנִי יְהוָה, מְקַדְּשׁוֹ”

“And he shall not profane his seed among his people; for I am YHVH who sanctify him”
The ‘seeds’ come from Yessod into the vessel, which is Malchut. Even if the priest is married to a pure virgin woman he’s still responsible to deliver his seeds with purity. If the seeds are corrupted, even a pure vessel won’t be able to manifest them as they should be.

The important lesson here is that if we ask for the Light and it comes to us, we need to use it with purity and manifest ‘life’ with it.

Our desires and spiritual connections create vessels for the Light. Even criminals get the energy they want because they created vessels for it.

One of the miracles of life is the process of bringing life and creating continuation in the world. A man and a woman come together with the desire and the Light is given to them. The Light transforms into matter (seeds) that creates life in the vessel.

I heard from Rabbi Yohanan Banon (<http://zohar-ahaim.com/>) something with a deep meaning. To sustain the corporeal body we need to kill before eating. It’s not just about killing animals for eating but also fruits, grains and everything else that needs to be disconnected from its life source in order to be consumed by us and benefit our bodies. Using the Light we receive comes with great responsibility. The Light is holy and like the priests, we are expected to be holy.

36. תָּא זֹזִי, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא (דָּף צ' ע"ב) יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְכַהֲנָא, וְיִשְׁתַּכּוּז קַדִּישָׁא כִּד אֲתִי לְשִׁמּוּשָׁא, וּבְגִין דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יָדָא דְכַהֲנָא

36. בָּא רָאָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי הַכֹּהֵן, וְיִמָּצָא קְדוּשָׁה בְּשִׁבָּא לְשִׁמּוּשׁ, וּמִשּׁוּם שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי הַכֹּהֵן שְׁהוּא קְדוּשׁ, הַכֹּהֵן יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי טְהוֹר,

The Zohar praises the Israelites for their special relationship with YHVH. They have merits in this world and in the world to come. The Israelites have the Torah and its laws, which is a system that purifies them and can bring them to holiness. The Torah testifies to this special relationship.

”וְהָיִיתֶם לִי קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה; וְאַבְדַּלְתֶּם אֶתְכֶם מִן-הָעַמִּים, לִהְיוֹת לִי”

Many Israelites' souls reincarnated among the nations of the world and now with the Light of the Zohar, their souls are awakened. Those who feel their Israelite soul stronger in their heart and blood should make the efforts to study and connect to the Torah through the Zohar. It's the only tool that can purify all the layers that created distance between their souls and the Light of holiness that radiates from the Torah. Many feel the 'calling' and come to study the Zohar but they have some level of connection to their previous spiritual teachings. Most of them are Christians with an appreciation for the teaching of Jesus.

DailyZohar.com

Torah. He had the power to influence many people to stay on the righteous path of the Torah but the outcome was a state of separation from the holy, creating a new faith.

Adam made a big mistake in the Garden of Eden that made him lose the existent state of immortality. God disconnected him from the elevated system. Adam and all of us have to go through hard work to earn the Light. Jesus and those who followed him were punished for not having the Holy Temple restored for 2100 years. Their faith was simplified just to stay with the belief in God and the Final Redemption.

Jesus was not a Kabbalists because he didn't teach the Torah in its sacred form as the Zohar does. His disciples didn't write any of his teachings in Hebrew or revealed the secrets of Kabbalah. A true Kabbalist would never make himself a God or allow his people to make him God. He was not a kabbalist. Period.

Believing in two spiritual systems won't benefit anyone. It may even attract judgments because of the impure state of faith. The elevated state of the soul and holiness can be achieved only by studying and following the Zohar (Torah) with pure and complete faith in YHVH.

Elijah the Prophet scolded the people for worshiping YHVH and other Gods at the same time. They drew Light from YHVH and drained that Light to other side. That was creating judgment and it was time to stop that. Read Elijah's words in 1 Kings 18:21. Read the entire chapter for the whole story.

We are coming closer to the revelation of Mashiach and people must trust YHVH, the Torah, and the Zohar as the most powerful tools to reveal Light in the world.

Remember the First Commandment and be holy.

37. תו פתוז ואמר, (תהלים ג) ליי' הישועה על עמך ברכתך סלה. ליי' הישועה. הכי תנינן, זכאין אינן ישראל, דבכל אתר דאתגלו, שכינתא אתגלייא בהדיהו. כד יפקון ישראל מגלותא, פורקנא למאן, לישראל או לקודשא בריך הוא. אלא הא אוקמוה בכמה קראי, והכא, ליי' הישועה ודאי, אימתי. על עמך ברכתך סלה. בשעתא דקודשא בריך הוא ישגוז בברכאן עליהו דישראל, לאפקא לון מן גלותא, וקאוטבא להו, כדין ליי' הישועה ודאי. ועל דא תנינן, דקודשא בריך הוא ייתוב עמהון דישראל מן גלותא, הךא הוא דכתיב, (דברים ל) ושב יי' אלהיה את שבותך ורומך.

37. עוד פתח ואמר, (תהלים ג) לה' הישועה על עמך ברכתך סלה. לה' הישועה – כף שנינו, אשריהם ישראל, שלכל מקום שגלו, שכינה גלתה עמהם. בשיצאו ישראל מהגלות, למי הגאלה – לישראל או לקדוש ברוך הוא? אלא הרי פרשוה בכמה כתובים, וכאן – לה' הישועה ודאי. מתי? על עמך ברכתך סלה. בשעה שהקדוש ברוך הוא ישגיח בברכות על ישראל להוציא אותם מן הגלות ולהיטיב להם, אזי – לה' הישועה ודאי. ועל כן שנינו שהקדוש ברוך הוא ישוב עם ישראל מן הגלות. זהו שכתוב, (דברים ד) ושב ה' אלהיך את שבותך ורומך.

The Shechina accompanied the Israelites in exile. And when the salvation comes it says Psalms 3:9

“לִיהוָה הַיְשׁוּעָה; עַל-עַמֶּךָ בְּרַכְתָּךְ סֵלָה”

“Salvation belongs to YHVH; Your blessing be upon Your people! Selah.”

The Zohar explains that ‘Salvation belongs to YHVH’ because the Shechina will be free to be with him. The blessings that he provides for the Israelites give them support so they can go out of exile.

Deuteronomy 30:3

“וְנָשַׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-שְׁבוּתְךָ, וְרַחֲמֶךָ; וְנָשַׁב, וְקִבְּצֶךָ מִכָּל-הָעַמִּים, אֲשֶׁר הִפִּיצְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, שָׁמָּה”

“then YHVH your God will restore you from captivity, and have compassion on you, and will gather you again from all the peoples where YHVH your God has scattered you”

At the end of the exile, YHVH with his compassion will gather the Israelites from all the nations where he scattered them during the exile period. We are now experiencing the compassion period. The spread of Zohar studies around the world is part of this process. It helps remove the Klipot from the world and dig wells of Light.

The Baal Shem Tov (<https://dailyzohar.com/tzadikim/24-Rabbi-Yisrael-ben-Eliezer>) made a soul elevation to the palace of the Mashiach:

I asked the Mashiach: “When will the Master come?”, and he answered: “By this, you shall know:

In the time when your teaching will become public and revealed in the world, and your wellsprings will burst forth to the farthest extremes, that which I have taught you and you have comprehended, and they also shall be able to perform unifications and elevations as you, and then all of the klipot will cease to exist, and there shall be a time of goodwill and salvation.”

As we can see from the answer of Mashiach, among other things we need to be able to perform unification and elevation. Most of us cannot be like the Baal Shem Tov but we can definitely focus on Zohar studies that are the aspect of unification of upper and lower and give our souls spiritual elevation.

Read more about the ‘Chamber of Mashiach’ here: http://www.chabad.org/kabbalah/article_cdo/aid/380401/jewish/The-Chamber-of-Mashiach.htm

38. רַעִיָא מַה־יִּמְנָא כִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמִּי יִקְוֹז אִשָּׁה, פִּתְּנוּ רַעִיָא מַה־יִּמְנָא וְאָמַר, פִּקְוֹדָא דָּא, לְמִיסַב כְּהֵנָּא רַבָּא בְּתוּלָתָא, הִדָּא הוּא דְכֻתִּיב אֲלֻמְנָה וְגִירוּשָׁה וְחִלְלָה זֹנָה וְזוֹלָלָה זֹנָה אֶת אֱלֹהִים לֹא יִקַּח כִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמִּי יִקַּח 38. בִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמִּי יִקַּח אִשָּׁה. פִּתְּנוּ הָרוּעָה הַנִּצָּמָן וְאָמַר, מַצּוּה זֹו שִׁישָׂא בְּהֵן גְּדוּל בְּתוּלָה, זֶהוּ שְׂבָתוּב אֲלֻמְנָה וְגִירוּשָׁה וְחִלְלָה זֹנָה אֶת אֱלֹהִים לֹא יִקַּח כִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמִּי יִקַּח

אשה. ולמה צריכים שלא ישא אלא בתולה בלי פגם? אלא אשה היא כוס של ברכה. טעמו – פגמו. וכחן שמקריב קרבן לפני ה', צריך שהוא יהיה שלם בלי פגם, שלם באיבריו בלי פגם, שמומים פוסלים בכהנים. שלם בגופו, שלם בנקבתו, לקים בה (שיר ד) כלך יפה רעיתי ויום אין בך.

יקחו אשה. ואמאי בעינן דלא יסב אלא בתולתא בלא פגמיו. אלא, אתתא איהי כוס דברכה, טעמו פגמו. וכהנא דקריב קרבנא קדם יי', בעי דלהוי איהו שלים, בלא פגמיו, שלים באבריו בלא פגמיו, דמומין פסלין בכהניא. שלים בגופיה, שלים בנקביה, לקיימא ביה, (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ויום אין בך.

39. שקרבן הוא מנחה, וצריכים ישראל לשלח את מנחתם למלך עם איש (בגוף) שלם, שהם בהפך של הצד האחר, שהרי ביד איש עתי פגום היו שולחים לו דורון, שבתוב (ויקרא טז) גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. שאלהים אחרים כלם פגומים מצד הצפון, וכן רב בתי העבודה זרה הם פגומים בנקבה שלהם, חרבה, לילית, פגומה וכו'.

39. דקרבנא מנחה איהו, וצריכין ישראל לבושלח מנזותא דלהון למלכא, בגבר (בגוף) שלים. דאנין בהפוכא דסטרא אזורא, דהא ביד איש עתי פגום, הו' שולחין ליה דורנא, דכתיב (ויקרא טז) גורל אחד ליה' וגורל אחד לעזאזל. דאלהים אזורים כלתו פגמין מסטרא דצפון והכי רובא דבתי עבודה זרה הם פגמין, בנקבא דלהון, זוירבא, לילית, פגמוותא וכו'.

Leviticus 21:7

“אִשָּׁה זִנָּה וְחִלְלָה לֹא יִקְחוּ, וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִישָׁה לֹא יִקְחוּ: כִּי-קֹדֶשׁ הוּא, לֵאלֹהֵינוּ.”

“They shall not take a woman who is profaned by harlotry, nor shall they take a woman divorced from her husband; for he is holy to his God.”

Moses delivers to Aaron and the priests instructions from God about the conducts of the priests to keep their holiness. The priests are forbidden from marrying women that their vessel was already used like a widow, divorced, raped and similar. Basically the priest needs to marry a virgin woman, one with a clean and pure vessel. Through the sexual act, a woman connects to the man's energy and that creates 'impression' in her vessel even if it happened once.

The priests were marked by God with a change in their DNA. In order to continue channeling the higher light in the process of services in the Holy Tabernacle/Temple, they had to come from a pure vessel. During the service of Yom Kippur, the High Priest went into the holy of holies. If his vessel wasn't on the purest level, he would die because his body/vessel wouldn't be able to channel the Light of Binah. His vessel would break, forcing his soul to leave the body.

Lessons:

When we wish to elevate spiritually and pray, we need to be as pure as possible in our body and soul. If the body is clean, we should wash hands even if they are clean because we want to remove any residuals of previous energies connected to our hands. We prepare the body by bringing it into a calm state with resting time and or deep breathing and or any similar technique. When our body is calm, our vessel

doesn't interfere with our spiritual connections. After proper preparation, we can do your meditation and prayers with greater elevation.

The unmarried woman should know that every man she allows in, leaves a signature on her vessel and soul. Even a wet kiss transfers energy that affects the two.

When we join a group or a club, the head and the culture of the group affects us. Always watch yourself from negative external influences.

As a Kabbalah student, do not allow in any teachings that are not pure Kabbalah, even if it sounds good. Using the name Kabbalah to attract Christians by saying the Jesus was a Kabbalist is wrong. It causes great impurity in the teaching of Kabbalah. Those who do that corrupts their connection to the Light and suffer from the judgment that can bring chaos into their lives. If you were born as a Christian or under any other faith and feel a strong connection to the Zohar and Kabbalah then you most likely have an Israelite soul. You may remember your past and keep the moral teaching but do not keep the aspect of your old faith, which was no strong anyway. Jesus was not a Kabbalist!

I came across an app by the Kabbalah Centre, 'The Living Kabbalah System'. In this app under 'Greatest Kabbalists', they listed Abraham, Moses, Jesus, Rav Shimon Bar Yochai, Rav Isaac Luria, and Rav Yehuda Ashlag. Adding Jesus into the list of true great Kabbalists is insulting to the others and contaminated the app and the teaching. The app as a vessel can not deliver light. Even though this app has some good teachings of the spiritual principles of Kabbalah, the connection is flawed and the outcome would be undesirable. I do not recommend this app or any form of teaching that mixes Kabbalah with the external spiritual system.

The lesson of the above verse can be applied to many things in life.

As we are getting close to the revelation of Mashiach we must seek purity in our connections and consciousness.

40. (ס"א ורעיא מהימנא) איהו ו' מלא ואיהו בסדורא דא ית"ו. ה' בתרא, כוס מלא ברפת ה', בסטרא דימינא ובסטרא דגבורה דאיהו דינא, שכינתא אתקריאת הוי"ה, ה'א הוא דכתיב, (שמות ט) הנה י"ד ידו"ד הויה במקנה אשר בשדה. קם רועה הנאמן והשתטח לפניו, ואמר: אשרי חלקי שבעלי הגבירה (והגבירה) הם בעזרי. (עד כאן רעיא מהימנא).

41. (ויקרא כא) איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום. רבי יצחק אמר, משום שהוא פגום, ומי שהוא

פגים, לא אתוֹזוּי לְשִׁמְשָׁא בְּקוֹדֶשָׁא. וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְּבַר זֵשׁ דְּאִשְׁתַּכּוּז פְּגִים, לִית בֵּיה מוֹהִימְנוּתָא, וְהָהוּא פְּגִימוֹ אִסְהִיד עָלֵיהּ, כָּל שִׁכְן כְּהֵנָּא, דְּבִעֵינָא לְאִשְׁתַּכּוּזא שְׁלִים, מֵאֲרִיָּה דְּמוֹהִימְנוּתָא, יִתִּיר מִכְלָא, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

פגים לא ראוי לשמש בקדש. והרי פרשוה, שאדם שנמצא פגים אין בו אמונה, ואותו הפגם מעיד עליו, כל שכן כהן, שצריך להמצא שלם, בעל האמונה, יותר מהכל, והרי פרשוה.

Leviticus 21:17

“דְּבַר אֶל-אַהֲרֹן, לֵאמֹר: אִישׁ מִזְרַעְךָ לְדֹרֹתָם, אֲשֶׁר יִהְיֶה בוֹ מוֹם—לֹא יִקְרַב, לְהִקְרִיב לֶחֶם אֱלֹהִיו.”

“Speak to Aaron, saying, ‘No man of your offspring throughout their generations who has a defect shall approach to offer the food of his God.’”

God tells Moses to speak to Aaron and explains that the rule of purity for the priests is for all generations. A son of a priest that was born with some kind of defect can not serve in the Holy and channel Light to the world. A priest must be complete in body and faith (soul) in order to serve properly. The Zohar explains that the ‘defect’ testifies that the person’s faith is flawed.

The physical defect reflects a spiritual state from previous lives. Complete faith and connection to the Light would result is a soul full of Light and the body that the soul is dressed with would be complete.

To understand it better, imagine that the soul is the ‘skeleton’ that the body forms on it. If the soul is not properly corrected it would carry the spiritual flaws into the next life, expressed in physical limitations.

There is a known phenomenon called “A phantom limb”, which is the sensation that an amputated or missing limb is still attached to the body. The soul is not a physical part that can be removed with a body part. When the soul leaves the body, meaning getting undressed from this ‘earthly’ garment, the lifeless body begins to disintegrate because the ‘skeleton’ and the life force is no longer present.

On the night of Hoshana Rabbah, which is the last day of the holiday of Sukkot, between midnight and dawn, we have a special opportunity to see the reflection of our souls in our shadow cast by the light of the moon. A pure Kabbalist would be able to see ‘holes’ or missing ‘limbs’ and if found we should make corrections before we leave the world.

We are the ‘priests’ of our lives and we should conduct our actions with purity in order to channel pure Light into our lives. The soul is fed by the faith (soul) attached to our actions (body). If we do negative actions we may connect to the impure side and bring flaws to our souls causing a difficult correction process and or incomplete/flawed body. The video below shows a short scene from a TV series ‘House MD’, where Dr. House tries (forcefully) to heal a stubborn veteran with a missing arm. The veteran had pain locked in his missing arm for years. In this clip, we see how Dr. House ‘fix’ the problem and remove the pain from the person’s ‘phantom’ arm.

<http://www.youtube.com/watch?v=qbE2ch-9ZFc>

42. רַבִּי אֶלְעָזָר הָיָה יָתִיב בְּקֶסֶטְרָא דְּבִי זֻמּוּי, וְהוּא הָיָה אָמֵר, וְיִלְכָּא דְּבֶקֶסְטְרָא בְּעֵיטָא שְׂכִיזוֹ. אַדְהֵכִי, אַעֲבֹר זֹד בֶּר זֵשׁ, פְּגִים מְעִינָה זֹד. אָמֵר זֻמּוּי, זִשְׁאֵל לְהֵאִי. אָמֵר, פְּגִים הוּא, וְלֹא מוֹהִימְנָא. אָמֵר, זִשְׁאֵל בְּהִרְיָה. אָתוּ שְׁאִילוּ לֵיה. אָמֵר לֵיה, טִיפְקָא מֵאֵן הוּא

42. רבי אלעזר היה יושב בהיכל של בית חמיו, והוא היה אומר, לזליגת הדמעות שבהיכל יש עצמה למצא. בין כך עבר איש אחד פגום בעין אחת. אמר חמיו, נשאל את זה. אמר, הוא פגום ולא נאמן. אמר, נשאל אותו. באו ושאלו אותו. אמר לו, מיהו המאשר

בְּעֶלְמָא. אָמַר עֲתִירָא, אֲבָל דִּישְׁלִיף, בְּהִדְיָה אֲנָא מִכְלָהוּ. (ס"א עתירא, אבל דישליף, ווי על דא, בהדיה אנא מכלהו) אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּמִלּוֹי אֲשֶׁתִּבְמַע, דְּלֹא מוֹהִימְנוּתָא גְבִיָּה, וְלֹא בְּרַמְיָא הוּא. תָּא זִוְיִי, קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב, דְּהָא קְדוּשָׁא דְלַעֲיָלָא, לֹא שְׂרִיָּא בְּאַתֵּר פְּגָמִים.

43. פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה ח) לְתוֹרָה וּלְתַעֲוִדָּה אִם לֹא יֵאמְרוּ כְּדָבָר הַזֶּה. לְתוֹרָה וּלְתַעֲוִדָּה. מֵאֵן הוּא תוֹרָה, וּמֵאֵן הוּא תַעֲוִדָּה. אֲלֵא תוֹרָה, דָּא תוֹרָה שְׂבַכְתָּב. תַעֲוִדָּה, דָּא תוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה. לֹא שְׂרִיָּא בְּאַתֵּר פְּגָמִים, דְּהָא מִתּוֹרָה שְׂבַכְתָּב אֲתַבְנִי. כְּתִיב צוֹר תַעֲוִדָּה זִוְתוֹם תוֹרָה בְּלִמּוּדִי, צוֹר תַעֲוִדָּה, דָּא תוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה, בְּגִין דְּתַמְנִן אֲתַצֵּר צְרוּרָא דְזוּיִי, וּבְתַעֲוִדָּה אֲתַקְשֵׁר קְשִׁירָא דְזוּיִי (נ"א קשרא דמהימנותא) דְלַעֲיָלָא, לְמַהֲוִי כְלָא זִוְד.

43. פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה ח) לְתוֹרָה וּלְתַעֲוִדָּה אִם לֹא יֵאמְרוּ כְּדָבָר הַזֶּה. לְתוֹרָה וּלְתַעֲוִדָּה. מֵאֵן הוּא תוֹרָה, וּמֵאֵן הוּא תַעֲוִדָּה. אֲלֵא תוֹרָה, דָּא תוֹרָה שְׂבַכְתָּב. תַעֲוִדָּה, דָּא תוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה. לֹא שְׂרִיָּא בְּאַתֵּר פְּגָמִים, דְּהָא מִתּוֹרָה שְׂבַכְתָּב אֲתַבְנִי. כְּתִיב צוֹר תַעֲוִדָּה זִוְתוֹם תוֹרָה בְּלִמּוּדִי, צוֹר תַעֲוִדָּה, דָּא תוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה, מְשוּם שְׂשֵׁם נִצְרָר צְרוּרָא דְזוּיִי, וּבְתַעֲוִדָּה נִקְשֵׁר קְשִׁירָא דְזוּיִי (קשרא דהאמונה) שְׂבַעֲלָ פֶה, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד.

Rabbi Elazar was in the house of his father in law. There were leaks from the roof and the father in law wanted to seek advice about it. He wanted to ask a person that was passing by but Rabbi Elazar said that this person has a defect in one eye and won't be good for advice. They decided to ask that person a question to test his 'connection' and ability to advice.

They asked him "Who is the happiest person in the world" and he replied immediately, "A rich person and if he loses connection to his money, meaning losing his wealth, he is the most miserable person in the world and I worry about him the most.". According to this person, if losing the money is so terrible for a rich person then having it is most important.

Rabbi Elazar said that the person has no faith and his advice cannot be trusted because he cannot consider a Tzadik to be the happiest person in the world.

We learn here that a connection to the material world doesn't bring happiness, which is light to the person. If a rich person loses his wealth he falls into darkness and despair because he doesn't have light to fill the lack. For a Tzadik, money is just a tool to do positive work in this world. Having more or less of it would only change his actions. With money he would do more Tzedakah and support channels of Light and without money, he would study and share more. A tzadik 'product' is the light

he reveals. Whatever he does, would make him happy because he is always with the Light.

Isaiah 8:20

“לתורה ולתעודה אם לא יאמרו כדבר הזה אשר אין לו נֶחֱם.”

“To the Torah and to the testimony! If they do not speak according to this word, it is because it (the word) has no light.”

In this verse, the Torah is the aspect of the written Torah and the ‘testimony’ is the aspect of the oral Torah, Zohar which is revealed in Malchut. The Oral Torah is not revealed in a flawed place because it comes from the written Torah, which is Zeir Anpin that is flawless. The ‘testimony’ is connected to the life-force that comes from Zeir Anpin, the Torah, to make it one whole unit.

The Zohar explains that with purity we connect better to Zeir Anpin and draw to Malchut and our vessels.

The ‘testimony’ for us is the Zohar and the life-force that we should connect to it every day. All of our actions should be done with positivity, avoiding conflicts and hurting others, even if we think they ‘deserve’ our judgment. Avoid listening to negative news. If it’s important, you will hear it from the people around you and or social networks. You don’t need to be the first one to deliver news, especially if they are negative.

The world is in a difficult state with great risk of global chaos. It’s already happening in the background of things and I don’t want to expand my analysis in order to stay on a positive direction. In order to prepare for any situation, we need to be ready with our pure vessel and earn a ‘ticket’ to Noah’s Ark.

44. ומתבונן לתתא אתפרשין אורזין ושבילין, ובתבונן
מתפרשין אורזין בעלמין כלהו הך הוא
דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה
ראשים.
44. ומשם למטה נפרדות הדרכים והשבילים,
ומשם נפרדות הדרכים בכל העולמות. והו
שבתוב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה
לארבעה ראשים.

45. וזתום תורה, וזתיבמה דאורייתא, דאיהי תורה
שבכתב באן אתר. בלמודי, אלן נביאי, כמה דאת
אמר (מלכים א ז) ויקם את העמוד הימני ויקרא שמו
יכין ויקם את העמוד השמאלי ויקרא שמו בועז.
ובתבונן אתפרשין אורזין לנביאי מדימני, וקיימי אלן
בקיומא לגופא, לשית טהירין, הך הוא דכתיב, (שיר
השירים ה) עוקיו עמודי שש. וכלא לא קיימא אלא
בשלימו, ולא שריא קדושה דכלא, אלא בשלימו, כד
45. חתום תורה, חתימה של התורה, שהיא
תורה שבכתב, באיזה מקום? בלמדי, אלו
הנביאים, כמו שנאמר (מלכים א ז) ויקם את
העמוד הימני ויקרא את שמו יכין ויקם את
העמוד השמאלי ויקרא את שמו בועז. ומשם
נפרדות הדרכים לנביאים הנאמנים. ואלה
עומדים בקיום לגוף, לששת האורות, והו
שבתוב (שיר ח) שוקיו עמודי שש. והכל לא
עומד אלא בשלמות, ולא שורה קדשה של
הכל אלא בשלמות, בשמתחברים זה עם זה,

מִתּוֹזְבְּרָאן דָּא בְּדָא, כָּלָא הוּא שְׁלִים, כָּלָא הוּא זוּד, הַכֵּל הוּא שְׁלֵם, הַכֵּל הוּא אֶחָד, לֹא נִפְגַּם לָא אֶתְפָּגִים אֶתֶר. וְעַל דָּא אֶקְרִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלֵם, הַמָּקוֹם. וְלִכְּנָן נִקְרָאת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלֵם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (בְּרַאשִׁית י"ד) וּמִלְכִּי צִדִּיק מֶלֶךְ שְׁלֵם, (תְּהִלִּים עו') וַיְהִי בְּשָׁלֹם סוּכּוֹ.

The seal of the Torah is the written Torah that is Zeir Anpin. It's revealed in Netzach and Hod.

1 Kings 7:21

וַיָּקֶם, אֶת-הָעַמֻּדִים, לְאֵלֶם, הַהִיכָל; וַיָּקֶם אֶת-הָעַמֻּד הַשְּׂמָאלִי, וַיִּקְרָא "אֶת-שְׁמוֹ בְּעֵז"

"He set up the pillars at the portico of the sanctuary: he set up the right pillar and named it Jachin; then he set up the left pillar and named it Boaz."

The Holy Temple had two main columns called Yachin and Boaz. Yachin represents the Right and Netzach. Boaz represents the Left and Hod.

Netzach and Hod complete and hold Zeir Anpin. They receive holiness when Zeir Anpin and Malchut get connected, forming a complete vessel.

The prophets receive their prophecies from the level of Netzach and Hod. At this level, the light is in a waiting state before going to Malchut through Yessod. At early times they were schools for prophets, teaching the people with purity how to elevate themselves above Yessod to Netzach and Hod that is beyond the limitation of time and space. They could draw knowledge about future events to help people make the correction before any decree is manifested.

Past present and future are concealed in the Torah. The entire process of 6000 years must exist in the Torah because the world was created based on it. There are some systems that try to break the Torah code. Some of them are nice and impressive, but the Torah has 70 layers and the possibilities are infinite.

Because we don't have the Holy Temple and its power to support higher elevation, we cannot go above Yessod to receive prophecies. But we can control our future by following a simple principle. Whatever we do now must be our best positive action.

This moment is the present and at the same time, it's the past of the following moment that is in the future.

It's not as hard as you may think from the depth of your personal challenges. King Solomon had a ring engraved on the outside with "This will pass" and on the inside "this also will pass".

When we understand that everything is moving only forward in time, we can have and take control of our future.

You can make a better future for yourself. Do good now and if you feel bad then turn the moment into positive because "this will also pass".

46. וּבְגִין כִּךְ לֹא שְׂרִיָּא כָּלָא, אֲלֵא בְּאַתֵּר שְׁלִים. וְעַל דָּא כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרֵב. כְּזִוְנָא דָּא קָרְבָּנָא דְּבִיָּה מוֹמָא לֹא יִתְקָרִיב. מֵאִי טַעְמָא. דְּכִתִּיב כִּי לֹא לָרְצוֹן יִהְיֶה לָכֶם. וְאִי תִימָא הָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא שְׂאִרִי אֲלֵא בְּאַתֵּר תְּבִירָא, בְּמֵאנָא תְּבִירָא, דְּכִתִּיב, (ישעיה נז) וְאֵת דָּכָא וְשִׁפְלָא רִוּז. הָאִי אֶתֶר מִהֶכָּל, (שְׁכֵתוֹב (ישעיה נז) וְאֵת דָּכָא וְשִׁפְלָא שְׁלֵם. וְעַל כֵּן כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרֵב. כְּמוֹ כֵּן הַקֶּרֶבֶן שָׁבוּ מוֹם לֹא יִתְקָרֵב. מֶה הַטַּעַם? שְׁכָתוֹב כִּי לֹא לָרְצוֹן יִהְיֶה לָכֶם. וְאִם תֵּאמַר, הָרִי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שׁוֹרָה אֲלֵא בְּמָקוֹם שְׁבוּר, בְּכָלִי שְׁבוּר, שְׁכָתוֹב (ישעיה נז) וְאֵת דָּכָא וְשִׁפְלָא רִוּז. הַמָּקוֹם הַזֶּה הוּא שְׁלֵם יוֹתֵר מִהֶכָּל, (שְׁכֵתוֹב (ישעיה נז) וְאֵת דָּכָא וְשִׁפְלָא

שְׁלִים יִתִּיר הוּא מִכָּלָא, (דכתיב, (ישעיה נז) ואת דכא
 (ושפל רוח) בְּגִין דְּמֵאִיף גְּרַמִּיָּה לְמִשְׁרֵי עֲלִיָּה גְּאֻתָּא
 דְּכָלָא, גְּאֻתָּא עֲלָאָה, וְדָא הוּא שְׁלִים. אֲכָל לֹא כְּתִיב,
 וְאֵת (דף צ"א ע"א) עֹר וְשִׁבּוֹר וְזָרוּם וְשִׁרְיָע. אֲכָל
 וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְל רִוּוּז, מֵאֵן דְּמֵאִיף גְּרַמִּיָּה, קִיּוּשָׁא
 בְּרִיף הוּא זְקִיף לִיָּה.

47. וּבְגִינֵי כָּךְ, כִּהְנָא דְּקָאִים לְתַתָּא כְּגֻוּזָא דְּלַעֲיָלָא,
 בְּעֵי לְמִהְיֵי שְׁלִים יִתִּיר מִכָּלָא, וְלֹא יִתְנַזְּזֵי פְּגִים, וְעַל
 דָּא אֲזַהֵר לְהוּ לְכַהֲנֵי, דְּכְתִיב אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדֹרוֹתֶם
 אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם.

In previous studies, we learned about the importance of having a complete and pure vessel to receive and channel the Light from the upper levels. A priest with any kind of defect in their body cannot serve the holy.

Leviticus 21:17, 18

”דְּבַר אֵל אֶהְרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדֹרֹתֶם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב לְהִקְרִיב לֶחֶם אֱלֹהֵיוֹ”

”כִּי כָל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב אִישׁ עֹר אוֹ פֶּסַח אוֹ חֶרֶם אוֹ שְׂרִירָע”

”Speak to Aaron, saying, ‘No man of your offspring throughout their generations who has a defect shall approach to offer the food of his God.’”

”For no one who has a defect shall approach: a blind man, or a lame man, or he who has a disfigured face, or any deformed limb,”

While the priest needs to have a complete body to be able to channel light for the world, people need to have a pure vessel and also humility and lowliness

Isaiah 57:15

כִּי כֹה אָמַר רִם וְנִשְׂא, שְׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ–מְרוֹם וְקָדוֹשׁ, אֲשַׁכּוֹן; וְאֵת–דְּכָא, וְשִׁפְל–רוּחַ, לְהַחְיֹת רוּחַ
 ”שְׁפִלִים, וְלַהֲחִיֹּת לֵב גְּדָכָאִים”

”For thus says the high and exalted One Who lives forever, whose name is Holy, “I dwell on a high and holy place, And also with the contrite and lowly of spirit In order to revive the spirit of the lowly And to revive the heart of the contrite.”

Just before the silent prayer (Amida) we prepare our consciousness for the elevation to the world of Emanation. We express our understanding that even though we rise for the connection, we are humble and know that God lowers those with pride and elevate those who are low in spirit.

”מִשְׁפִּיל גָּאִים עַדִּי אֶרֶץ. וּמַגְבִּיָּה שְׁפִלִים עַד מְרוֹם”

”He lowers the proud to the ground and raises the lowly on high.”

King David Psalms 51:19 says

”וְזָכַרְתִּי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁכָּרָה לֵב נִשְׁכָּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה”

“The sacrifice pleasing to God is a broken spirit. God, You will not despise a broken and humbled heart. ”

When we come before God with our prayers, we should lower ourselves and pray from a broken heart so our prayers would be accepted and answered.

King Solomon in Proverbs 16:18 says

“לפני שבר גאון, ולפני כשלון גובה רוח. טוב שפל רוח את ענוים מחלק שלל את גאים.”

“Pride goes before destruction, and a haughty spirit before a fall.”

“Better to live humbly with the poor than to share plunder with the proud.”

People with pride get into crisis and destruction because their vessels disconnect from the Light. They feel self-importance and ‘independent’ with whatever makes them proud. It’s better to be open for the Light with low spirit, which is the aspect of opening the vessel to receive more from the Light rather than enjoy the material world with proud people.

There are poor people with great pride, trying to hide their condition by showing a nice front but inside they have nothing, not even light. There are rich people with humility that know that everything they have is from God, giving them opportunities to do a lot of good in this world.

Most rich people don’t feel a lack of light because they think they are in control of their lives and wealth. They may feel blessed by God but don’t show appreciation and give back. Even if a rich person is a great sharing person, he should continue growing and ask God for a greater ability to do even more than what he already does. When a person, rich or poor, understands the temporary state of existence and that any day could be his end, he will focus on what’s really important in life in this world, which is building desires and work toward expanding a big and purer vessel to receive more light.

We increase vessel with actions and receive light with a spiritual connection. According to the Holy Ari, even a precept of “you shall not do...” can come with a short meditation that expresses the aspect of restriction applied in not following negative actions. Positive precepts come with a proper blessing and or ‘L’shem Yichud’.

To grow our vessels, we need to feel a constant lack of light and keep doing positive actions (Study, precepts).

The more we do to disconnect our consciousness from the material things the greater our ability to draw light. Rabbi Shimon and his son, Rabbi Elazar buried themselves in the ground without clothes when they were in the cave revealing the great revelations of the 70 Tikunei Zohar. That was the ultimate nullification of the self that allowed them to reveal such great light.

To channel great light the High Priest needed total nullification of the body and he was doing it using special drugs. For a similar reason, Nadav and Avihu got drunk before offering the incense in the Holy Tabernacle.

Don't do drugs, don't get drunk, just humble yourself with study the Zohar, prayers and sharing actions to draw greater light into your life and the world around you.

48. תו פתח ואמר, (מלאכי א) וכי תגישון עור לזבוח אין רע, וכי תגישו פסח וחלה אין רע. בריך הוא אומר אין רע, אי הכי טוב הוא. אלא סופיה דקרא אוכוז, דישראל באינון יומין הוו במזן כהני מארי דמומין, על גבי מדבזא, ולשמשה על מקדשא, ואמרי מאי אכפת ליה לקודשא בריך הוא דא, או אורא. ואינון הוו דאמרי אין רע. וקודשא בריך הוא אתיב להון והיא מלה דהוו אמרי. אמר: ישראל אתון אמרי כד מקרבי מארי דמומין על פולזני אין רע, מאי אכפת ליה לקודשא בריך הוא.

48. עוד פתח ואמר, (מלאכי א) וכי תגישון עור לזבוח אין רע וכי תגישו פסח וחלה אין רע. וכי הקדוש ברוך הוא אומר אין רע? אם כך טוב הוא! אלא סוף הכתוב מוכיח, שישראל באותם הימים היו ממנים כהנים בעלי מומים על גבי המזבח ולשמשה על המקדש, ואומרים: מה אכפת לקדוש ברוך הוא זה או אחר. והם היו שאומרים אין רע. והקדוש ברוך הוא השיב להם אותו דבר שהיו אומרים. אמר: ישראל, אתם אומרים בשמקריבים בעלי מומים לעבודתי אין רע, מה אכפת לו לקדוש ברוך הוא.

49. סופיה דקרא מה כתיב, הקריבהו נא לפנותה דירצה או הישא פניה. בר נש מנייכו, אי בעיתו לשלומי למלכא, ולקרבא קמיה דורזא, אתון משדרין ליה בפגימא, או לא. הירצה או הישא פניה בזההו דורזא, כל שכן וכל שכן דאתון מקרבין קמאי בר נש פגים לקרבא דורזא, הא דורזא דלכון לכלבא אתמסר, דודאי בר נש דאיהו פגים, פגים הוא מכלבא, פגים הוא מהימנותא. ועל דא כל איש אשר בו מום לא יקרב.

49. בסוף הפסוק מה כתוב? הקריבהו נא לפנותה דירצה או הישא פניה. אדם מכם, אם תרצו לשלם למלך ולהקריב לפניו דורזא, אתם שולחים לו עם פגם או לא? הירצה או הישא פניה באותו הדורזא? כל שכן וכל שכן בשאתם מקריבים לפני אדם פגים להקריב דורזא, הרי הדורזא שלכם נמסר לכלב, שודאי אדם שהוא פגים, פגים הוא מהכל, פגים הוא באמונה. ועל כן כל איש אשר בו מום לא יקרב.

Malachi 1:8-10

וכי תגישון עור לזבוח אין רע וכי תגישו פסח וחלה אין רע הקריבהו נא לפנותה דירצה או הישא פניה “אמר יהוה צבאות”

“But when you present the blind for sacrifice, is it not evil? And when you present the lame and sick, is it not evil? Why not offer it to your governor? Would he be pleased with you? Or would he receive you kindly?” says YHVH of hosts.”

“ועתה חלו-נא פני-אל, ויחנונו; מינדכם, היתה זאת-הישא מכם פנים, אמר יהוה צבאות”

“But now will you not entreat God’s favor, that He may be gracious to us? With such an offering on your part, will He receive any of you kindly?” says the LORD of hosts.

“מִי גַם בְּכֶם וַיִּסְגֹּר דְלָתַיִם וְלֹא תֵאֵירוּ מִזְבְּחֵי חֵנוֹם אֵין לִי חֶפֶץ בְּכֶם אָמַר ה' צָבָאוֹת וּמִנְחָה לֹא אֶרְצֶה”
”מִדְּבָרְכֶם”

“Oh that there were one among you who would shut the gates, that you might not uselessly kindle fire on My altar! I am not pleased with you,” says the LORD of hosts, “nor will I accept an offering from you.”

The Zohar teaches us that the offering brought to the Holy Temple should be pure. A flawed offering would be thrown to the ‘dogs’. A flawed offering represents our consciousness. A king won’t accept a ‘damaged’ gift and would immediately throw it away. We need to value our connection to God and the Tree of Life that sustains us.

During the services in the Holy Temple, the people’s sacrifices were brought to the Altar. If it was pure and welcomed, the fire that came from above to consume the animal would take the shape of a Lion, an animal that represents the living creature of the Right side of the Holy Throne. If the offering was rejected, the fire would be in a shape of a dog, which is an animal that is dependent on the kindness of people for its food. The Lion represented higher connection and the dog represented no connection.

Every action we do on a daily basis has the aspect of ‘offering’ because we want to draw positive light and outcome from everything we do. If we do everything with joy, jumping on the opportunity to do good deeds/precepts then we connect to the Right of the Tree of Life where we draw Chassadim. It’s the light that manifests into protection and positive outcome.

Shabbat is the best day of the week to make spiritual connections. When we prepare for Shabbat, we should use the best and preferably dedicated items for the different spiritual connection on Shabbat. We use good candles (oil or wax), clean and special Shabbat clothes, nicer dinner settings, wine, challah, food, study during the meals and after, do Birkat Hamazon (food blessings) with joy and appreciation for the gifts in our lives.

Giving Tithe should be made immediately when a new income becomes available. Giving it with joy is our opportunity to give back to the Light with appreciation and be rewarded greatly. It’s most beneficial to give on Friday to get into Shabbat with a better vessel.

From a lesson I heard from Rabbi Mutzafi (Israel);

God gives us everything, the job, the money, the wine, the challah, the prayer books and basically everything. We can not claim that we bought a Torah scroll for the synagogue because God gave us the money to do it and so with everything else. The only thing that we can contribute from our side is the joy of the soul in the action of the precepts, bringing all kinds of offering to God.

It is simple to understand. The soul comes into a body for a certain length of time. When the soul leaves the world she leaves behind everything material including its

body. The ONLY things that the soul carries with it are the ‘impressions’ of its positive actions. The actions done with pure desire and joy have purity attach to it and they are valued without measure.

The sages tell us that the reward for doing a Mitzvah is an opportunity to do another mitzvah. The more we do, the better spiritual garments we get.

We shouldn't waste time because we already passed many tomorrows and the next one could be the final and most significant one. How many ‘joys’ did we dress our soul with?

50. אמר רבי יוסי, זמין קודשא בריך הוא לאשכלא להו לישראל, ולאשתכחא שלימין בכלא, דלא יהא בהון מארי דמומין כלל, בגין דיהון תקונא דעלמא, כאלין מאני ולבושא דבר נש דאניון תקונא דגופא, דא הוא דכתיב (איוב לח) ויתעצבו כמו לבוש.

50. אמר רבי יוסי, עתיד הקדוש ברוך הוא להשלים עם ישראל ושימצאו שלמים בכל, שהרי לא יהיו בהם כלל בעלי מומים, משום שיהיו תקונו של עולם, כמו הכלים הללו ולבושו של אדם שהם תקון הגוף. זהו שכתוב (איוב לח) ויתעצבו כמו לבוש.

Job 38:14

“תתהפך כחמר חותם ויתעצבו כמו לבוש”

“It is changed like clay under the seal; And they stand forth like a garment.”

Rabbi Yosei says that when the correction of the world is completed, it will be the time of the Final Redemption and the Resurrection. The Holy One Blessed be He will fix our vessel and spiritual garments to make us flawless.

51. (ס"א ד"א) תא זוזי, כד יתערוך מעפרא, כמא דעאלו, הכי יקובון, זוגרין או סובין. עאלו זוגרין וסובין, יקובון בזההוא לבושא, דלא יימרון דאזורה הוא דאתער. ולבתר, קודשא בריך הוא ייסי לון, וישתכחון שלימין קמיה, וכדין יהא עלמא שלים בכלא, כדין (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אזור ושמו אזור.

51. (דבר אחר) בא ראה, בשיתעוררו מהעפר, כמו שנכנסו כך יקובו, חגרים או סובים נכנסו, חגרים וסובים – יקובו, באותו לבוש. שלא יאמרו שאחר הוא שהתעורר. ואחר כך הקדוש ברוך הוא ירפא אותם וימצאו שלמים לפניו, ואז יהיה העולם שלם בכל, אז – (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

When the dead will rise from the dust, they will be in the same shape as they buried. Lames or blinds, all will rise in the same corporeal state. The reason is to remove doubts about who was risen from the dead. Then the Holy One Blessed be He will heal them with the new Light that would be revealed in the world and all will be in a perfect state like the world around them. This is the state known as

Zechariah 14:9

“והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד”

“And YHVH will be king over all the earth; in that day YHVH will be the only one, and His name the only one.”

When the world correction process is completed, the Light of the Creator would come down and stay in Malchut. There will be no more earning process. The past hardships and deaths we experienced during many reincarnations earned us the merits for Resurrection to immortality. The Light from the upper Sefirot will spread in the world

equally leaving no space lacking Light. This would be the state of peace and completion in all aspects of our lives would spread throughout the world.

The Light and vessel would be united forever after the removal of all negativities and impurities from the world.

52. (ויקרא כ"ב) שור או כֶּשֶׁב או עֹז כִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פָתַח, (תהלים לו) צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תַּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבְהֶמָּה תוֹשִׁיעַ יי'. הָאֵי קָרָא אֵית לֹאֲסִתְכֻלָּא בֵּיה, אֲבָל תָּא זִוּי, צִדְקָה: כִּתְרָא קֳדִישָׁא עֲלָתָה. כְּהַרְרֵי אֵל: כְּאִינוֹן טוֹרִין עֲלֵאִין קֳדִישִׁין, דְּאֶקְרוֹן טוֹרֵי דְּאֶפְרַסְמוֹנָא דְּכִנָּא. וּבְגִין דְּאִיהִי סִלְקָא לֹאֲתַקְשָׁרָא בְּהוּ לְעִילָא, כָּל דִּינָהָא בְּשִׁקּוּלָא וְזָדָא לְכֻלָּא, דְּלִית בְּהֵהוּא דִּינָא רִזּוּמִי. מִשְׁפָּטֶיךָ תַּהוֹם רַבָּה. מִשְׁפָּט דְּאִיהִי רִזּוּמִי, נְזוּיָת לְתַתָּא לְהֵהוּא דְּרָגָא לְתַתָּא עֲלָמִין, וְזוּיָס עַל כֻּלָּא, וְעָבִיד דִּינָא בְּרִזּוּמִי לְבִסְמָא עֲלָמָא.

52. שור או כֶּשֶׁב או עֹז כִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פָתַח, (תהלים לו) צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תַּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבְהֶמָּה תוֹשִׁיעַ ה'. בְּפָסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְבוּנָה בּוֹ, אֲבָל בֹּא רֵאשִׁי, צִדְקָה – כִּתְרָא קָדוֹשׁ עֲלִיוֹן. כְּהַרְרֵי אֵל – כִּמוֹ אוֹתָם הָרִים עֲלִיוֹנִים קָדוֹשִׁים שְׁנִקְרְאוּ הָרֵי אֶפְרַסְמוֹן וְד. וּמִשּׁוּם שֶׁהֵיא עוֹלָה לְהַתְקַשֵּׁר בָּהֶם לְמַעְלָה, כָּל דִּינָהָ בְּמִשְׁקָל אֶחָד לְכָל, שְׂאִין בְּאוֹתוֹ הַדִּין רַחֲמִים. מִשְׁפָּטֶיךָ תַּהוֹם רַבָּה – מִשְׁפָּט שֶׁהוּא רַחֲמִים יוֹרֵד לְמַטָּה לְאוֹתָהּ הַדְּרָגָה לְתַתָּא עוֹלָמוֹת, וְחָס עַל הָעוֹלָם, וְעוֹשֶׂה דִין בְּרַחֲמִים לְבִשְׁם אֵת הָעוֹלָם.

Psalms 36:7

“צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תַּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבְהֶמָּה תוֹשִׁיעַ יְהוָה.”

“Your righteousness is like the mountains of God; Your justice is like a great deep. O, YHVH, You salvation for man and beast.”

‘Your righteousness’ is Malchut and ‘the mountains of God’ is Binah. ‘Your justice’ is the aspect of Zeir Anpin that brings down the light from Binah to Malchut with “great deep” that is mercy.

Binah is on the Left column that represents judgment and when the light of Binah comes down through the Central column, Zeir Anpin, it becomes balanced and brings mercy to the world.

53. וּבְגִין דְּאִיהִי רִזּוּמִי, אָדָם וּבְהֶמָּה תוֹשִׁיעַ יי'. לְכֻלָּא בְּשִׁקּוּלָא וְזָדָא. אָדָם וּבְהֶמָּה, הָא אוֹקְמוּהָ, מֵאֵן דְּהוּא אָדָם, וְשׁוּי לְגִרְמִיָּה כְּבִהְמָה. אָדָם וּבְהֶמָּה: דִּין אָדָם, וְדִין בְּהֶמָּה, זָדָא הוּא. אָדָם: (בְּרַאשִׁית יז) וּבֶן שְׁמֹנֶת יָמִים יִמּוּל לָכֶם כָּל זָכָר. בְּהֶמָּה: וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּנּוֹת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבָּן אִשָּׁה לִי, בְּגִין דִּיעָבֵר עָלֶיהָ שְׁבַת זָדָא, וְהָא (הַקְדָּמָה י"ג) אוֹקְמוּהָ.

53. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא רַחֲמִים – אָדָם וּבְהֶמָּה תוֹשִׁיעַ ה'. לְכָל בְּמִשְׁקָל אֶחָד. אָדָם וּבְהֶמָּה, הָרֵי פִרְשִׁיָּה, מִי שֶׁהוּא אָדָם וְשֵׁם אֵת עֲצָמוֹ כְּבִהְמָה. אָדָם וּבְהֶמָּה – דִּין אָדָם וְדִין בְּהֶמָּה אֶחָד הוּא. אָדָם – (בְּרַאשִׁית יז) וּבֶן שְׁמֹנֶת יָמִים יִמּוּל לָכֶם כָּל זָכָר. בְּהֶמָּה – וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבָּן אִשָּׁה לָהּ, כְּדִי שֶׁתַּעֲבֹר עֲלֵיהֶם שְׁבַת אֶחָד, וְהָרֵי פִרְשִׁיָּה.

‘You salvation for man and beast.’ - The mercy that is drawn down from Binah connects to man and beast on their levels. בהמה ‘beast’ is numerically 52 as the YHVH name for Malchut יוֹד-הֵא-וּ-הֵא.

Genesis 17:12

“וּבֶן-שְׁמֹנֶת יָמִים, יִמּוּל לָכֶם כָּל-זָכָר-לְדֹרֹתֵיכֶם”

“And every male among you who is eight days old shall be circumcised throughout your generations”

Leviticus 22:27

“שור או-כֶּשֶׂב או-עֵז כִּי יוֹלַד, וְהָיָה שְׁבַע יָמִים תַּחַת אִמּוֹ; וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי, וְהִלָּאָה, יִרְצָה, לִקְרֹב אִשָּׁה לַיהוָה”

“When an ox or a sheep or a goat is born, it shall remain seven days with its mother, and from the eighth day on it shall be accepted as a sacrifice of an offering by fire to YHVH.”

Man and beast need to live at least pass one Shabbat, the seventh day, that is a connection to Binah before they can elevate spiritually.

When we are properly connected to Shabbat and Binah we draw the Light of Mercy.

Abraham's nephew, Lot, was contaminated by the inequities of his environment in Sodom and Gomorrah. His two daughters represent two forces in the body that bring out the evil inclination that is part of this world. In the future when the impurities would be cleansed, it will be called Laban. This name literally means ‘white’. The two daughters of Laban, Leah, and Rachel represent purity and a higher spiritual state.

Genesis 29:16

“וַלְלֵבָן שְׁתֵּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לָאָה וְשֵׁם הַקְּטָנָה רָחֵל”

“Now Laban had two daughters; the name of the older was Leah, and the name of the younger was Rachel.”

54. רַבִּי זוֹרִיא פָּתַח (שׁוֹפְטִים ה') בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדָּה אֶדוֹם אֶרֶץ רַעֲשָׁה גַם שָׁמַיִם נָטְפוּ. תָּא זִוְי, וְכַאֲן אֵינִן יִשְׂרָאֵל בְּעֶלְמָא דִּין, וּבְעֶלְמָא דְּאֵתִי, דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעֵי בְּהוּ, וְאֵינִן מוֹתֵד בְּקִין בֵּיהּ, וְאֵקֶרֶן קִדִּישִׁין, עִם קִדּוּשׁ. וְכֵן עַד דְּסָלִיק לֹון לְדִרְגָּא עֲלָאָה דְּאֶקְרִי קִדִּשׁ, דְּכַתִּיב, (יִרְמִיָּה ב) קִדִּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ. כְּמָה דְּאֶקְיִמְנָא, דְּהָא יִשְׂרָאֵל מוֹתֵבִינָא יוֹמִין מוֹתֵד בְּקִין בֵּיהּ בְּשִׁמְיָהּ, וְרֵשִׁימִין בְּשִׁמְיָהּ, וְאֵינִן דִּילִיָּהּ. כְּמָה דְּאֵת אֶמֶר, (שְׁמוּאֵל ב ז) וְגַם בְּעֶמְךָ בְּיִשְׂרָאֵל גִּזִּי אֶזְוֹד בְּאֶרֶץ. וְעַמְמִין לֹא מוֹתֵד בְּקִין בֵּיהּ, וְלֹא אֶזְלִין בְּזִיבוּסִיָּהּ, וְרֵשִׁימָא קִדִּישָׁא אֶעֱדִיאוּ בְּזִיָּהּ, עַד (דָּף צ"א ע"ב) דְּאֵינִן מוֹתֵד בְּקִין בְּסִטְרָא אֶזְוֹרָא דְּלֵאוּ קִדִּישָׁא.

54. רַבִּי חֲזִיא פָּתַח, (שׁוֹפְטִים ה') בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדָּה אֶדוֹם אֶרֶץ רַעֲשָׁה גַם שָׁמַיִם נָטְפוּ. בֹּא רֵאָה, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָּהֶם, וְהֵם נִדְּבָקִים בּוֹ וְנִקְרָאִים קִדּוּשִׁים, עִם קִדּוּשׁ. וְכֵן עַד שֶׁהֵעֵלָה אוֹתָם לְדִרְגָּה עֲלִיוֹנָה שְׁנִקְרָאת קִדִּשׁ, שְׁכַתוֹב (יִרְמִיָּה ב) קִדִּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ. כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ, שְׁחֵרֵי יִשְׂרָאֵל מִשְׁמוֹנָה יָמִים נִדְּבָקִים בְּשִׁמּוֹ וְרִשּׁוּמִים בְּשִׁמּוֹ וְהֵם שְׁלֹו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְגַם כְּעַמְךָ בְּיִשְׂרָאֵל גִּזִּי אֶחָד בְּאֶרֶץ. וְהָעַמְמִים לֹא נִדְּבָקִים בּוֹ וְלֹא הוֹלְכִים בְּהִנְהוּגוֹתָיו, וְהִרְשָׁם הַקִּדּוּשׁ נֶעֱדָר מֵהֶם, עַד שֶׁהֵם נִדְּבָקִים לְצַד הָאֲחֵר שְׁאִינוֹ קִדּוּשׁ.

Judges 5:4

“יְהוָה בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדָּה אֶדוֹם אֶרֶץ רַעֲשָׁה גַם שָׁמַיִם נָטְפוּ גַם עֲבִים נָטְפוּ מַיִם”

“YHVH, when You went out from Seir, When You marched from the field of Edom, The earth quaked, the heavens also dripped, Even the clouds dripped water.”

Rabbi Chiyah quotes this verse that was sung by Deborah the prophetess after the triumph of the Israelites over the King of Canaan. Rabbi Chiyah continues to say that the Holy One Blessed be He, chose the Israelites to have worthy portions in this

world and the word to come. They are called a holy nation when they adhere to him and the Torah.

The light of ‘Holiness’, ‘קדוש’, comes from the level of Chokmah through Binah. When we connect and receive this light from Binah we are called ‘Holy’, ‘קדוש’.

On the eighth day of a newborn, we perform the circumcision that connects the soul to Binah and holiness because Binah is the eighth level from Malchut.

Jeremiah 2:3

”קִדְּשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה, רִאשִׁית תְּבוּאָתָהּ; כָּל-אֲכָלִיו יֵאָשְׁמוּ, רָעָה תָּבֵא אֲלֵיהֶם נָא-יְהוָה”

“Israel was holy to YHVH, The first of His harvest. All who ate of it became guilty; Evil came upon them,” declares YHVH”

The prophet Jeremiah declares the special relations between YHVH and Israel, his people. They have the highest level of souls, like the first crop harvested from the field that is the best of the crop. Those who take from the Israelites are guilty and they will be punished and harmed. The Torah (Exodus 23:19) tells us that the first of the crop should go to the holy temple. The Israelites as the first children of God (Deuteronomy 14:1) belong to God and they can not be used or enslaved by other nations.

Those who don't follow the laws of the Torah can not reach the aspect of ‘Holy’ and they fall to the judgment of the other side.

Lot's daughters described as ‘first-born’ and ‘young’. Laban's daughters described as ‘older’ and ‘younger’. The name Leah לאה also means ‘weak’. The Zohar explains that Leah was weak to have ‘wickedness’ and Rachel was young without strength to become wicked. Both Lot's daughters were strong with the negative-side behind them while Leah and Rachel were pure and disconnected from evil.

Lesson;

Negative environment increases the influence of the negative-side on us and we may fall easily to the traps of the Evil Inclination.

The Zohar (Shelach Lecha #210) teaches us that those who have a small ego in this world are spiritually big and those who have big ego are spiritually small.

To stay out of trouble, distance yourself from negative places or situations. That includes information about negative events, TV news, fights, road accidents, etc. The eyes are the window to the soul and seeing is connecting. We should protect the soul from contamination by avoiding images that may trigger negative desires, jealousy and all kind of ‘garbage’. It's healthier for the body and the soul.

55. וְתָא זִוּי, בְּשַׁעֲתָא דְּבָעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבִיחָב אורֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל, וּמִיָּן בָּהּ לְבָנֵי עֵשָׂו, אָמַר לֵוִן, בָּעָאן אֲתוֹן לְקַבְּלָא אורֵייתָא. בְּהֵהִיא שַׁעֲתָא אֲתֵרְגִּיזִית ארְעָא קַדִּישָׁא, וּבָעָאת לְאֵעֲלָא לְזִנְקָבָא דִּתְהוּמָא רַבָּה. אָמַרְהָ קַמִּיָּה, מֵאֲרִי דְעֲלָמָא, פִּסְטִירָא דְזוּדָוָה (ו"א דעלמא) תְּרִי אֲלִפִּי שְׁנִין עַד כָּא אֲתֵבְרִי עֲלָמָא, קְלִטִּינָא קַמִּיָּה (נ"א קליטנא גו) (נ"א אַזְמִן קמִי) עֲרִלִין דְּכָא רְשִׁימִין בְּקִיּוּמָךְ.

55. ובא ראה, בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל, הזמין אותה לבני עשו. אמר להם: רוצים אתם לקבל תורה? באותה שעה רגזה הארץ הקדושה, ורצתה להכנס לנקב תהום רבה. אמרה לפניו: רבון העולם, שעשועי השמחה (של העולם) אלפים שנים טרם שנברא העולם, יזדמנו לפניו (יזדמנו תורה) (יזדמן לפני) ערלים שאינם רשומים בבריתך?

When the Holy One Blessed be He brought the Torah to the Israelites, the children of Jacob, he invited the children of Esau, Jacob's brother, to receive the Torah. At that moment the 'earth quaked' (#54 above) and Malchut were about to fall into the Klipot of the world of Creation, Briah.

Proverbs 8:30

“וְאֶהְיָ אִצְלוֹ אִמּוֹן וְאֶהְיָ שַׁעֲשָׁעִים יוֹם יוֹם מִשְׁחֶקֶת לִפְנֵי בָּל עֵת”

“Then I was beside Him, as a master workman; And I was his delight day, day, Rejoicing always before Him,”

The Zohar explains that Malchut, representing the Torah ‘reminded’ God that he was ‘playing’ with the Torah for two thousand years and how come he wants to give the Torah to the children of Esau that are not circumcised and not part of the covenant.

The sages teach us that the Torah was in existence two thousand years before God created the world. The verse above says ‘day’ twice to mean two thousand because one day of creation is considered a thousand.

God’s answer in the next study

Lesson:

The Israelites souls come from the original soul of Adam and they have a stronger connection to Father and Mother, which is Chokmah and Binah. It gives them the ability to be holy. The other souls are the result of different sins. Some are mixed between good and bad and some are worse. Many Israelites souls that had sinned in previous lives always have the opportunity to come back to the righteous path and holiness by connecting closer to the Torah study, Zohar to purify their souls and connect to the ‘eighth’.

Circumcision is important step to remove the blockage of the other side and be able to ‘climb’ to the ‘eighth’.

56. אָמַר לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כּוּרְסִיָּא כּוּרְסִיָּא, יִבְדּוּן אַכְף אוּמִין כּוּוֹתִיָּהּ, וְקִיּוּמָא דְאורֵייתָא כָּא יִזְדַּמֵּן קַמִּיָּהּ, הִדָּא הוּא דְכֶתִיב יי' בְּצִאתָךְ מִשְׁעִיר בְּצִעְדָךְ מִשְׁדָּה אָדוּם אֶרֶץ רַעֲשָׁה. וְדָאִי בְּגִין דְאורֵייתָא כָּא אֲתִיְהִיבִת (בגין דאיהו קיימא קדישא) אֲכָא לְבָאן דְּאִית בֵּיהּ קִיּוּמָא קַדִּישָׁא. וּבָאן

56. אמר לה הקדוש ברוך הוא: כסא כסא, יאבדו אלף אמות כמותם, וברית התורה לא תזדמן לפניכם. זהו שכתוב ה' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה. ודאי בגין שהתורה לא נתנה (משום) שהיא ברית קדושה) אלא למי שיש בו ברית קדש. ומי שמלמד תורה למי שלא נמול, משקר בשתי

דיליף אורייתא למאן דלא אתגזר, משקל בתרי קיימי, משקל בקיימא דאורייתא, ומשקל בקיימא דצדיק וכןסת ישראל. דאורייתא להאי אתר אתייהבת, ולא לאזרא.

בריתות – משקל בברית התורה, ומשקל בברית של צדיק וכןסת ישראל, שהתורה נתנה למקום הזה, ולא לאחר.

Malchut is called 'chair' because it's a seat for the Torah and where the 'King' rein on his kingdom, Malchut. The Holy One Blessed be He answered Malchut, calling her 'Chair, Chair'. He said that a thousand nations would be lost before the Torah is given to another nation. The Torah must be given to a circumcised, holy nation.

The Zohar adds that the Torah should not be taught to those who are not circumcised because the 'foreskin' is the aspect of lies. Adam was born circumcised and because the Snake lied to Eve and Adam we are born now with foreskin to remind us of the first sin. The foreskin represents the other-side that blocks the Light. When we remove it on the eighth day we make a correction of the sin on the individual level and clear the path for greater light that we can reveal with our studies.

57. רבי אבא אמר, משקל בתלת דוכתי עלאי, משקל בתורה, משקל בנביאים, משקל בכתובים. משקל בתורה, דכתיב, (דברים ד) וזאת התורה וגו'. משקל בנביאים דכתיב, (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי. אינן למודי יי, ולא אזרא, וכתב (ישעיה ח) וזתום תורה בלמודי, אינן, ולא אזרא. משקל בכתובים, דכתיב, (תהלים עח) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בנביאים, וכתב (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך. מאן צדיקים. דא צדיק וכןסת ישראל. דמאן דלא אתגזר, ולא עאל בקיימא דלהון, לא יודון לשמיה קדישא, דהיא אורייתא. אמר רבי זוניא כיון דאתגלי קודשא ברוך הוא על טורא דסיני, לביהב אורייתא לישראל, שכיבת ארעא, ותבת בגייוזא, הדא הוא דכתיב, (שם עו) ארץ יראה ושקטה.

57. רבי אבא אמר, משקל בשלשה מקומות עליונים – משקל בתורה, משקל בנביאים, משקל בכתובים. משקל בתורה, שכתוב (דברים ד) וזאת התורה וגו'. משקל בנביאים, שכתוב (ישעיה נד) וכל בניך למודי הי. הם למודי הי ולא אחר, וכתוב (שם ח) חתום תורה בלמודי, הם ולא אחר. משקל בכתובים, שכתוב (תהלים עח) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל, וכתוב (שם קמ) אף צדיקים יודו לשמך. מי הצדיקים? זה צדיק וכןסת ישראל. שמי שלא נמול ולא נכנס לברית שלהם, לא יודו לשמו הקדוש, שהיא התורה. אמר רבי חייא, כיון שהתגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני לתת תורה לישראל, שכבה הארץ ושבה למנוחה. זהו שכתוב (שם עו) ארץ יראה ושקטה.

Deuteronomy 4:44

”וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל”

“This is the law (Torah) that Moses set before the people of Israel.”

The Torah was given to the children of Israel because of their ability to study it and draw light from it.

Psalms 78:5

“וַיָּקָם עַדּוּת בִּיעֶקֶב וַתּוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוָּה אֶת אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדִיעֵם לְבָנֵיהֶם”

“For He established a testimony in Jacob and appointed a law (Torah) in Israel, Which He commanded our fathers That they should teach them to their children,”

Psalms 140:14

“אֵךְ צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יְיָשׁוּבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פָּנֶיךָ”

“Only the righteous will give thanks to Your name; The upright will dwell in Your presence.”

The circumcision clears the path of Yessod and allows a person to raise himself to a level of Tzadik.

The Israelites' souls have greater vessels and can use the study of the Torah to draw light and power of manifestation into their lives and this world. The righteous of them can be on high spiritual state and make miracles. Those without connection to the Torah may use their big vessel to draw light and act negatively. Mixed souls of good and bad, like the Erev Rav, can make great evil in the world.

Lesson:

Many Israelites souls exist in a body that was born away from the circumcision and the Torah. Those who were awakened by the Zohar and feel close to the Torah need to start by having proper circumcision. It will help them in building a greater vessel and understand the Torah on a higher level.

Those who wish to use the Zohar and Torah study as Hokus Pokus tool to fulfill selfish desires need to evaluate their consciousness and adjust to the ways of the Torah.

58. תָּא זִוּי, בֵּר נֶשֶׁ דְּאֵתִילִיד לָא אֲתַמְנָא עֲלֵיהּ זִוּיָא דְּלַעִילָא, עַד דְּאֲתַגְזֹר. בִּין דְּאֲתַגְזֹר, אֲתַעַר עֲלֵיהּ (רוּחָא) אֲתַעְרוּתָא דְּרוּזָא דְּלַעִילָא. זְכִי לְאֲתַעְסָקָא בְּאוּרִייתָא, אֲתַעַר עֲלֵיהּ אֲתַעְרוּתָא יִתִּיר. זְכִי וְעֵבִיד פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, אֲתַעַר עֲלֵיהּ אֲתַעְרוּתָא יִתִּיר. זְכִי וְאֲתַנְסִיב, זְכִי וְאוֹלִיד בְּנִין, וְאוֹלִיף לֶון אוּרוּזִי דְּמִלְכָא קְדִישָׁא, הָא פְּדִין הוּא אָדָם עֲלֵיהּ. שְׁלִים בְּכָלָא.

58. בא ראה, אדם שנולד לא התמנה עליו הכח שלמעלה עד שנמול. בין שנמול, מתעוררת עליו (רוח) התעוררות של רוח של מעלה. זוכה להתעסק בתורה – מתעוררת עליו התעוררות יתרה. זוכה ועושה מצוות התורה, מתעוררת עליו התעוררות יתרה. זוכה ונושא – זוכה ומוליד בנים ומלמד אותם את דרכי המלך הקדוש, הרי אז הוא אדם שלם, שלם בכל.

A baby is born with the soul level of Nefesh that connects the body to the basic state of life in Malchut, the world of Asiah, Action. At the circumcision, the child receives a blessing with a name that represents his soul. The light of the level of Nefesh is awakened on the child and make him ready for his future. When the child grows to study the Torah, he receives the light of Ruach from the world of Yetzirah, 'Formation'. When he follows the ways of the Torah he receives the light of Neshama from the world of Briah, 'Creation'. After he gets married and has children educated in the ways of Torah he receives the light of Chaya from the world of Atziluth, 'Emanation'. Achieving all four levels making that person complete.

59. אָבֵל בְּהֵמָה דְּאֲתִילִידָת, בְּהֵיָא שְׁעָתָא דְּאֲתִילִידָת, הָהוּא זִוּיָא דְּאִית לָהּ בְּסוּפָהּ, אִית לָהּ בְּהֵיָא שְׁעָתָא דְּאֲתִילִידָת, וְאֲתַמְנָא עֲלֵיהּ. וּבְגִין כֶּךָ

59. אבל בהמה שנולדה, באותה שעה שנולדה, אותו כח שיש לה בסופה יש לה באותה שעה שנולדה, והתמנה עליה. ומשום כך כתוב, שור או כשב או עז בי יולד. עגל או

כְּתִיב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יוֹלַד. עַגְל אוֹ טָלָה, אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא נֶאֱמַר, אֲלָא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׂב אוֹ עֵז. אוֹתוֹ שֵׁשׁ לוֹ לְסוּף – יֵשׁ לוֹ בְּשַׁעֲה שְׁנוֹלָד.

Leviticus 22:27

“שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יוֹלַד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקָרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה”

“When an ox or a sheep or a goat is born, it shall remain seven days with its mother, and from the eighth day on it shall be accepted as a sacrifice of an offering by fire to YHVH”

‘When an ox or a sheep or a goat is born’. The animals are described in their grown-up form even though the verse says ‘when... is born’ and should refer to the animal in its first state. It should read calf instead of an ox, A lamb instead of sheep, a kid instead of goat.

The Zohar explains that animals have the same life force when they were born and die. They don’t have spiritual abilities to change their souls. For that reason, they are considered matured and ready for proper slaughter and sacrifice.

60. וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, בְּגִין לְאַתִּישִׁכָּא בֵּיהּ הָהוּא וְזִיכָּרָא וְאַתְקִיִּים בֵּיהּ. וּבְמַה יִּתְקִיִּים בֵּיהּ. כִּד יִשְׂרִי עָלֶיהָ שִׁבְת זֹד, וְאִי לָא, לָא יִתְקִיִּים. (וְעוֹד דַּאֲתִיבֵשׁ מִזְוֵהמָא דַּאֲמִיָּה) וּלְבַתֵּר דִּיתְקִיִּים בֵּיהּ הָהוּא וְזִיכָּרָא, כְּתִיב יִרְצָה לְקָרְבַּן אֲשֶׁה לַיְי, בְּקִיּוּמָא דְשִׁבְת זֹד, דַּאֲעֵבֵר עָלֶיהָ.

‘it shall remain seven days with its mother’

After the animals pass one Shabbat, their soul is ‘activated’ with the light of Shabbat. Genesis 2:2

“וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה”

“By the seventh day God completed His work which He had done, and He rested on the seventh day from all His work which He had done.”

The Zohar explains that on the seventh day God completed the process of Creation and ‘blessed’ the seventh day, which is the action of bringing the light from Binah to the entire Creation.

Genesis 2:3 “Then God blessed the seventh day and sanctified it”

Without Shabbat’s light, nothing can be considered complete.

61. וְכִד נָשִׁי, בְּקִיּוּמָא דְשִׁבְת זֹד, אֲתִקִּיִּים בֵּיהּ אֲתַעְרוּתָא דְהָאִי עֲלָמָא, וְזִיכָּרָא דִּילִיָּה. בְּתַר דַּאֲתַעְרוּר, אֲתַעֵר עָלֶיהָ אֲתַעְרוּתָא דְרוּזָא עֲלָאָה, וּבְנָסַת יִשְׂרָאֵל אֲעֵבֵר עָלֶיהָ, וְזִוְמָאָת לִיהּ, בְּרִשְׁיָמָא קַדִּישָׁא, וְאַתְעֵרַת עָלֶיהָ, וְשְׂרִיָּא עָלֶיהָ רוּזָא דְהָהוּא עֲלָמָא קַדִּישָׁא, כְּמַה

61. וּבִן אָדָם, בְּקִיּוּם שֶׁל שִׁבְת אַחַת מִתְקַיֶּמֶת בּוֹ הַתַּעֲוִרָוּת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַכֶּחַ שֶׁלוֹ. אַחֲרֵי שְׁנִמּוּל, מִתַּעֲוִרָת עָלָיו הַתַּעֲוִרָוּת שֶׁל רוּחַ עֲלִיּוֹנָה, וּבְנָסַת יִשְׂרָאֵל עוֹבְרַת עָלָיו וְרוּזָא אוֹתוֹ בְּרִשְׁם קָדוֹשׁ, וּמִתַּעֲוִרָת עָלָיו וְשׁוּרָה

דַּאת אָמַר, (יחזקאל טז) וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה עָלֶיךָ הָרוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם קָדוֹשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל טז) וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ וְגו'. בְּדַמֶּיךָ: בְּתַרִּי.

Ezekiel 16:6

”וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ וְאֶמַּר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַי וְאֶמַּר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַי!”

“When I passed by you and saw you squirming in your blood, I said to you while you were in your blood, ‘Live!’ Yes, I said to you while you were in your blood, ‘Live!’”

A child is born with an animal soul to give him life force. After the first Shabbat, the soul is awakened. After the circumcision the Shechina pass by him and when she sees the mark of the covenant she bestows on the child light of Ruach.

62. וְאִי תִיבֹא, הֵתֵם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּעִכְיוֹ בִּינִייתוֹ דָּם פֶּסַח וְדָם מִיִּלָּה, כְּדִין כְּתִיב בְּדַמֶּיךָ וְזִי, הֵכָא מֵאֵי בְּדַמֶּיךָ. אֶלָּא תִרִין, וְזִד דְּמִיִּלָּה, וְזִד דְּפִרְיָה. וְזִד דְּגִזְרֵי, דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְזִד דְּפִרְיָה, בְּצַדִּיק יִסוּד עוֹלָם. וְאֶלִּין תִּרִין דְּמִין דְּבֵר נְשִׁי קָאִים בְּגִינִייתוֹ בְּקִיּוּמָא דְּעֶלְמָא דַּאתִּי, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב בְּדַמֶּיךָ וְזִי.

This verse is said during the circumcision ceremony. The Hebrew word for ‘blood’ in the above verse, ‘דַּמֶּיךָ’ is in a plural form. It reminds us of the blood of Passover that the Israelites put on the threshold of their homes. It was done to protect their life from the killing of the firstborn. The second blood is the blood of the circumcision that is the first precept given to Abraham connecting him to the higher light.

The Zohar explains here that there are two aspects of blood during circumcision, one is the blood that comes out when the father or the appointed Mohel cut out the foreskin that is the aspect of the Klipah that covers the head of the penis that is the aspect of Yessod. The second blood is when the Mohel performs the Periah, ‘פִּרְיָה’, which is the revealing of the penis head with his sharp nails.

These two steps are the second and the third of the four steps of the circumcision process that removes four types of Klipot from the child.

63. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, (תהלים כה) סוּד יִי לִירָאִי וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. סוּד יִי לִירָאִי, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, דָּא צַדִּיק יִסוּד עוֹלָם, (דף צ"ב ע"א) בְּקִשּׁוּרָא וְזָדָא.

Genesis 5:1

”זֶה סֵפֶר, תּוֹלְדֹת אָדָם: בְּיוֹם, בָּרָא אֱלֹהִים אָדָם, בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים, עָשָׂה אֹתוֹ”

“This is the book of the generations of Adam. In the day when God created man, He made him in the likeness of God.”

There's an upper book and a lower book. The upper book is the aspect of 'Tzadik' 'righteous', which is Yessod. It is also called a 'memorial book' and 'זה', 'this'.

The word 'this' is זה and the aspect of Yessod. 'book' is the aspect of Malchut because the book reveals what comes from Yessod, 'this'. The word 'this' in Hebrew 'זה' has a numerical value of 12 that is also the aspect of Zeir Anpin (male) that together with Malchut (female) creates 'generations'. These two 'books' are always in unification.

The Zohar also calls the 'book' a 'memorial' book because everything related to the unification of Zeir Anpin and Malchut is registered in it. The word 'memorial', 'זכרון' has the root 'זכר' that means male. All words with this root reveal a connection to the Light. Our memory is not physical and it depends on our spiritual connection. Those with better spiritual connections enjoy a good and clear memory. Rabbi Ashlag was writing pages of Zohar commentary without erasing a word. One of his students asked him in wonder about it and Rabbi Ashlag replies that while writing he becomes a channel and the Light put the words in his mind. Rabbi Ovadia Yosef, ZT"l was known for having countless books memorized in his mind. He could recall text by page number from any book in his huge library of sacred books.

I am certain that those who follow the Daily Zohar on a regular basis have a better memory than they had before.

Psalms 25:14

“סוד יהוה ליראיו ויגבריתו להודיעם”

“The secret of YHVH is for those who fear Him, And He will make them know His covenant.”

Rabbi Shimon explains this verse, telling us that 'secret of YHVH' is the aspect of the Shechina in Malchut and the 'Covenant' is the aspect of Yessod of Zeir Anpin that is called 'covenant' and both in unification.

64. יו"ד, תכלת אתון, שלימותא דכלא. י' ראשיתא 64. יו"ד, שלש אותיות, השלמות של הכל. י' ראשית הכל. י' עליונה של הכל, וא"ו אמצע, שלמותם של כל הצדדים, מעביר את כל הרוחות, בו תלויה האמונה. דל"ת, הגן, צדור החיים. האות הזו קטנה, שלמות של הכל.

The letter 'Y' of the name (Pronounced Yod) is spelled יוד. The three letters represent the complete YHVH name. The 'Y' represents Chokmah that is the beginning of everything and above the other letters and levels of the name. The second letter 'V' represents Zeir Anpin that is the Center column that supports and unifies the Right and Left columns. It is the path to the upper levels. The letter 'D' represents Malchut that is the root of all direction of the Tree of Life. It's the 'Garden' that receives the Life Force from the upper levels.

Faith exists on the level of Malchut and depends on it. The letter ד is small because the small letters represent Malchut. At the same time, Malchut provides the aspect of completion to all the Sefirot above it.

Lesson;

The Ten Sefirot connect in a process from upper to lower. The lowest level is Malchut. Without Malchut they cannot be 'expressed' and therefore they 'depend' on Malchut.

65. את דא סתימא דכל סטריין. כד נפיק, נפיק 65. האות הזו סתומה של כל הצדדים. כמלכא עם וזילוי. תב (נ"א יתיב) לבתר, י' בלחודוי, בשויצאת, יוצאת כמו מלך עם חילותיו.

בִּיָּה אֶסְתִּים מִלָּה, בִּיָּה נִפְיָה, סִגִּיר וּפְתוּז. (נ"א נגיד ונפיק שְׁבָה (יִשְׁבֶּת) אַחֵר כֶּךָ י' לְבָדָה, בָּה נִסְתָּר הִדְבֵּר, בָּה יוֹצֵא, סוֹגֵר וּפּוֹתֵחַ. (שׁוֹפֵעַ יוֹצֵא וּפּוֹתֵחַ).

The letter ' is concealed, and when it is revealed, it comes out like a king and his forces. Then the letter ' returns to its source by itself, and each revelation is by opening and closing.

The ' is the secret of the supernal Father and Mother that are concealed, and their Light is revealed through the upper letter ה H of the name that represents Israel Saba (Father, Chokmah) and Tevunah (Mother, Binah) that are the lower aspect of Father and Mother. Kabbalah explains that when Father and Mother push light to Zeir Anpin, it goes through Israel Saba and Tevuna.

When the ' Y of Chokmah is revealed, it's the aspect of the spelled form of the letter יוד Yod. When it's concealed, it goes back to its natural form, ' Y.

Lesson;

To understand the principal of the Yod, close your eyes. This is the aspect of ' Yod in its force before it is revealed. When we open the eyes its the aspect of the spelled name of the letter, יוד that is the revealed Light.

Seeds as an aspect of ' and when the force in them activates then they have the aspect of יוד.

The YHVH name is revealed differently in the four worlds. The YHVH is the seed for all the light in this world. When the name is spelled, it reveals/expresses the light from the 'seed' in different ways.

The chart below shows the different spelling of the name related to the four worlds. The letter Yod of the name is always spelled the same because it's at the top and the 'seed' of all.

Letters of the name	Spelled name	Sefirot	Numerical Value	Short Code	World	Voice to sound
י	יוד-הי-ויו-הי	Keter Chokmah	72	ע"ב	Atziluth - Emanation	Thought
ה	יוד-הי-ואו-הי	Binah	63	ט"ג	B'riah - Creation	Heart
ו	יוד-הא-ואו-הא	Zeir Anpin	45	מ"ה	Yetzirah - Formation	Trachea (windpipe)
ה	יוד-הה-וו-הה	Malchut	52	ב"ן	Asiah - Action	Mouth

66. ה"א (נ"א דא) שְׁלִימוּתָא דְכֻלָּא, לְעִילָא וּלְתַתָּא. וְהָא אֶתְמַר, ה', הָא יִדְעָא. א' הוּא יו"ד, שְׁלִימוּ דְתַתְלָּת אֲתוּן, דְּאֵינוֹן בְּרִישָׁא, דְּסִתְיֻמִּין (ס"א ביו"ד וְהָא אֲוִקְמוּה) בִּיה"ו עַל גְּבִי א' (ס"א דא' הָא) וְהָא אֲוִקְמוּה (בי' וְהָא אֲוִקְמוּה), וְכֻלָּא זוּד מִלָּה הוּא, שְׁלִימוּ דְשִׁמְא קְדִישָׁא, הוּא שְׁלִימוּ דְעִילָא (וּתַתָּא). בְּגִין כֶּךָ, לְאִמְנוֹן ה"א נְטִיל א', בְּאִמְנוֹתָ דְהִיא מִתְעַטָּרָא בְעֵטְרוֹי.

66. ה"א (נ"א דא) שְׁלִימוּתָא דְכֻלָּא, לְעִילָא וּלְתַתָּא. וְהָא אֶתְמַר, ה', הָא יִדְעָא. א' הוּא יו"ד, שְׁלִימוּ דְתַתְלָּת אֲתוּן, דְּאֵינוֹן בְּרִישָׁא, דְּסִתְיֻמִּין (ס"א ביו"ד וְהָא אֲוִקְמוּה) בִּיה"ו עַל גְּבִי א' (ס"א דא' הָא) וְהָא אֲוִקְמוּה (בי' וְהָא אֲוִקְמוּה), וְכֻלָּא זוּד מִלָּה הוּא, שְׁלִימוּ דְשִׁמְא קְדִישָׁא, הוּא שְׁלִימוּ דְעִילָא (וּתַתָּא). בְּגִין כֶּךָ, לְאִמְנוֹן ה"א נְטִיל א', בְּאִמְנוֹתָ דְהִיא מִתְעַטָּרָא בְעֵטְרוֹי.

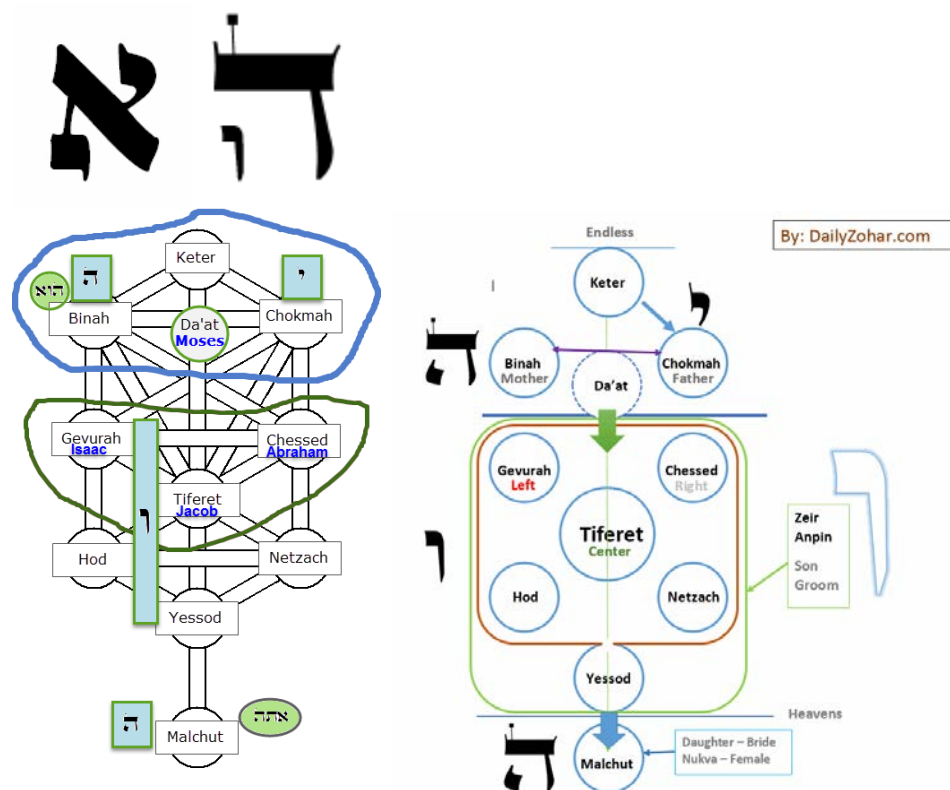
Moses received the written Torah together with the Oral Torah that is vast and helps us understand the meaning of the Torah codes and the light of the precepts.

To implement the principle of 'spelling' for success in our lives, we need to have the 'seed,' which is a thought or idea and start expanding on it by creating more vessels, which is the aspect of 'spelling' the name. It means that we move forward and add more to the idea/mission we 'planted' in our path. By following this process, we can achieve completion and success. If we break the vessels, the light we accumulated retracts and whatever we built is lost.

Studying the Zohar 'spells' continuous light in our lives. We keep on the same path without stopping because if we do, we lose the light and left with empty vessels.

A friend that follows the Daily Zohar went through a personal/financial crisis and lost the faith, stopping prayers and studies. The light left his vessel, and the darkness replaced the light that was there before. That was strongly felt in his life because that person has a large vessel built by all his studies. He immediately realizes that the light is a 'substance' that fills his being and he went back to his studies and quickly restoring the light that was lost.

Every word of the Torah and Zohar including our prayers has the aspect of 'seed' and a letter, waiting to be spelled and reveal its concealed light.

68. תא וזוי, והיה שבעת ימים וגו'. יו"ד ה"א וא"ו 68. בא ראיה, והיה שבעת ימים וגו'. יו"ד ה"א
ה"א (נ"א וא"ו ה"א יו"ד ה"א) אתגלפו אתוון (והיה). ו' ה',
הא שבעת יומין אתכללו בנזד. ה', שבעת יומין. י'
נזד, כללא הכלא. ה' תלת, היא ותריין בנזין. וברא נזד,
תריין אבהן ביה כלילן, הא שיתא (חמשא). בריתא

נִקְבָּא זֶדֶד, הָא שִׁבְעָה (שִׁיתָא), אִשְׁתַּמַּע דְּה' עֲלָאָה
 כָּלְלָא דְשִׁיתָא. יִיָּה הָא שִׁבְעָה. הֵינֵּנוּ דְכִתְיִב, (מַלְכִּים
 א ח) שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת יָמִים אַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם.
 נִקְבָּא אַחַת – הָרִי שִׁבְעָה (שִׁשָּׁה). נִשְׁמַע שֶׁה'
 עֲלִיּוֹנָה כָּלֵל שֶׁל שִׁשָּׁה. יִיָּה הָרִי שִׁבְעָה. הֵינֵּנוּ
 שְׁבָתוֹב (מַלְכִּים-א ח) שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת
 יָמִים אַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם.

Leviticus 22:27

”שֹׂר אוֹ קֶשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלַד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה.”

“When an ox or a sheep or a goat is born, it shall remain seven days under its mother, and from the eighth day on it shall be accepted as a sacrifice of an offering by fire to YHVH.”

The word ‘when’ is ‘וְהָיָה’ and it has the letters of YHVH יהוה. The Zohar explains that וְהָיָה represents Zeir Anpin with its six sefirot and ה for Malchut and together with seven. The יָה is also counted as seven. The י includes the four letters of the name and the ה is three for the יוֹד as explained previously. Together we have 14 as we read in 1 Kings 8:65

וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה בָּעֵת-הַהִיא אֶת-הַחֹג וְכָל-יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ קָהָל גָּדוֹל מִלְּבָא חֶמֶת עַד-נֹחַל מִצְרַיִם, לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, שִׁבְעַת יָמִים, וְשִׁבְעַת יָמִים-אַרְבַּעַת עָשָׂר, יוֹם.”

“So Solomon observed the feast at that time, and all Israel with him, a great assembly from the entrance of Hamath to the brook of Egypt, before YHVH our God, for seven days and seven more days, even fourteen days.”

After King Solomon finished the building of the Holy Temple and brought the Holy Ark into it, he made a 14 days celebration together with all the people throughout the land the connection they established to YHVH, with the aspects of seven upper and seven lower.

69. וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ. תַּחַת אִמּוֹ, אֶתְעַטְרוּ
 שִׁבְעַת יָמִים, דְּכִתְיִב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כט) כֹּה יִי
 הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. וְעַל דָּא שִׁבְעַת יָמִים כְּתִיתָא,
 לִיקְרָא דְאִימָא עֲלָאָה. תַּחַת אִמּוֹ כְּתִיתָא.
 דְּכִתְיִב, (שְׁמוּאֵל א ב) עַד עֲקָרָה יִלְדָּה שִׁבְעָה וְרַבַּת
 בָּנִים אֲמַלְלָה. עֲקָרָה דְּכָל בֵּיתָא, יִלְדָּה שִׁבְעָה, אֲלֵין
 שִׁבְעַת יוֹמִין דְּזוּג הַסּוּכּוֹת. וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה, אֲלֵין
 קָרְבָּנִין דְּזוּג, דְּזוּזִיתִין בְּכָל יוֹמָא מִן בִּנְיָיָא.
 69. וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ. תַּחַת אִמּוֹ,
 הַתְּעַטְרוּ שִׁבְעַת יָמִים, שְׁבָתוֹב (דְּבָרֵי הַיָּמִים-א
 כט) לָךְ ה' הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. וְעַל בֶּן שִׁבְעַת
 יָמִים לְמִטָּה לְכַבּוֹד הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה. תַּחַת אִמּוֹ
 לְמִטָּה, שְׁבָתוֹב (שְׁמוּאֵל-א ב) עַד עֲקָרָה יִלְדָּה
 שִׁבְעָה וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה. הַעֲקָרָה שֶׁל כָּל
 הַבָּיִת, יִלְדָּה שִׁבְעָה, אֵלּוּ שִׁבְעַת הַיָּמִים שֶׁל חַג
 הַסּוּכּוֹת. וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה – אֵלּוּ קָרְבָּנוֹת
 הַחֹג שִׁיֹּרְדִים בְּכָל יוֹם מִן הַמִּנְיָן.

‘it shall remain seven days under its mother’ is a rule to have a connection to the seven sefirot under the support and nourishment of the lower mother, ה of Malchut and for the honor of the supernal mother, upper ה.

1 Samuel 2:5

”שִׁבְעִים בָּלָחֶם נִשְׁכְּרוּ, וְרַעֲבִים חָדְלוּ, עַד-עֲקָרָה יִלְדָּה שִׁבְעָה, וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה.”

“Those who were full hire themselves out for bread, But those who were hungry cease to hunger. Even the barren gives birth to seven, But she who has many children languishes.”

‘the barren gives birth to seven’ is the aspect of the seven days of the holiday of Sukkot when we receive the light of the sefirot of Zeir Anpin from Binah.

‘has many children languishes’ is the aspect of the 70 sacrifices that we offer as nourishment for the 70 nations of the world. The number of sacrifices is going down on each day of the holiday.

Lesson:

The sages tell us that all 'sevens' are loved. It's related to the purpose of Creation. God created the system of the 10 Sefirot where three are on the pure supernal level and the lower seven is for the process of revealing the Light on the seventh sefira that is Malchut.

A week has seven days because this is how the seven sefirot control the cycle of the week. The six weekdays follow the six Sefirot and the seventh day is Shabbat where the supernal Light of Binah/the upper three are revealed on our level. It is when the love of God is expressed in this world.

The Holidays of Sukkot and Pesach have seven days because there's a process of revealing great light in Malchut, the Seventh. There's always a Shabbat during the seven days of the holiday.

Malchut has seven dimensions (worlds) and we are on the seventh level that is the highest and where we can reveal the most Light.

The seventh righteous Israelite that brought us the Torah was Moses (Abraham, Isaac, Jacob, Levi, Kehat, Amram, Moses).

70. וְהָא אֱלֹהִים סִלְקִין לְעֵילָא לְעֵילָא, וְאֵלִין גְּזֻזִין
לְתַתָּא לְתַתָּא, כְּמִה דְּאֵת אֲמִיר (עוֹבְדִיָּה א) אִם תִּגְבִּיָּה
כְּנִשָּׁר וְאִם בֵּין כְּכֹכְבִּים שָׁמַיָּם קִנְךָ מִשָּׁם אֲוִירִידָךְ נָאִם יְיָ.
וְיִשְׂרָאֵל סִלְקִין מִתַּתָּא לְעֵילָא, דְּכִתִּיב, (בְּרֵאשִׁית
כח) וְהָיָה זֶרְעֶךָ כְּעֹפֶר הָאָרֶץ, וְכִתִּיב (בְּרֵאשִׁית
כו) וְהִרְבֵּיתִי אֶת זֶרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, וְלִבְתֵּר סִלְקִין
עַל כָּלָא, וּמִתְדַבְּקִין בְּאַתֵּר עֲלָאָה עַל כָּלָא, הִדָּא הוּא
דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'.

70. ובא ראה, אלו עולים למעלה למעלה,
ואלו יורדים למטה למטה, כמו
שנאמר (עובדיה א) אם תגביה כנשר ואם בין
כוכבים שמים קנך משם אורידך נאם ה'.
וישראל עולים ממטה למעלה,
שבתוב (בראשית כח) והיה זרעך כעפר
הארץ, וכתוב (שם כו) והרביתי את זרעך
ככוכבי השמים. ואחר כך עולים על הכל
ונדבקים במקום עליון על הכל. זהו
שבתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה'
אלהיכם וגו'.

The seven days of Sukkot represent the seven sefirot of Zeir Anpin and Malchut. They are going up, and the light of Chokmah comes down with the sacrifices of the 70 bulls that provide nourishment for the 70 nations. They draw the light from a higher level down, and so they fall down. It's the aspect of Obadiah 1:4

”אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שמים קנך משם אורידך נאם יהוה.”

“Though you build high like the eagle, Though you set your nest among the stars, From there I will bring you down,” declares YHVH.”

The Israelites 'climb' from the lower levels up. They start growing on the level of Malchut, which is the 'dust of the earth' as we read in Genesis 28:14

”והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפנה ונגבה ונברכו בך כל משפחת האדמה ובזרעך.”

“Your descendants will also be like the dust of the earth, and you will spread out to the west and the east and the north and the south; and in you and in your descendants, shall all the families of the earth be blessed.”

They can go higher in the levels of heavens and draw blessings as we read in Genesis 26:4

”והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך כל גו' הארץ.”

“I will multiply your descendants as the stars of heaven, and will give your descendants all these lands, and by your descendants, all the nations of the earth shall be blessed;”

When the Israelites go up and hold fast to YHVH, they draw Life Force that comes from the YHVH name.

Deuteronomy 4:4

”וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.”

“But you who held fast to YHVH your God are alive today, every one of you.”

71. (ויקרא כב) וְשׁוֹר אוֹ שֶׂה אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִירוֹמוֹ לָהּ וּלְבָרָהּ. דְּעִקְרָא דְּאִימָא לְמַנְדַּע בְּתַרְגּוּמוֹ: אוֹתָהּ וְאֶת בְּנָהּ. שְׁעָקָר הָאִם לְדַעַת אֶת בְּנָהּ, וְהוּא הוֹלֵךְ אַחֲרֶיהָ, וְלֹא הוֹלֵךְ אַחֲרָיו, וְאִינוּ לֹא יוֹדְעִים מִי הוּא? לֹא תִשְׁחַטּוּ בְּיוֹם אֶחָד.

Leviticus 22:28

”וְשׁוֹר אוֹ שֶׂה אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחַטּוּ בְּיוֹם אֶחָד.”

“But, whether it is an ox or a sheep, you shall not kill both it and its young in one day.”

The Torah forbids the slaughtering an ox or sheep and their young on the same day. The young usually follows the mother and the relationship is clear, but there are always doubts about who is the father. This Torah law established to avoid removing the ‘tree’ and the ‘branch’ on the same day/time.

Lesson;

The connection of the Israelites to YHVH is vital for the entire world. We are in exile, far from the Holy Temple, spread among the nations of the world so we can draw light to nourish the locals. Sacrifices could be made ONLY in the Holy Temple in Jerusalem by the priests. Since we don’t have the Temple, we use our prayers and all other spiritual tools to reveal light to affect our environment and the whole world.

Wherever we find Jewish communities and centers around the world, we see progress. Regions and countries with no populations of the children of Israel, we see darkness, poorness, and chaos. We may not be able to sacrifice bulls, but we can study and pray every day to shine light in the world around us.

72. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַאי טַעְמָא. אִי תִימָא מִשְׁוִים עֲגָמַת נֶפֶשׁ דְּבַעֲרָא, זִיכּוּס לָהּ בְּבֵיתָא זוּד, וְלָהּ בְּבֵיתָא אֲזוּרָא. אוֹ לָהּ הַשְׁתָּא, וְלָהּ לְבָתֵּר. אָמַר לִיה, אֵית מֵאן דְּשָׂרִי, וְלֹא הָכִי, אֶלָּא בְּיוֹם אֶחָד מִמֶּשׁ.

Rabbi Yehuda asks; what’s the reason for this law and adds that if we think about the grief of the animal then it can be done in two separate places or one after the other, but the matter here is to not slaughter on the same day to separate the process of one from the other.

73. תָּא זְוִי תַנִּין יָפָה תַעֲנִית לְזֻלּוֹם, כָּאֵשׁ לְעֹרֶת. וְעִקְרָא דְּתַעֲנִיתָ בְּהוּא יוֹמָא מִמֶּשׁ, וְלֹא בְּיוֹמָא אֲזוּרָא. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְּלִית לָהּ יוֹם לְתַתָּא, דְּלֹא שְׁלֵטָא בֵּית יוֹמָא אֲזוּרָא עֲלָאָה. וְכֹד אִיהוּ שְׂאִיר.

בַּתְּעֲנִיתָא דְּזוֹלָמָא, אוֹלִיפְנָא דְּהֵהוּא יוֹמָא לָא אֲתַעְדִּי, מוֹסֵר, עַד שְׁמִתְבַּטְּלַת אוֹתָהּ גְּזֵרָה. וְאִם דּוּחָהּ
 עַד דְּאֲתַבְּטַל הֵהוּא גְּזֵרָה. וְאִי דְּחִזִּי לִיה לְיוֹמָא אֲזוּרָא, אוֹתָהּ לְיוֹם אַחֵר, הָרִי שְׁלִטְנוּ שֶׁל הַיּוֹם הָאֲחֵר
 הָא שׁוֹלְטָנָא דְּיוֹמָא אֲזוּרָא הוּא, וְלָא עָאֵל יוֹמָא בְּיוֹמָא הוּא, וְלֹא נִכְנָס יוֹם בְּיוֹם אַחֵר שֶׁל חֲבֵרוֹ. כְּמוֹ
 אֲזוּרָא דְּזוֹבְרִית. כְּהֵאִי גְּזוּנָא, לִית כֶּף יוֹם דְּלָא אֲתַבְּנָא זֶה, אֵין לֶף יוֹם שְׁלֵא הִתְמַנָּה עָלָיו יוֹם עָלִיוֹן
 עָלִיהּ יוֹמָא עָלְמָה לְעִילָא. וּבְעֵי בְּרִי גְּשִׁי לְאִסְתַּבְּרָא, לְמַעְלָה. וְצָרִיד אָדָם לְהַשְׁמֵר שְׁלֵא יַעֲשֶׂה פָּגָם
 דְּלָא יַעֲבִיד פְּגִימוֹ בְּהֵהוּא יוֹמָא, וְלָא יִתְפָּגִים קַבְי שְׁאָר הָאֲחֵרִים.
 יוֹמִין אֲזוּרִין.

Rabbi Yehuda continues to explain that fasting is good to cancel bad dreams. Fasting is like a fire that consumes chaff. The fasting should be done on the same day and not later. The reason is that each day in this world has a specific force that controls it and not another. By the end of the fasting day, the decree that was revealed in the dream is canceled. The fasting cannot be postponed to another day, because the forces of each day don't have control over each other.

It is important for us to keep each day 'clean' from negativity and add positive deeds to it because each day is a testimony that is used when we are judged above.

Lesson;

The spiritual law that the Zohar teaches us here is that if we clean our actions before the end of the day, it won't go on our 'records'. If we don't cleanse the negativity on the same day, the record is written and a process of correction is applied.

Fasting, repentant and immediate corrective action is important to keep our records clean and avoid harsh correction to come later from above.

We mentioned fasting as a form of cleansing. It is good for us because fasting disconnects our desire for the material world and expose our soul for proper cleansing. We should act immediately when we realized that we did something wrong. We ask for forgiveness immediately if we hurt other people in one way or another. We give Tzedakah with the consciousness of repentance and wish to remove the judgment that we created. We give Tzedakah to connect t the Tree of Life and draw light from Yessod that shines on our soul and purifies it. A very important daily activity is to study before going to sleep and do the bedtime, Shema.

Links:

Bedtime Shema text and explanations:

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2016/05/Bedtime-Shema-prayer.pdf>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2994/>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-1599-2/>

Text and study video:

<https://dailyzohar.com/shema-israel/>

74. וְתִנְיָן, בְּעוֹבְדָא דְּלִתְתָּא אֲתַעַר עוֹבְדָא דְּלְעִילָא. 74. וְשִׁנְיוֹ, בְּמַעֲשֵׂה שְׁלִמְטָה מִתְעוֹרֵר מַעֲשֵׂה
 אִי בְּרִי גְּשִׁי עָבִיד עוֹבְדָא לְתַתָּא כְּדָקָא (דף צ"ב) לְמַעְלָה. אִם אָדָם עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה לְמַטָּה כְּרָאוֹי, כְּדָקָא מִתְעוֹרֵר כַּח כְּרָאוֹי לְמַעְלָה. עוֹשֶׂה אָדָם
 ע"ב) יְאוֹת, הָכִי אֲתַעַר זוּלָא כְּדָקָא יְאוֹת לְעִילָא, חֶסֶד בְּעוֹלָם – מִתְעוֹרֵר חֶסֶד לְמַעְלָה, וְשׁוֹרָה
 עָבִיד בְּרִי גְּשִׁי זוּסָד בְּעוֹלָמָא, אֲתַעַר זוּסָד לְעִילָא, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וּמִתְעַטֵּר בּוֹ בְּשִׁבְלוֹ. וְאִם נוֹהֵג
 וְשִׁאֲרֵי בְּהֵהוּא יוֹמָא, וְאֲתַעַטֵּר בֵּיתָה בְּגִינִיתָה. וְאִי אָדָם בְּרַחֲמִים לְמַטָּה – מִתְעוֹרֵר רַחֲמִים עַל אוֹתוֹ

אתה דבר בר נש לרזומי לתתא, אתער רזומי על ההוא יומא, ואתער ברזומי בגיגיה. וכדין ההוא יומא קאים עליה למהוי אפטרופא בגיגיה, בשעתא האצטריך ליה.

יום, ומתער ברחמים בשבילו. ואז אותו היום עומד עליו להיות אפטרופוס עליו בשעה שיצטרף אותו.

We learned that every action in this world arises a parallel action in the spiritual levels. When a person acts with Chessed, which is love, sharing, and kindness, the light of Chessed has awakened above and surrounds this person on that day. If a person acts with mercy, then the light of mercy fills that day for him. The day that was created by our actions is saved for us to support and advocate for us when we need it.

75. כגוונא דא, בהפוכא דדא. (ועל כלא) אי עביר בר נש עובדא דאכזרי, הכי אתער בההוא יומא, ופגים ליה, ולבתר קאים עליה לאכזרי לשיעאא ליה מעלמא. בההיא מדה דבר נש מוידר, בה מוידרין ליה.

75. כמו זה בהפך של זה. (ועל הכל) אם עושה אדם מעשה אכזרי, כך מעורר באותו יום ופגים אותו, ואחר כך עומד עליו כמו אכזרי לכלותו מן העולם. באותה מדה שאדם מוידר – בה מוידרין לו.

Similarly, if a person acts with cruelty, he set flaws on the day and forces of judgment come on him with cruelty to destroy him. The rule is that we are ‘measured’ by the same ‘measure’ we used on others.

Lesson;

Since they were young, I taught my daughters that every action they do is reflected upon them by a spiritual mirror. If they do bad things, the spiritual mirror gets dirty and doesn't reflect good light upon them. They will need to do many good things to clean the mirror and restore its shine. If they do good things, the mirror becomes brighter and bring light into their actions and life to have success in everything they do.

How's your mirror?

76. תנן, דישראל אכזריות אתבנע מנייהו, מכל שאר עמין, ולא יתוונן מניה עובדא בעלמא. דהא כמה מארי דעינין קיימין עליה דבר נש בההוא עובדא, זכאה מאן דאזוי עובדא דכשרא לתתא, דהא בעובדא תליא מלתא בכלא, לאתערא מלה אזורא.

76. שנינו, שישראל נמנעה מהם אכזריות מכל שאר העמים, ולא ייראו מהם מעשה בעולם. שהרי כמה בעלי עינים עומדים על האדם באותו המעשה. אשרי מי שמראה מעשה כשר למטה, שהרי במעשה תלוי הדבר בכל, לעורר דבר אחר.

The attribute of ‘cruelty’ was avoided from the Israelites more than any other nation. There are many ‘observers’ from heavens that watch our actions and awaken a proper reaction from above, positive or negative.

77. רבי שמעון פתוז, (בראשית מב) וירא יעקב כי יש שבר במצרים, האי קרא רזא דזכמתא אית ביה, ואית לן לאסתכלא ביה, דלאו סיפיה רישיה, ולא רישיה סיפיה.

77. רבי שמעון פתח, (בראשית מב) וירא יעקב כי יש שבר במצרים. בפסוק זה יש סוד של חכמה, ויש לנו להתבונן בו, שאין סופו ראשו ואין ראשו סופו.

Genesis 42:1

“וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו”

Jacob told his children “Why do you look at one another?”, to warn them from creating a blemish in the upper and lower levels and go against the will of the King.

80. אָבֶל הִנֵּה שְׂמֵעֵתִי כִּי יֵשׁ שָׂכָר בְּמִצְרַיִם רָדוּ שָׁמָּה, וְתִמְנֹן אֲזוּזֵיאוֹ גְּרַמְיֵיכֹו בְּשִׁבְעָא, וְלֹא תִכְוִיֵּשׁוּ פְּמִלְיָא דְלַעִילָא הָכָא. וְתָא זְוּזִי, יַעֲקֹב כְּמָה תְּבוּאָה הוּת לִיה, וְלֹא בְּעִי לְשִׁבּוֹר אֶלָּא בְּתוֹף הַבָּאִים בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכְּזוּ פְּגִימוֹ בְּעוֹבְדָא דִּילִיה.

80. אָבֶל הִנֵּה שְׂמֵעֵתִי כִּי יֵשׁ שָׂכָר בְּמִצְרַיִם רָדוּ שָׁמָּה, וְשֵׁם הָרָאוּ אֶת עֲצָמְכֶם בְּשִׁבְעָא, וְאֵל תִּבְחִישׁוּ פְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה כָּאן. וּבֹא רְאֵה, כְּמָה תְּבוּאָה הִיְתָה לַיעֲקֹב, וְלֹא רָצָה לְשִׁבּוֹר אֶלָּא בְּתוֹךְ הַבָּאִים, כְּדִי שְׁלֹא יִמָּצֵא פְּגָם בְּמַעֲשָׁהוּ.

Genesis 42:2

”וַיֹּאמֶר הִנֵּה שְׂמֵעֵתִי כִּי יֵשׁ שָׂכָר בְּמִצְרַיִם רָדוּ שָׁמָּה וְשָׁכְרוּ לָנוּ מִשֵּׁם וְנָחִיָּה וְלֹא נָמוּת.”

“And he said, “Indeed I have heard that there is grain in Egypt; go down to that place and buy for us there, that we may live and not die.”

The famine in the land of Canaan didn’t affect Jacob and his children. To avoid showing himself as above the rest and going against the decree of God, he sent his children like the other people of the land to buy grain from Egypt.

81. תּוֹ פְּתוֹז וְאָמַר, (וַיִּקְרָא ט) וַיֵּשֶׁא אֶהֱרֹן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרְכֶם. וְתִנִּינֹן יָדוֹ כְּתִיב, דְּבָעִי לְקַפָּא יְמִינָא עַל שְׂמַאלָא. וְאִמְרֵי. לְאֲזוּזָא עוֹבְדָא לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתַתֵּר עוֹבְדָא לְעִילָא.

81. עוֹד פָּתַח וְאָמַר, (וַיִּקְרָא ט) וַיֵּשֶׁא אֶהֱרֹן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרְכֶם. וְשִׁנִּינוּ, יָדוֹ כְּתוּב, שְׂרָצָה לְזִקְף יָמִין עַל שְׂמַאל. וְלָמָּה? לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה לְמַטָּה, כְּדִי שִׁיתַּעֲזָר מַעֲשֵׂה לְמַעְלָה.

Leviticus 9:22

”וַיֵּשֶׁא אֶהֱרֹן אֶת יָדָיו [יָדָיו] אֶל הָעָם וַיְבָרְכֶם וַיֵּרֶד מִעֲשֵׂת הַחֹטָאת וְהַעֲלָה וְהַשְּׁלָמִים.”

“Then Aaron lifted his hands toward the people, blessed them, and came down from offering the sin offering, the burnt offering, and peace offerings.”

The word for his hands ‘ידו’ in the Torah is written in a singular form but we read it as ‘יָדָיו’, which is a plural form. The word in the Torah is missing the letter ‘Yod’ that numerically 10 and represents the Light from above.

Aaron raised his two hands while the right hand was above the left to activate the light above to come down and bless the people.

Lesson;

Some people are blessed with ‘gifts’ while others experience great lack. Those who are blessed should humble themselves and avoid showing that their grass is greener than the neighbor’s grass.

The tenth commandment “You shall not covet” is related to the material world. We shall not desire anything that the other person has because it will take energy from them. For that reason, we should avoid ‘exposing’ our ‘gifts’ to protect them.

The missing Yod (10) from the verse above can be explained as the aspect of Aaron giving the tenth with the offerings that he places on the Altar as Tithe to God so he can channel the blessing to the people.

Giving tithe is a connection to the Light. By giving the tenth/Malchut we keep the Light of the other nine parts and make room for more light to come down to nourish and protect us.

82. כְּתִיב (וַיִּקְרָא כ"ה) וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בְּזוֹדְשִׁי בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. לָמָּה שׁוֹפָר תְּרוּעָה? אֶלָּא

82. כְּתִיב (וַיִּקְרָא כ"ה) וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בְּזוֹדְשִׁי בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. לָמָּה שׁוֹפָר תְּרוּעָה? אֶלָּא

שְׁלֹשְׁלָאִין, דְּמִתְבָּר שׁוֹלְטָנוּתָא מִכָּל עֲבָדִין. וּבְעֵינָא לְאַזְוָאָה שׁוֹפָר דְּאִיהוּ פְּשִׁיטָא, וְלֹא כְּפִיף, לְאַזְוָאָה זִיזִירו לְכַכְלָא, דְּהָא יוֹמָא זָרִים. וּבְכַכְלָא בְּעֵי לְאַזְוָאָה עוֹבְדָא, וְעַל דָּא שׁוֹפָר, וְלֹא קֶרֶן, בְּגִין לְאַזְוָאָה מֵאֵן הוּא אֲתֵר דְּאֶקְרִי שׁוֹפָר.

שׁוֹפָר שְׁמִשְׁבֵּר שְׁלֹשְׁלָאוֹת, שְׁמִשְׁבֵּר אֶת הַשְּׁלֹטוֹן מִכָּל הָעֲבָדִים. וְצִרִיד לְהִרְאוֹת שׁוֹפָר שְׁהוּא פְּשׁוּטָא, וְלֹא כְּפִיף, לְהִרְאוֹת חֲרוֹת לְכָל, שְׁהֵרִי הַיּוֹם גִּזְרָם. וּבְכָל צִרִיד לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה, וְעַל כֵּן שׁוֹפָר וְלֹא קֶרֶן, כְּדֵי לְהִרְאוֹת מִיְהוּ הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא שׁוֹפָר.

Leviticus 25:9

”וְהִעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעֶשְׂרִי לַחֹדֶשׁ בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים תַּעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּכָל אֶרֶץכֶּם”

“Then you shall sound a loud trumpet (Shofar Teruah) on the tenth day of the seventh month; on the Day of Atonement (Yom Kippur) you shall make the trumpet to sound throughout all your land.”

Shofar Teruah has the sound that breaks the chains of those imprisoned. It set them free from the shackles of slavery.

This Shofar should be straight, not bent to show that its force caused by the Day of Atonement, Yom Kippur. Yom Kippur is at the level of Binah and so is the Shofar. For that reason, a Shofar is used and not a horn that is on the level of Malchut.

83. וְכַאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי, 83. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם דְּאֵינֶנּוּ יִדְעִין לְאַתְדַּבְּקָא בְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, וְלֹא תַעֲרָא זִיזִילָא דְלַעֲיִלָּא, וְלֹא מִשְׁכָּא קְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיהוּן עֲלִיְהוּ, בְּגִין כִּךְ כְּתִיב (דְּבָרִים לֵג) אֲשֶׁרֵיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְּמוֹךְ וְגו'. (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיְי' אֱלֹהֵיכֶם זִיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם.

הָבָא, שְׁהֵם יוֹדְעִים לְהִדְבֵּק בְּמִלְךְ הַקְדוֹשׁ, וְלַעֲוֹר בַּח שְׁלֹמְעֵלָה, וְלַהֲמִשִּׁיף אֶת קִדְשָׁת רַבּוֹנָם עֲלֵיהֶם. מִשּׁוֹם כִּךְ כְּתוּב, (דְּבָרִים לֵג) אֲשֶׁרֵיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְּמוֹךְ וְגו'. (שֵׁם ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם.

Israelites are blessed for the knowledge of how to connect to the Holy King and awaken the forces from above. They can bring down upon them the holiness of their master.

Deuteronomy 33:29

”אֲשֶׁרֵיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְּמוֹךְ עִם נוֹשֵׁעַ בִּיהוָה מִגֵּן עֶזְרֶךְ וְאֲשֶׁר חִרַב גְּאוֹתֶךָ וַיִּקְחֶשׁוּ אִיְיָיִךְ לָךְ וְאַתָּה עַל בְּמוֹתֵימֹךָ תִּדְרָךְ”

“Happy are you, O Israel! Who is like you, a people saved by YHVH, The shield of your help, And the sword of your majesty! Your enemies shall submit to you, And you shall tread down their high places.”

And Deuteronomy 4:4

”וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם”

“But you who held fast to YHVH your God are alive today, every one of you.”

84. הַקְדָּמַת רַעִיָא מֵהִימְנָא (וִיקְרָא כב) וְשִׁמְרָתָם 84. וְשִׁמְרָתָם מִצּוֹתֵי וְעִשְׂיָתָם אֲתָם וְגו'. מִצּוֹתֵי וְעִשְׂיָתָם אֲתָם וְגו'. פְּקוּדֵיךְ דְּמֵאֲרִי עֲלֵמָא, הָא תַנְיִנָן. דְּכְתִיב וְשִׁמְרָתָם מִצּוֹתֵי וְעִשְׂיָתָם אֲתָם. אִי זִטּוּרִי קָא בְּעִינָן, עֵיבִידָא לְמֹה. תו, כָּל פְּקוּדֵי אֲוִרִיָּתָא אֵינֶנּוּ בְּתֵרִין גְּוִינִין דְּאֵינֶנּוּ זֹד, זְכוֹר וְשִׁמּוֹר, זְכוֹר לְדְכוּרָא,

וְשִׁמְרָתָם מִצּוֹתֵי וְעִשְׂיָתָם אֲתָם. אִי שְׁמִירָה הֵם צְרִיכִים, לְמָה מַעֲשֶׂה? עוֹד, כָּל מִצּוֹת הַתּוֹרָה הֵם בְּשִׁנֵּי גִּזְרֵי שְׁהֵם אֶחָד, זְכוֹר וְשִׁמּוֹר. זְכוֹר לְזָכַר, וְשִׁמּוֹר לְנִקְבָּה, וְכֵלָם בָּלָל אֶחָד. אִם

וְשָׁמֹר לְנִוְקָבָא. וְכִלְהוּ כָּלְלָא זִזְדָּא, אִי שְׁמֹר לְנִוְקָבָא שְׁמֹר לְנִקְבָּה, לָמָּה כָּתוּב וְשָׁמֹרְתֶם (אֶת אֲמֵאֵי כְּתִיב וְשָׁמֹרְתֶם (אֶת כָּל) מִצְוֹתַי.

Leviticus 22:31

”וְשָׁמֹרְתֶם מִצְוֹתַי וְעָשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה.”

“Therefore you shall keep My commandments, and perform them: I am YHVH.”

The precepts in the Torah have the aspect of “זכור ושומר”, “Keep” that is an aspect of female, Malchut and “Remember” that is an aspect of male, Zeir Anpin.

The verse says “Keep my commandments” and the question is if ‘keep’ is for females, then we can understand from the verse that all precepts have a female aspect.

Lesson;

The Shofar is a very important ‘tool’ for our connection to Binah.

Rabbi Shimon says (Zohar Shemini #31) that the ram that was sacrificed instead of Isaac on the Mount of Moriah, sweetened the judgments of the Left and brought completion to Malchut. We will have a connection to this ram in the future.

In the book Pirkei D’Rabbi Eliezer we read that the two horns from the ram of Isaac were made into Shofars. The left one used when the Torah revealed on Mount Sinai.

Exodus 19:19

”וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחִזֵּק מְאֹד מִשָּׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל.”

“And when the blast of the trumpet (Shofar) sounded long and became louder and louder, Moses spoke, and God answered him by voice.”

The right horn was larger and its Shofar will be used at the time of the Final Redemption.

Isaiah 27:13

”וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדְחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַר הַקֹּדֶשׁ.”

“So it shall be in that day: The great trumpet will be blown; They will come, who are about to perish in the land of Assyria, And they who are outcasts in the land of Egypt, And shall worship YHVH in the holy mount at Jerusalem.”

B”H we hear this Shofar today, Amen.

Hebrew text for דרבי אליעזר

https://he.wikisource.org/wiki/%D7%A4%D7%A8%D7%A7%D7%99_%D7%93%D7%A8%D7%91%D7%99_%D7%90%D7%9C%D7%99%D7%A2%D7%96%D7%A8_%D7%A4%D7%A8%D7%A7_%D7%9C%D7%90

English page about the book

https://en.wikipedia.org/wiki/Pirkei_De-Rabbi_Eliezer

85. אֵלָּא כָּלָא בְּהַאי קָרָא, וְשָׁמֹרְתֶם: דָּא שְׁמֹר. וְעָשִׂיתֶם: דָּא זְכוֹר, דְּכָלָא רָזָא זִזְדָּא. זְכוֹרָה דָּא אִיהִי עֲשִׂיהָ, דְּהָא מֵאן דְּאִדְכַּר מִלָּה לְתַתָּא, אֶתְקִין (עֲבִידוּ מִתְּמֵן לַהֲוֹא רָזָא דְּלַעִילָא, וְכָל מֵאן דְּעִבִּיד מִלָּה לְתַתָּא) וְאֶתְעִבִּיד הָהוּא רָזָא דְּלַעִילָא. פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא אֵלִין אֵינֵן שִׁית מֵאָה וְתַלְסָר פְּקוּדִין, דְּאֵינֵן כָּלְלָא דְּדַכְר וְנִוְקָבָא, וְכָלָא רָזָא זִזְדָּא.

85. אֵלָּא הַבֵּל בְּפָסוּק הַזֶּה. וְשָׁמֹרְתֶם – זֶה שְׁמֹר. וְעָשִׂיתֶם – זֶה זְכוֹר, שֶׁהַבֵּל סוּד אֶחָד. זְכוֹרָה זוֹהִי עֲשִׂיהָ. שְׁהָרִי מִי שְׁמֹזְכִיר הַדְּבָר לְמַטָּה, מִתְקִין (עוֹשִׂים מִשֵּׁם לְאוֹתוֹ תִּיּוֹ שְׁלֻמְעֵלָה, וְכָל מִי שְׁעוֹשֶׂה דְּבָר לְמַטָּה) וְנַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הַסּוּד שְׁלֻמְעֵלָה. מִצְוֹת הַתּוֹרָה אֵלּוּ הֵן שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת, שֶׁהֵן כָּלֵל שֶׁל זְכוֹר וְנִקְבָּה, וְהַבֵּל סוּד אֶחָד.

The Zohar explains that the verse continues to say 'and perform them' that is a male aspect as 'Remember'. When someone 'remembers' in Malchut he 'activates/performs' a parallel action above.

The 613 precepts of the Torah have male and female aspects because they unify Zeir Anpin and Malchut.

86. רעיא מהימנא (דף צ"ג ע"א) (שמות כ"ה ע"א) 86. ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי ולקחתם) (ויקרא כ"ב) ולא תזלכו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. פקודא דא, לקדש ליה בכל יומא, לסלקא קדושתיה מותתא לעילא, כמיה דאיהו קדוש לעילא, עד דסליק קדושתיה לאבהן ובנין. ורוא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל, למטה בשלש דרגות, למטה בשלש דרגות.

Leviticus 22:32

”ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני יהוה מקדשכם”

“You shall not profane My holy name, but I will be hallowed among the children of Israel. I am YHVH who sanctifies you,”

This precept tells us to sanctify the Holy name everyday and elevate (female water מ"ן) from the lower level of Malchut and awaken Holiness above.

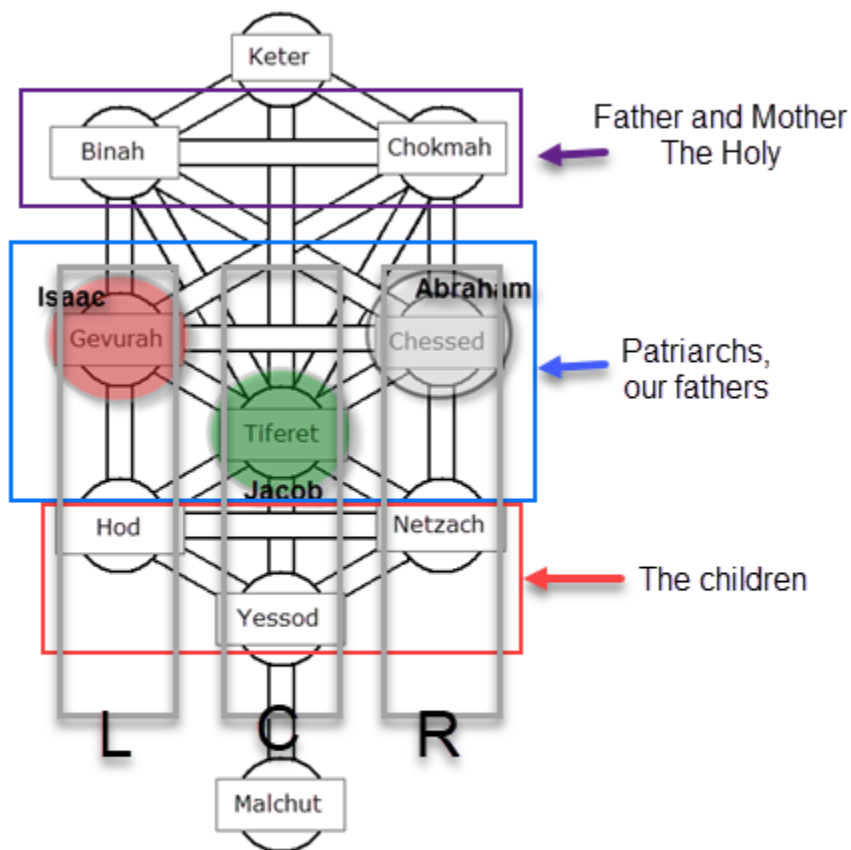
We have three levels of Holiness (Kedusha).

The highest is Chokmah and Binah that are called Father and Mother. Then the Holiness at the level of the patriarchs that are Abraham for Chesed, Isaac for Gevurah, and Jacob for Tiferet.

Then the children that are Netzach, Hod, and Yessod.

87. קדושה, הא אוקימנא בכמה דוכתי, אבל כמה 87. קדשה זו הרי בארנו בכמה מקומות, אבל דאית קדושה לעילא על כלא, הכי אית קדושה באמצעיתא, קדושה לתתא. וכלא ברוא דלתתא (ס"א בתלתא), קדושה דלעילא לעילא, ברוא ודא. קדושה באמצעיתא ולתתא תלת דרגין דאינון זר.

The Supreme Father and Mother is called Holy. It is the Kedusha that is above all. The middle and the lower Kedusha is Zeir Anpin and Malchut. It is divided into three steps. The Kedusha is drawn on the Right and spread to the left and center that is Chesed, Gevurah, and Tiferet of Zeir Anpin. Then Netzach, Hod, and Yessod bring it to Malchut.

Malchut receives the supreme Holiness through the three lines Right, Left, and Center.

Lesson;

We sanctify the Holy name each time we pray, make a blessing, or read the sacred text. The Holy light flows automatically from the supernal level to us through the three lines of the Tree of Life.

88. קדוש, איהו סטר עלאה, דאשתכחו ראשיתא לכל דרגין. ואף על גב דאיהו סטר טמירא, ואקרי קדש. מתמן אתפשט פשיטו, דנהיר בזוד שבילא דקיקא טמירא, גו אמצעיתא. כיון דאתנהיר גו אמצעיתא, כדן אתרשים זוד ו', דנהיר גו האי קדש, ואקרי קדוש. מהאי נהירו אתפשט פשיטו לתתא, סופא דכל דרגין. כיון דאתנהיר בסופא, כדן אתרשים בנהירו, זוד ה', ואקרי קדושה. והא אוקימנא.

88. קדוש הוא צד עליון, שנמצא ראשית לכל הדרגות. ואף על גב שהוא צד טמיר ונקרא קדש, משם התפשטה התפשטות, שמאירה בשביל אחד דק ונסתר תוך האמצע. כיון שמאירה האמצעית, אז נרשמת ו' אחת שמאירה בתוך הקדש הזה, ונקראת קדוש. מהאור הזה מתפשטת התפשטות למטה, הסוף של כל הדרגות. כיון שמאירה בסוף, אז נרשמת באור ה' אחת, ונקראת קדשה, והרי בארנוה.

“Holy” is the highest and concealed aspect of every level. Chokmah is at the top and the secret of the letter ' Yod of the Holy Name.

The letter Yod ‘floats’ above the baseline of the letters. It doesn’t have a ‘leg’ to spread down but nevertheless, the Yod, the Light of Chokmah spreads down through a fine and hidden path to the middle level that is Zeir Anpin. Since the Light shined in Zeir Anpin, the letter Vav ם of the Holy Name is revealed.

The Light of Vav continues down to Malchut that is the last of all the levels. When this light shines in Malchut, it reveals the letter ה H of the Holy Name and Malchut is in the state of Holiness, Kedusha.

89. ומה דאקרי קדוש קדוש קדוש, דהא קדש מבעי ליה, רזא דראשיתא (ו"א דאיהו ראשיתא) דכלא, הואיל ומתמן אשתכח, ואי הכי אמאי אקרי לעילא קדוש, דהא תמן ו' לא אשתכח.

89. ומה שנקרא קדוש קדוש קדוש, שיהי קדש צריך לו, הסוד של ראשית (שהוא ראשית) הכל, הואיל ומשם נמצא, ואם כך, למה נקרא למעלה קדוש, שיהי שם לא נמצאת ו'?

The first ‘holy’ is the supernal Father and Mother. They are called Holy because they are at the root of Holiness represented by the letter Yod. The question is why it is called Holy when the letter Vav is not there to provide the ‘tool’ for the Light to extend and spread down.

90. אלא רזא הכי הוא ודאי, וישראל מקדשי לתתא, כנוזא דמלאכי עלאי לעילא, דכתיב בהו, (ישעיה ו) ונקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון דישאל קא מקדשי, סלקי מתתא לעילא יקרא עלאה, עד דאסתלק ו' רזא דשמים עלאין לעילא. כיון דאיעון שמים אסתלקו לעילא, נהיר ההוא קדש בהו, וכדין אקרי לעילא קדוש. ולבתר נהיר ההוא נהירו עלאה, על כורסיא דאיהו שמים. ואיעון שמים תייבין לדוכתייהו, ומתיישבו ביה בההוא נהירו, וכדין אקרי קדוש. לבתר נזוית ההוא נהירו, עד דנטיל כלא זוד צדיק עלאה, דרזא יקרא לקדשא כלא לתתא. כיון דאיהו נטיל כלא, כדין אקרי קדוש. ודא איהו רזא דכלא.

90. אלא הסוד כך הוא ודאי, וישראל מקדשים למטה כמו שהמלאכים העליונים למעלה, שכתוב בהם (ישעיה ו) ונקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון שישאל מקדשים, הם מעלים ממטה למעלה את הבוד העליון, עד שמתעלית ו', שהיא סוד של השמים העליונים למעלה. כיון שאותם השמים התעלו למעלה, מאיר בהם אותו הקדש, ואז נקרא למעלה קדוש. ואחר כך מאיר אותו אור עליון על הכסא, שהוא שמים. ואותם שמים שבים למקומם, והתיישבו בו באותו האור, ואז נקרא קדוש. אחר כך יורד אותו האור, עד שנוטל הכל צדיק עליון אחד, הדרגה הנכבדה לקדש הכל למטה. כיון שהוא נוטל את הכל, אז נקרא קדוש, וזהו הסוד של הכל.

Isaiah 6:3

“וַיִּקְרָא זֶה אֶל זֶה וַאֲמַר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ”

“And one cried to another and said: “Holy, holy, holy is YHVH of hosts; The whole earth is full of His glory!”

When the Israelites sanctify themselves like the angels above and say “Holy, Holy, Holy” in their prayers, they connect to the Vav that is Zeir Anpin and elevate it to the supernal Father and Mother. This connection represents the first ‘Holy’. At this stage, Zeir Anpin receives the Holiness from Father and Mother and is called Holy. This is the second ‘Holy’. Then Zeir Anpin goes down back to its place.

When Yessod that holds the Light of Zeir Anpin delivers the Light to Malchut, we have the third ‘Holy’.

Lesson;

The roots of the Holy Level are always concealed.

During the Morning prayer, we go through three levels of Holiness. The first one is in the world of Yetzirah, just before the unification of the Shema Israel, we recite with the angels, “Kadosh, Kadosh, Kadosh”. We sit at this stage because the angels are at the highest level and we do not want to ‘compete’ with them.

The second Kedusha is during the Amida (Standing like Vav), which is after elevating Zeir Anpin (world of Yetzirah) to the world of Atziluth. We receive the Light from the world of Atziluth (Chokmah). Because this is when we receive the Light we need a quorum of 10 men to have a proper vessel for this light.

Then we come down to the world of Malchut when we recite “וּבָא לְצִיּוֹן” “and to Zion came...”.

‘Zion’ is Yessod as previously explained and here we say the third time “Kadosh, Kadosh, Kadosh” to connect the Light from Yessod to Malchut. After this step, we wrap up the prayer and protect it with the Ketoret and “Aleinu Leshabeach”.

This is how we connect ourselves to Holiness every morning.

91. וּבִמָּוֶן דְּשֵׁי רַעוּתִיָּה בְּהָא, שְׁפִיר קָא עָבִיד. וּבִמָּוֶן דְּשֵׁי רַעוּתִיָּה, בְּתַלְתּוּ דְּרַגְיָן דְּאִבְהֵן בְּכָלְלָא זִוְרָא, לִיזְוָדָא לֹוֹן גֵּו קְדוּשָׁתָא דָּא, אִי לֹא יָכִיל לְשִׁוּוּאָה רַעוּתִיָּה יְתִיר, שְׁפִיר קָא עָבִיד. וְכָלָא לְנִזְוָתָא מִגֵּו קְדוּשָׁתָא דְּלַעֲיָלָא לְתַתָּא, לְקַדְשָׁא כָּל זִוְרָא גְרַמִּיָּה בְּהָא קְדוּשָׁה, וּלְנִטְרָא לִיה, לְמַפְרֵשׁ פְּרִישׁוֹ דְּקְדוּשָׁתָא עַל גְּבִיָּה. וְרָזָא דָּא, וְנִקְדְּשִׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר אֲנִי יְיָ מְקַדְשֶׁכֶּם.

91. וּמִי שְׁשֵׁם רְצוֹנוֹ בְּזֶה, עוֹשֶׂה יָפֶה. וּמִי שְׁשֵׁם רְצוֹנוֹ בְּשֵׁלֶשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁל הָאֲבוֹת בְּכָלְלָא אֶחָד, לִיחָד אוֹתָם בְּתוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה הַזֶּה, אִם אֵינוֹ יָכוֹל לְשִׁים רְצוֹנוֹ יוֹתֵר, הוּא עוֹשֶׂה יָפֶה, וְהַכֵּל לְהוֹרִיד מִתּוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה שְׁלֹמֶעֱלָה לְמַטָּה. שָׁבֵל אֶחָד יִקְדֹּשׁ אֶת עַצְמוֹ בְּקְדֻשָּׁה הַזֶּה וּלְשִׁמּוֹר אוֹתָהּ, לְפָרֵשׁ אֶת פְּרִישַׁת הַקְּדֻשָּׁה עָלָיו. וְסוּד זֶה, וְנִקְדְּשִׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל – בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחֲרֵי כֵן – אֲנִי ה' מְקַדְשֶׁכֶּם.

There is great value in meditating on the three levels of Kedusha during the prayer. As we explained previously, the three are; Father and Mother, Zeir Anpin and Yessod of Zeir Anpin.

With this meditation, the three lines of the Tree of Life get unified and holiness is received as it says in Leviticus 22:32 “I will be hallowed among the children of Israel”.

92. בְּאֵן אֶתֶר יִקְדֹּשׁ בְּרַ נְשִׁי גְרַמִּיָּה גֵּו קְדוּשָׁתָא דָּא, לְאִכְלָלָא גְרַמִּיָּה בְּהָא. כֹּד מְטִי בְרַ נְשִׁי, לְשִׁבְּמָא קְדִישָׁא יְיָ עֲבָאוֹת. וְרָזָא דָּא אֲנִי יְיָ מְקַדְשֶׁכֶּם. דָּא אֲשִׁכּוּזָא בְּרָזָא דְּסִפְרֵי קְדָמָא. וְאֵן לֹא עָבִידֵין הָכִי, אֱלָא לְבַתֵּר יְיָ עֲבָאוֹת בְּלִזְוִדוּי. וּלְבַתֵּר כֹּד מְטִי בְרַ נְשִׁי לְמִלָּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, כְּדִין יְכָלוֹל גְרַמִּיָּה בְּהָוָא קְדוּשָׁה, לְאִתְקַדְשָׁא לְתַתָּא, גֵּו הָוָא כְּבוֹד דְּלַתָּתָא, וְרָזָא דָּא וְנִקְדְּשׁ בְּכָבוֹדִי. (שְׁמוֹת נ' ע"א, ר"ז ע"א, נִשָּׂא קַמ"ג ע"ב) וּלְבַתֵּר יַעֲבִיד אֲוִירוֹ פֶּרֶט, לְאִתְקַדְשָׁא כָּלָא. כְּמָה דְּאֵן עָבִידֵין לְעַמְתָּם דְּמִלָּאכִי עֲלָאִי,

92. בְּאַיִזָּה מְקוֹם יִקְדֹּשׁ אָדָם אֶת עַצְמוֹ בְּתוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה הַזֶּה לְהַכְלִיל אֶת עַצְמוֹ בְּהָא? בְּשִׁמְגִיעַ אָדָם לְשֵׁם הַקְּדוֹשׁ ה' עֲבָאוֹת, וְסוּד זֶה – אֲנִי ה' מְקַדְשֶׁכֶּם. זֶה מְצָאנוּ בְּסוּד שֶׁל סִפְרֵי הַקְּדָמוֹנִים, וְאֵנוּ לֹא עוֹשִׂים כֵּן, אֱלָא אַחֲרֵי ה' עֲבָאוֹת לְבָדוּ. וְאַחֲרֵי כֵן בְּשִׁמְגִיעַ אָדָם לְמִלָּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, אֲזִי יְכָלֵל אֶת עַצְמוֹ בְּאוֹתָהּ קְדֻשָּׁה, לְהִתְקַדֵּשׁ לְמַטָּה בְּתוֹךְ אוֹתוֹ הַכְּבוֹד שְׁלֹמֶטָה, וְסוּד זֶה – (שְׁמוֹת כ"ט) וְנִקְדְּשׁ בְּכָבוֹדִי. וְאַחֲרֵי כֵן יַעֲשֶׂה בְּדֶרֶךְ פֶּרֶט, שִׁיתְקַדֵּשׁ הַכֵּל. כְּמוֹ שֶׁאֵנוּ עוֹשִׂים לְעַמְתָּם שֶׁל הַמַּלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁאוּמְרִים (יחזקאל ג') בְּרוּךְ כְּבוֹד ה'

דאמרי ברוך כבוד יי' ממקומו, דא כבוד עלאה. ממקומו, זה כבוד עליון. ואחר כך, (תהלים וכלביתר ימלוך יי' לעולם וכו'. דא כבוד דלתתא.

Isaiah 6:3

”וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש יהוה צבאות מלא כל הארץ כבודו.”

“And one cried to another and said: “Holy, holy, holy is YHVH of hosts; The whole earth is full of His glory!”

We make the meditation to be one with the holiness of the Kedusha after we express that YHVH is Holy three-time and after the words “יהוה צבאות” “YHVH of hosts”.

When we say “מלא כל הארץ כבודו” “The whole earth is full of His glory!” We make the connection like the angels above when they say “Blessed is the glory of YHVH from His place!”

Ezekiel 3:12

”ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול ברוך כבוד יהוה ממקומו.”

“Then the Spirit lifted me up, and I heard behind me a great thunderous voice: “Blessed is the glory of YHVH from His place!”

When we bless YHVH, we draw the Holiness from Zeir Anpin. Then from Yessod of Zeir Anpin to Malchut when we conclude the Kedusha with the verse from Psalms 146:10

”ימלך יהוה לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללו יה.”

“YHVH shall reign forever— Your God, O Zion, to all generations. Praise the LORD! (Hallelujah)”

Lesson;

The process of bringing a child/Life to the world has three Holy steps.

The first one is in the concealed level, which takes place in the human consciousness, mind. The two parts of the brain that is a tool to connect to the spiritual levels of father, Chokmah, and mother, Binah. This holiness continues down through the middle brain (Da'at) to the spine that supports the body, which is the aspect of Zeir Anpin. Then the holiness is gathered and manifested in Yessod of Zeir Anpin. Then transferred into the vessel of the female that is Malchut.

The last step of transferring the holy seeds to Malchut requires a pure vessel that a woman has following a mikveh that she takes after going through seven pure days. Counting starts after the end of her period.

The Holy Life comes out to the world after 9 months that represent the nine sefirot of Light. On the 10th, which is Malchut the holy life is completely manifested in this world.

93. ובספרא דרב ייסא סבא, קדוש קדוש קדוש וכו', דא איהי קדושה לאתקדשא תורה שבכתב בכלל וזוהא. וכלביתר לעמתם ברוך כבוד יי', אליו נביאים. וכלביתר ימלוך יי' לעולם. רזא דא, אגן צריכין בקדושתא דא, לאשתכחא תמן קדושה וברכה ומלכות, לאשתכחא כלל כוונתא. קדושה, במה דאתמר קדוש. ברכה, ברוך כבוד יי' ממקומו. מלכות, וכלביתר ימלוך יי' לעולם. ועל כן אנו צריכים להשלים את הכל, ועל כן כון אדם וישים את רצונו בכל יום. (ע"כ רעיא מהימנא).

לְאֶשְׁלָמָא, וְעַל דָּא יְכוּוֹן בְּרִי נְשִׁי רְעוּתִיהָ בְּכָל יוֹמָא. (ע"כ רעיא מהימנא)

Rav Yeva Sava says in his book that "קדוש קדוש קדוש", Holy, Holy, Holy is for the written Torah that is Zeir Anpin that includes the three lines of Chessed, Gevurah, and Tiferet. Then the "בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה מִמְּקוֹמוֹ", "Blessed is the glory of YHVH from His place!" is at the level of the Prophets that are Netzach and Hod of Zeir Anpin.

Then "יְמִלֵךְ יְהוָה לְעוֹלָם", "YHVH shall reign forever..." is for Malchut.

The connection to Malchut is with the word 'reign', 'יְמִלֵךְ' and 'מַלְכוּת' Malchut means 'Kingdom'.

The secret of having a complete connection is 'קְדוּשָׁה, בְּרָכָה, וּמַלְכוּת', Holiness, Blessing and Kingdom.

94. (ויקרא כ"ג) דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (בראשית א) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וָגו'. שְׁנִינִי, הָאוֹר שֶׁהָיָה בְּרֵאשׁוֹנָה הָיָה מְאִיר מְסוּף הָעוֹלָם עַד סוֹף הָעוֹלָם, בְּשֶׁהִסְתַּכַּל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרִשְׁעִים שְׁעִתִּידִים לַעֲמֹד בְּעוֹלָם, גָּנִז אוֹתוֹ לַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרִשְׁעִים אוֹרָם. וְכָתוֹב (תהלים צז) אוֹר זָרַע לַצַּדִּיק.

Genesis 1:5

"וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד."

"God called the light Day, and the darkness He called Night. So the evening and the morning, one day."

Rabbi Yitzchak opened a discourse with this verse and said that the first light filled up the whole world from one end to its other end. The Zohar explains that this spiritual light connected Malchut to Binah and gave people the ability to see the future (See Zohar Beresheet 1 #348).

Job 38:15

"וַיִּמְנַע מִרִשְׁעִים אוֹרָם וַיִּזְרַע רֶמֶה תִּשְׁבֵּר."

"Light is withheld from the wicked, and their upraised arm is broken."

When the Holy One Blessed be He saw three generations of wicked (Generation of Enosh, generation of the Flood, and generation of the tower of Babel) that would be in the world, he concealed the special light and reserved it for the Tzadikim. This Light is called 'אוֹר הַגָּנוּז' (Ohr Haganuz), 'the Concealed Light'

Psalms 97:11

"אוֹר זָרַע לַצַּדִּיק וְלִישָׁרִי לֵב שִׂמְחָה."

"Light is sown for the righteous, And gladness for the upright in heart."

Lesson;

The Ohr Haganuz connects all the worlds through a narrow and concealed path (Zohar Beresheet 1 Hasulam #353). This is the 'Light that is sown for the righteous'

Psalms 97:11

"אוֹר זָרַע לַצַּדִּיק וְלִישָׁרִי לֵב שִׂמְחָה."

“Light is sown for the righteous, And gladness for the upright in heart.”

The Zohar says that if this Light didn't have a connection in this world, it would have collapsed because through this line God sustains the world. This light is available to those who study Torah after midnight.

95. תא וזוי, ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, הא תנינן, יהי אור, אור דכבר הוה. והכא, אי תיבא אור דאיהו יום בלזוודוי, הדר ואמר ולחשך קרא לילה. אי תיבא כל זור בלזוודוי, (דף צ"ג ע"ב) הדר ואמר ויהי ערב ויהי בקר יום אזור. דלילה לית בלא יום, ולית יום בלא לילה, ולא אקרי אזור, אלא בזוונא זור, וקודשא בריך הוא וכנסת ישראל אקרי אזור, ודא בלא דא לא אקרי אזור.

95. בא ראה, ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה. הרי שנינו, יהי אור, אור שפבר היה. וכאן, אם תאמר אור שהוא יום בלבדו, חזר ואמר, ולחשך קרא לילה. אם תאמר כל אחד לבדו – חזר ואמר, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. שאין לילה בלי יום, ואין יום בלי לילה. ולא נקרא אחד אלא בזווג אחד, והקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל נקרא אחד, וזה בלי זה לא נקרא אחד.

When it said “let there be Light” (Genesis 1:3), it was about a Light that existed before the first command of Creation. In Genesis 1:5 this light is revealed in a different way. The light is an aspect of Zeir Anpin and was called a day. Darkness is an aspect of Malchut and was called night.

At the end of the verse, we read ‘And there was evening and morning, one day’. It comes to tell us that both Light and darkness are one. There could be no completion for Zeir Anpin without ‘oneness’ with Malchut and for that reason, they are called ‘one’.

96. תא וזוי, בגין דכנסת ישראל השתא בגלותא, כביכול לא אקרי אזור. ואימתי אקרי אזור. בשעתא דתפוקין ישראל מן גלותא, וכנסת ישראל אהדרת לאתרהא, לאזוונא ביה בקודשא בריך הוא, הדר הוא דכתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אזור וישבו אזור. (בגין כך ויהי ערב ויהי בקר יום אחד) ודא בלא דא לא אקרי אזור.

96. בא ראה, משום שכנסת ישראל עכשו בגלות, כביכול לא נקרא אחד. ומתי נקרא אחד? בשעה שיצאו ישראל מן הגלות, וכנסת ישראל תחזור למקומה להזדוג עם הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. (משום כך ויהי ערב ויהי בקר יום אחד) וזה בלי זה לא נקרא אחד.

After the destruction of the Holy Temple, the Shechina had to go into exile, which is a state of separation between Zeir Anpin and Malchut. When the Light would come down in the future Redemption to unify with the Shechina, we will experience the state of oneness.

Zechariah 14:9

“והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהוה אחד ושמו אחד.”

“And YHVH shall be King over all the earth. On that day it shall be— “YHVH is one,” And His name one.”

97. תא וזוי, מועדי יי אשר תקראו וגו'. לזמן את הכל למקום אחד ושימצא הכל בשלמות בסוד של אחד, ולהיות

97. תא וזוי, מועדי יי אשר תקראו וגו'. לזמן את הכל למקום אחד ושימצא הכל בשלמות בסוד של אחד, ולהיות

וּלְמַהוּי יִשְׂרָאֵל (בְּזוּגָא חֲדָא) לְתַתָּא גִּזִּי אֲזוּד בְּאַרְצָא. יִשְׂרָאֵל (בְּזוּגָא אֲחָד) לְמַטָּה גִּזִּי אֲחָד בְּאַרְצָא. נִינִיחַ שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם בְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָא אֲחָד – יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה שְׁהֵם מִזְמָנִים כְּמוֹ שְׁלִמְעָלָה, בְּמָה יִהְיוּ נִקְרָאִים אֲחָד?

יִקְרִין אֲזוּד.

Leviticus 23:2

”דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי.”

“Speak to the children of Israel, and say to them: ‘The feasts of YHVH, which you shall proclaim to be holy convocations, these are My feasts.’”

The three main holidays are Passover, Shavuot, and Sukkot. They correspond to the Right, Left, and Center columns of the Tree of Life. These holidays give us in Malchut special times during the year with the opportunity to make unification with Zeir Anpin and achieve the level of oneness.

Lesson;

The first day of Creation was not called ‘Day One’, not a ‘logical’ name like ‘First day’ like the other days of the week. It was called ‘Day One’ to tell us that God creates a complete stay at the beginning. Then on the second day came the separations.

Adam and Eve were created as one Genesis 1:27 “in the image of God created He him; male and female created He them.”

‘Created him’ to tell us that Adam and Eve were created as one, ‘male and female created...’

The lesson is that God created the world as one and the separation was made for us to make the efforts to bring everything together as one.

A thought comes to our minds in one flash and in a complete form. When we start the process of manifesting the thought through speech or action, we express or act about it by breaking the ‘one’ into separate elements. When we complete the process of manifesting the thought, we achieve the state of oneness between the force that was revealed in our mind to the creation in this world.

98. אֵלָּא, בִּירוּשָׁלַם דְּלַתְתָּא, יִקְרִין יִשְׂרָאֵל אֲזוּד. מִנָּא קָן. דְּכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב ז) גִּזִּי אֲזוּד בְּאַרְצָא. וְדָאֵי, בְּאַרְצָא הֵם גִּזִּי אֲזוּד, עֲמָה אֲקָרִין אֲזוּד, וְלֹא אֵינֶן בְּלוּזְדִּיהוּ. דְּהָא וּבִי כְעֲמָךְ יִשְׂרָאֵל גִּזִּי אֲזוּד סִגִּי לִיה, אֲבָל לֹא אֲקָרִין אֲזוּד, אֵלָּא בְּאַרְצָא, בְּזוּגָא דְּהָאֵי אֲרִץ בְּזוּגָא דְּלַעִילָא. וּבִגִּין כֶּךָ, כֻּלָּא קָשִׁיר דָּא בְּדָא בְּזוּגָא וְזָדָא, וְכַאֲה וּזְלָקִיהוּ דִּישְׂרָאֵל. שִׁשְׁתַּת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה אַתְמָר, וְהָא אוֹקְמוּדָה.

98. אֵלָּא בִּירוּשָׁלַם דְּלַתְתָּא שֶׁל מַטָּה יִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל אֲחָד. מִנִּין לָנוּ? שְׁכַתוּב (שְׁמוּאֵל ב ז) גִּזִּי אֲחָד בְּאַרְצָא. וְדָאֵי, בְּאַרְצָא הֵם גִּזִּי אֲחָד, עֲמָה הֵם נִקְרָאִים אֲחָד, וְאֵינֶם לְבָדִם. שְׁהֲרִי וּבִי כְעֲמָךְ יִשְׂרָאֵל גִּזִּי אֲחָד מְסַפִּיק לוֹ, אֲבָל לֹא נִקְרָאוּ אֲחָד אֵלָּא בְּאַרְצָא, בְּזוּגָא שֶׁל הָאָרֶץ הֵּן כְּמוֹ שְׁלִמְעָלָה. וּמִשּׁוּם כֶּךָ הֵבֵל קָשׁוּר זֶה עִם זֶה בְּזוּגָא אֲחָד. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. שִׁשְׁתַּת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה נְאֻמָּר, וְהֲרִי פְרִשׁוּהָ.

2 Samuel 7:23

”וְיָמִי כְעֲמָךְ כִּישְׂרָאֵל גִּזִּי אֲחָד בְּאַרְצָא אֲשֶׁר הִלְכּוּ אֱלֹהִים לְפָדוֹת לוֹ לַעַם וְלָשׁוּם לוֹ שֵׁם וְלַעֲשׂוֹת לָכֶם הַגְדוֹלָה וְנִרְאֻת.”

“And who is like Your people, like Israel, the ONE nation on the earth whom God went to redeem for Himself as a people, to make for Himself a name—and to do for Yourself great and awesome deeds for Your land—before Your people whom You redeemed for Yourself from Egypt, the nations, and their gods?”

The Israelites are called 'One Nation' when they are connected to the Holy Land and the Holy City, Jerusalem. This is the same way Zeir Anpin is called one when in unification with Malchut.

99. (רבי יוסי ורבי חייא אזלי בארחה וכו'. עד הושיעה 99. חסר תרגום ימין וענני. (כבר נדפס בפרשת וארא דף ל"ב ע"א וצריך להוסיף אחר מלת קדישא) אמר ליה את חמי ואנא חמינא מפומיה דרבי שמעון שמענא מלה ובכינא. אמר ליה מאי האי ואחר מלת דא דאתגזר בי כדקא יאות).

Rabbi Ashlag refers us to the study in the Zohar portion of Vaera #198 – #206. Rabbi Yossi and Rabbi Chiya were walking together, remembering a study by Rabbi Shimon that made them cry.

Sarah was barren and after she was menopause, she gave Abraham her maid, Hagar, to have a child from her. Ishmael was born and was circumcised.

Even though Sarah delivered a child from a holy seed and vessel, Ishmael earned merits for being a child of Abraham and for having a circumcision. It made him part of the covenant that God made with Abraham. Isaac was born after the covenant was made. For these merits, God gave Ishmael and his descendent a claim in the Holy Land until the Israelites return to their rightful place and establish a unification with the Land and Jerusalem.

100. (ויקרא כ"ג) אלה מועדי יי' מקראי קדש אשר תקראו אותם במועדים. רבי יצחק פתח, (תהלים כז) לך אמר לבי בקשו פני את פניך ה' אבקש. את הפסוק הזה בארו החברים בכמה מקומות, אבל הפסוק הזה כף נאמר, לך אמר לבי, דוד המלך אמר את זה בשביל כנסת ישראל כנגד המלך הקדוש. ומה אמר? לך אמר לבי, בשבילך אמר לבי לבני העולם, והזהיר אותם לבי, שהוא אחוז בו, שאת זה בשביל המלך העליון הוא אמר. בקשו פני, אלו עטרות המלך שהוא אחוז בהן, והם בו. הם שמו, והוא ושמו דבר אחד הוא. משום כך אמר דוד, את פניך ה' אבקש, כמו שנאמר (שם קה) דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד.

100. (ויקרא כ"ג) אלה מועדי יי' מקראי קדש אשר תקראו אותם במועדים. רבי יצחק פתח, (תהלים כז) לך אמר לבי בקשו פני את פניך יי' אבקש. האי קרא אוקמוה זובריא בכמה אתר, אבל האי קרא הכי אתמר, לך אמר לבי, דוד מלכא אמר דא בגין כנסת ישראל, לך כל מלכא קדישא. ומאי אמר. לך אמר לבי, בגינה אמר לבי לבני עקמא, ואזהר לון לבי. דאיהו אזור בית, דדא בגין מלכא עלאה אמר. בקשו פני, אלין עטרי מלכא, דאיהו אזור בהו, ואינון בית. אינון שביה, ואיהו ושביה, מלה וזדא הוא. בגין כך אמר דוד את פניך יי' אבקש, כמה דאת אמר, (תהלים קה) דרשו יי' ועזו בקשו פניו תמיד.

Psalms 27:8

”לך אמר לבי בקשו פני את פניך יהוה אבקש”

”When You said, “Seek My face,” My heart said to You, “Your face, YHVH, I will seek.” King David expresses his desire to connect his ‘Heart’ that comes from Malchut ‘to You’, which is Zeir Anpin. He wanted to establish a ‘Face to Face’ unification to have a complete connection to YHVH.

Lesson;

Rabbi Chiyah and Rabbi Yossi cried because they saw that the return of the Israelites to the Holy Land and Jerusalem would be delayed because Sarah gave up on having a child. We cannot blame her for that because she was barren and in menopause. Because of her selfless action, Ishmael was born and caused a barrier between the Israelites and the Holy Land and Jerusalem.

101. תָּא וְזוּי, יָאוֹת הוּא דָּוִד מְלָכָא לְמִימַר שִׁירָתָא בְּגִין
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְלְמִימַר מִלֵּי
דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְמִלְכָּא, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲזוּרָא בְּהָ.
101. בֵּא רָאָה, רָאוּי הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ לֹאמַר
שִׁירָה בְּשִׁבִּיל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם, וְלֹאמַר דְּבָרִים שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
לְמֶלֶךְ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא אֲחוּזָא בָּהּ.

King David is the chariot for Malchut and as such, he is the best one to praise the Holy King with songs and have unification with Zeir Anpin.

102. דְּבַר אֲזוּרָא לָךְ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ פָּנָי. בְּגִינָה אָמַר
לְבִי לְבִי עֲלָמָא, בְּקִשׁוֹ (ס"א אֶת פָּנֶיךָ יי' אֲבָקֶשׁ) פָּנָי
אֲלֵין זְמַנִּיָּא וְזַמַּנִּיָּא דְּכֻלָּהוּ זְמִין לְהוֹן לְאַתֵּר דְּאֶקְרִי
קֳדָשׁ, בְּגִין לְעֵטְרָא לֵון, כָּל זוּר וְזוּר בְּיוֹמֵיָהּ, כָּל זוּר
וְזוּר בְּזַמְנֵיהּ, וְיִשְׁאַבּוֹן כָּלָהוּ מִהֵהוּא עֲמִיקָא דְּעִמִּיקָתָא,
דְּזוּזְלִין וּבִבּוּעִין נִפְקִין מֵנִיָּה, בְּגִין כִּךְ כְּתִיב מִקְרָאֵי
קֳדָשׁ, זְמִינִין אֵינוֹן לְהֵהוּא אֶתֵּר דְּאֶקְרִי קֳדָשׁ,
לְאַתְעֵטְרָא בֵּיהּ, וְלִאֲשַׁתְּאָבָא בֵּיהּ, בְּגִין דִּיתִקְדָּשׁוֹן
כָּלָהוֹן כְּזוּדָא, וְיִשְׁתַּכּוּזוּ בְּהוּ זְדוּוּתָא.

102. דְּבַר אַחֵר לָךְ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ פָּנָי –
בְּשִׁבִּילֵךְ אָמַר לְבִי לְבִי הָעוֹלָם בְּקִשׁוֹ
פָּנָי, (אֶת פָּנֶיךָ ה' אֲבָקֶשׁ) אֵלּוּ זְמַנִּים וְחֻגִים
שֶׁבָלָם הַזֶּמֶן לָהֶם לְמָקוֹם שֶׁנִּקְרָא קֳדָשׁ, כְּדִי
לְעֵטֵר אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּיוֹמוֹ, כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּזַמְנוֹ, וְיִשְׁאַבּוּ כָלָם מֵאוֹתוֹ עִמָּק
הָעִמָּקִים שֶׁהִנְחִילִים וְהַמְעִינֹת יוֹצֵאִים מִשָּׁם.
מִשּׁוּם כִּךְ כְּתוּב מִקְרָאֵי קֳדָשׁ, מְזַמְנִים הֵם
לְאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁנִּקְרָא קֳדָשׁ, לְהִתְעַטֵּר בּוֹ
וְלִהְיוֹת שָׂבִיב בּוֹ, כְּדִי שִׁיתְקַדְּשׁוּ כָלָם בְּאַחָד,
וְתִמְצָא בָּהֶם שְׂמֻחָה.

Psalms 27:8

”לך אמר לבי בקש פני את פניך יהוה אבקש”

“When You said, “Seek My face,” My heart said to You, “Your face, YHVH, I will seek.””
The Zohar brings another explanation to this verse and tells us that ‘Seek my Face’ is an invitation from YHVH to connect to Zeir Anpin (literally means ‘small face’) on days of the holidays. During these days Malchut can ascend to the upper three sefirot of Zeir Anpin that are Chesed, Gevurah, and Tiferet of Zeir Anpin. This level is called ‘Holy’ because the upper three of Zeir Anpin receive the light of holiness from Father and Mother above.

Leviticus 23:2

”דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי יהוה אשר תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי”

“Speak to the children of Israel, and say to them: ‘These feasts of YHVH, which you shall proclaim to be holy convocations, these are My feasts.’”

‘Holy convocations’ is the aspect of the holidays and events during the year when we are able to connect and receive the Holy light.

103. רַבִּי אַבָּא אָמַר, מִקְרָאֵי קֳדָשׁ: זְמִינִין דְּקֳדָשׁ. וְכֵן
מִהֵאֵין זְמִינִין, זְמִינִין מִן זְנוּלָא דְּנִגִּיד וְנִפְיָה. לְמִלְכָּא דְּזַמִּין
בְּנֵי זֵשׁא לְסַעֲוִדָתֵיהּ, אֲעֵטֵר קַמִּיָּהּ מִכָּל זִמְנֵי מִיכָלָא
דְּעֲלָמָא, אֲפִתּוֹז לָהּ זָרַבִּי וְזַמְרָא, שִׁפּוּר בְּרִיזוּא, שִׁפּוּר

103. רַבִּי אַבָּא אָמַר, מִקְרָאֵי קֳדָשׁ – זְמַנִּים
שֶׁל קֳדָשׁ. וְכַשְּׁמָזָה הֵם מְזַמְנִים, הֵם מְזַמְנִים מִן
הַנֶּחֱל שְׁשׁוּפָע וְיוֹצֵא. לְמֶלֶךְ שֶׁהַזֶּמֶן בְּנֵי אָדָם
לְסַעֲוִדָתוֹ, עֵטֵר לְפָנֵיהֶם בְּכָל מִינֵי מֵאכָלִים
שֶׁבָּעוֹלָם, פֶּתַח לָהֶם חֲבִית יִי, יָפָה בְּרִיחַ וְיָפָה

לְבושֵׁתִיָּא. דְּהֵכִי אֲתִנּוּזִי, מֵאֵן דְּמוֹמִין לְמִיכְלָא וּלְבושֵׁתִיָּא זְמִין. כֶּךָ מִקְרָאִי קֳדָשׁ, כִּין דְּאִינוּן זְמִינִין לְסְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא, זְמִינִין אִינוּן לְזִמְרָא טַב וְשִׁפּוּר דְּמִנְטָרָא. (כִּמָּה דָּאֵת אִמֵּר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) כִּי טוֹבִים דְּדִידִךְ מִיִּין) וְעַל כֵּן כְּתוּב מִקְרָאִי דוֹדִיךְ מִיִּין) וְעַל דָּא מִקְרָאִי קֳדָשׁ כְּתִיב.

Rabbi Aba says that 'These feasts of YHVH' refers to the holidays of Passover that is Right and Chessed. Sukkot is Left and Gevurah, and Shavuot is Center and Tiferet. They bring the Light from Chokmah (Father) and Binah (Mother) to Zeir Anpin. The Light from the supernal Father and Mother that brings holiness to Zeir Anpin has the aspect of eating and when this light continues down it has the aspect of drinking wine.

Receiving the Light in Malchut has the aspect of the meal and it is called the "Queen's Feast" because the Holiness from the supernal King that is food and drinks comes down to nourish and strengthen the Queen in Malchut.

Lesson;

We 'upgrade' the meals of Shabbat and Holidays to support the connection to the holiness we receive on these days.

Shabbat is our best holiday because we are able to connect to holiness every week.

The meals of Shabbat and holidays help us manifest the light revealed on the spiritual level to the material level

We make three meals on Shabbat that have the aspect of "Holy, Holy, Holy" (Daily Zohar # 3336 – Emor – Three steps to holiness).

Each meal connects us to a different spiritual level and the Zohar explains it in Zohar Yitro from paragraph #444 on.

We read these Zohar texts during the three meals to establish a better connection. See the PDF below.

It's good to prepare a nice dinner table for Shabbat with a special table cover, preferably white or light color. The food to be prepared with the consciousness that is made for the holiness of Shabbat. Two Challahs, cover, Kiddush cup, Plates, flatware, and anything on the table should be as it was prepared for the most honorable guest.

[Download \(PDF, 297KB\)](#)

104. אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם, כְּתִיב (שְׁמוֹת כב) וְאֲנָשִׁי קֳדָשׁ תִּהְיוּן לִי. יִשְׂרָאֵל לְתֵתָא אֶקְרוּן אֲנָשִׁי קֳדָשׁ. כִּין דְּזְמִינִין אִינוּן מִקְדָּשׁ דְּלַעִילָא אֲתוּן אֲנָשִׁי קֳדָשׁ לְתֵתָא זְמִינָא לָהּ, כִּדִּין אֲתִקְיֵנוּ סְעוּדָתָא, וְזוּדוֹ, דְּהָא לָכוּ אֲתִנּוּזִי, בְּזִין דְּאֲתוּן אֲתִקְרוּן אֲנָשִׁי קֳדָשׁ, וְיִהְיוּן כְּלָהוּ (דף צ"ד ע"א) וְזְמִינִין בְּכָל סִטְרִין דְּקֳדָשׁ לַעִילָא וְתֵתָא.

104. אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם, כְּתוּב (שְׁמוֹת כב) וְאֲנָשִׁי קֳדָשׁ תִּהְיוּן לִי. יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה נִקְרָאִים אֲנָשִׁי קֳדָשׁ. כִּין שְׁהֵם מְזֻמָּנִים מִקְדָּשׁ שְׁלֹמַעֲלָה, אֲתָם אֲנָשִׁי קֳדָשׁ לְמַטָּה הַזְמִינֵנוּ אוֹתָם, אֲזִי הִתְקִינוּ סְעוּדָה וְשִׁמְחוּ, שְׁהָרִי לָכֵם רָאוּי זֶה, מִשּׁוּם שְׁאֲתָם נִקְרָאִים אֲנָשִׁי קֳדָשׁ, וְיִהְיוּ בְּכָל מְזֻמָּנִים בְּכָל הַצְדָּדִים שֶׁל קֳדָשׁ לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה.

Exodus 22:30

”וְאֲנָשִׁי קֳדָשׁ תִּהְיוּן לִי וּבֶשֶׂר בִּשְׂדֵה טֶרֶף לֹא תֹאכְלוּ לִלְבָּב תִּשְׁלַכְנוּ אוֹתוֹ.”

“And you shall be holy men to Me: you shall not eat meat torn by beasts in the field; you shall throw it to the dogs.”

Israel is called 'Holy men' because they are invited to receive holiness from Father and Mother.

'You shall proclaim to be holy convocations' tells us to prepare well for the holidays to have a proper and worthy vessel for the light of Holiness.

We prepare a meal and make it a joyful event because as invited 'Holy men' we connect to all the levels from Father and Mother to Malchut.

105. דְּבַר אֲנֹר (ויקרא כ"ג) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יי'. בזהו מוֹעֲדֵי יי'. רבי שִׁמְעוֹן אָמַר, מִיֵּי אֵינוֹן. דְּבִיה אֲתִקְשְׁרוּ מוֹתֵתָא לְעִילָא, וּבְעִילָא לְתֵתָא, כְּלָהּ בִּיה מוֹתִקְשְׁרוֹן, וּמוֹתִקְשְׁרוֹן (ס"א ומתעתדן) (נ"א ומתאחדן) כְּלָהּ, לְאֲתִקְשְׁרָא קִשְׁרָא זוּד בְּקִשְׁרָא דְּמִלְכָּא. מֵאֵי טַעְמָא. כְּמֵה דְּמִלְכָּא יֵרִית לֵאכָא וּלְאִימָא, וְאֲזִיד בְּהֵהוּא קִדְשִׁי, וְאֲתִקְשְׁרָא בְּהוּ. (בגין) כִּף כָּל אֵינוֹן דְּאֲזִידָן בִּיה בְּמִלְכָּא, בְּעִיִּין לְאֲדָמְנָא בְּהֵהוּא אֲתֵר עֲלָאָה דְּאִקְרִי קִדְשִׁי, בְּגִין דְּיִתְאֲזוּדוּ כְּלָהּ כּוּזָא (למלכא). וְעַל דָּא מוֹעֲדֵי יי' אִקְרִי, וּלְבִתֵּר מִקְרָאֵי קִדְשִׁי, דְּהָא בְּהוּ אֲתִקְשְׁרָא בְּמִלְכָּא.

105. דְּבַר אֲחֵר אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה', מֵה זֶה מוֹעֲדֵי ה' רַבִּי שִׁמְעוֹן אָמַר, הֵם מֵה, שְׁבוּ נִקְשְׁרוּ מִמְטָה לְמַעְלָה וּמִמְעָלָה לְמִטָּה. כָּלֵם קְשׁוּרִים בּוּ, וְכָלֵם מִתְעַטְרִים (וּמְזַמְנִים) (וּמִתְאַחֲדִים) לְהִקְשֵׁר קִשְׁרָא אֶחָד בְּקִשְׁרָא שֶׁל הַמֶּלֶךְ. מֵה הִטְעַם? כְּמוֹ שֶׁמֶלֶךְ יוֹדֵשׁ אֶת הָאֵב וְהָאֵם, וְאֲחִיו בְּאוֹתוֹ קִדֵּשׁ וּמִתְעַטֵּר בָּהֶם. (בְּשִׁבִיל) כִּף כָּל אוֹתָם שְׁאֲחִיזִים בְּמֶלֶךְ צְרִיכִים לְהִזְדַּמֵּן לְאוֹתוֹ מְקוֹם עֲלִיּוֹן שְׁנִקְרָא קִדְשִׁי, כְּדֵי שֶׁכָּלֵם יִתְאַחֲדוּ כְּאַחֵד (לְמֶלֶךְ). וְעַל כֵּן נִקְרָא מוֹעֲדֵי ה', וְאַחֵר כִּף מִקְרָאֵי קִדְשִׁי, שֶׁחֲרִי בָּהֶם מִתְעַטֵּר בְּמֶלֶךְ.

Rabbi Shimon explains that 'These feasts of YHVH' means that the holidays come from YHVH, Zeir Anpin. They come down through the three columns.

Zeir Anpin receives the Light from the upper three sefirot and the light of Chokmah is revealed in Malchut. Those who are 'invited' for this connection enjoy a complete unification with the Tree of Life. To be invited we need to 'proclaim' the holiness of the holiday.

106. אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם, תִּרְיִן זְוִלְקִין אֵית לִישְׂרָאֵל בְּהוּ אֵי מִסְטָרָא דְּמִלְכָּא, זְוִלְקָא עֲלָאָה אֵית לִישְׂרָאֵל בִּיה, דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הִדְבַּקְתֶּם בְּיִי אֱלֹהֵיכֶם וְגו', (דְּבָרִים לֵב) כִּי זְוִלְקִי יי' עָמוּ. וְאֵי מִסְטָרָא עֲלָאָה דְּקִדְשִׁי, זְוִלְקָא עֲלָאָה אֵית לִישְׂרָאֵל בִּיה, דְּכִתִּיב וְאֲנִשִּׁי קִדְשִׁי תִהְיוּ לִי, וְכִתִּיב (יִרְמִיָּה ב) קִדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי. וְעַל דָּא לָכוּ אֲתִנּוּזִי לְאֲמִנָּא לָהּ, וּלְתִקְנָא קַבְיִיהוּ זְוִדוּתָא וְסְעוּדָתָא וּלְמוֹזְזִי בְּהוּ.

106. אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם, שְׁנֵי חִלְקִים יֵשׁ לִישְׂרָאֵל בָּהֶם. אִם מִצַּד הַמֶּלֶךְ – יֵשׁ לִישְׂרָאֵל חֵלֶק עֲלִיּוֹן בּוּ, שְׁכָתוֹב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הִדְבַּקְתֶּם בְּיִי אֱלֹהֵיכֶם וְגו', (שֵׁם לֵב) כִּי חֵלֶק ה' עָמוּ. וְאִם מִצַּד הָעֲלִיּוֹן שֶׁל קִדְשִׁי – יֵשׁ לִישְׂרָאֵל חֵלֶק עֲלִיּוֹן בּוּ, שְׁכָתוֹב וְאֲנִשִּׁי קִדְשִׁי תִהְיוּ לִי, וְכָתוּב (יִרְמִיָּה ב) קִדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי. וְעַל כֵּן רָאוּ לָכֵם לְזַמֵּן אוֹתָם וּלְתַקֵּן לְכַהֲנִים שְׁמִיחָה וְסְעוּדָה וּלְשִׂמְחָה בָּהֶם.

The Israelites benefit from a special relationship with YHVH when they follow the Torah. They receive Light from the King, Zeir Anpin, and from Father and Mother. They become Holy when we proclaim the holidays.

Leviticus 23:4

“אלה מועדי יהוה מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם.”

“These are the feasts of YHVH, holy convocations which you shall proclaim at their appointed times.”

Deuteronomy 4:4

“וַאֲתֵם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלֵכֶם הַיּוֹם.”

“But you who held fast to YHVH your God are alive today, every one of you.”

“Israel is holiness to YHVH” (Jeremiah 2:3)

Lesson;

The Kiddush of the three main holidays, Passover, Sukkot, and Shavuot, starts with the verse “These are the feasts of YHVH, holy convocations which you shall proclaim at their appointed times.”

It's a key that the Torah gives us to ‘unlock’ the connection to the Holiness of the holiday.

The word ‘קידוש’ ‘Kiddush’ has the root ‘קדש’ that means Holy. Kiddush can be recited over water, beer, or even bread but we use wine for several reasons. The Zohar calls the light that flows from the upper three ‘preserved wine’.

Wine brings happiness and as the aspect of the Left column, it has a greater force to draw the Light of Chokmah to Malchut.

Oil, water, and wine come out from one source. Oil on the Right and use by the priests. Wine is Left and used by the Levites. Water in the center and it is the aspect of light that spread down to all levels.

‘Wine’ יין has a numerical value of 70 to reveal the connection to the ‘high’ sefirot.

Before Kiddush, we add a few drops of water into the wine to ‘balance’ the Left with the Right and connect to happiness.

107. וּמֵאֵן דְּמוֹמֵן לְאַוְזָרָא (ס"א לארחא), בְּעֵי לְאַוְזָאָה לִיָּה זְוִידֵי, וְאַנְפִּין נְהִירִין לְעֵטְרָא (נ"א לנטרא) אֲוֵרוֹזִיָּה דְּהֵהוּא אוֹשְׁפִיָּא. לְמַלְכָּא דְּזִמִּין אוֹשְׁפִיָּא וְקִירָא, אָמַר לְבָנֵי הַיְכָלִיָּה, כָּל שְׁאָר יוֹמִין הָוִיתוֹן כָּל זֶד וְזוּד בְּבִיתִיָּה, דָּא עֲבִיד עֲבִידִתִּיָּה, וְדָא אָזִיל בְּסוּזוֹרִתִּיָּה, וְדָא אָזִיל בְּזוֹקִלִיָּה. בָּר הֵהוּא יוֹמָא דִּילִי, דְּכִלְכוֹן מוֹתְעֵרִין (ס"א מתעתדי) בְּזוֹדוֹתָא דִּילִי, הַשְׁתָּא זְמִינִית אוֹשְׁפִיָּא עֲלָאָה וְקִירָא, לָא בְּעִינָא דְּתִשְׁתְּדִלְכוֹן בְּעִבְדִּתָּא, וְלָא בְּסוּזוֹרִתָּא, וְלָא בְּמִדְבָּרִי, אֲלָא כָּלְכוּ אֲוֵדְמֵנוּ, בְּזוֹנָא דְּהֵהוּא יוֹמָא דִּילִי, וְאַתְקִינוּ זְרַמִּיכוּ לְקַבְּלָא לְהֵהוּא אוֹשְׁפִיָּא, בְּאַנְפִּין נְהִירִין, בְּזוֹדוֹתָא בְּתוֹשְׁבוֹתָא. אַתְקִינוּ לִיָּה סְעוּדָתָא וְקִירָא, בְּגִין דִּיהָא זְמִינֵי דִּילִי בְּכָל סִטְרִין.

107. וּמֵאֵן דְּמוֹמֵן לְאַוְזָרָא (ס"א לארחא), בְּעֵי לְאַוְזָאָה לִיָּה זְוִידֵי, וְאַנְפִּין נְהִירִין לְעֵטְרָא (נ"א לנטרא) אֲוֵרוֹזִיָּה דְּהֵהוּא אוֹשְׁפִיָּא. לְמַלְכָּא דְּזִמִּין אוֹשְׁפִיָּא וְקִירָא, אָמַר לְבָנֵי הַיְכָלִיָּה, כָּל שְׁאָר הַיָּמִים הָיוּתָם כָּל אֶחָד בְּבִיתוֹ, זֶה עוֹשֶׂה עֲבוֹדָתוֹ, וְזֶה הוֹלֵךְ עִם סְחוּרָתוֹ, וְזֶה הוֹלֵךְ בְּשֹׁדֵהוּ. פָּרַט לְאוֹתוֹ יוֹם שְׁלִי, שְׂבָלָם מִתְעוֹרְרִים (מְזִמִּינִים) לְשִׁמְחָתִי. עֲבָשׁוּ הַזְמִנְתִּי אוֹרַח עֲלִיּוֹן וְיִקְרָא, אֵינִי רוֹצֶה שֶׁתִּשְׁתַּדְּלוּ בְּעִבּוּדָה, וְלֹא בְּסְחוּרָה, וְלֹא בְּמִדְבָּרִיּוֹת, אֲלָא כָּלֵם הַזְדַּמְנוּ, כִּמּוֹ שְׂאוֹתוֹ יוֹם שְׁלִי, וְהִתְקִינוּ עֲצָמְכֶם לְקַבֵּל אֶת אוֹתוֹ אוֹרַח בְּפָנִים מְאִירוֹת, בְּשִׁמְחָה וּבִתְשׁוּבָה. הִתְקִינוּ לוֹ סְעוּדָה נְכַבְּדָה כְּדֵי שִׁיחֶיהָ מְזִדְּמָן אֵלֵי בְּכָל הַצְּדִידִים.

Those who invite a guest to their home should show joy and happy face to make the guest feel respected and welcomed. It's like a King that invites an honored guest. He tells the people in his domain about the Supreme and dear guest that is coming. He asks them to stop their daily work and business dealing and gather around to welcome the guest with joy, and praises. Also, make a delicate feast to make the guest feel honored by the King.

108. כֹּה אָמַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּנֵי, כָּל שָׁאָר יוֹמֵינ אַתּוֹן מִשְׁתַּדְּלִי בְּעִבְדָּתָא בְּסוּזוֹרְתָא, בְּרִיךְ הוּא יוֹמָא דִּילִי. הַשְׁתָּא אוֹשְׁפִיָּא עֲלָאָה וַיִּקְרָא וַיְמִינָתָא, אַתּוֹן קְבִילוּ לֵיהּ, בְּאַנְפִּין זְהִירִין, וַיְמִינָה לֵיהּ, אַתְקִינָה לֵיהּ סְעוּדָתִי עֲלָאִי, פְּתוּרִי מִסְדָּרִין, כְּגוּנָא דְהֵהוּא יוֹמָא דִּילִי. בְּגִין כֹּה תִקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם.

108. כֹּה אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: בְּנֵי, כָּל שָׁאָר הַיָּמִים אַתֶּם מְשַׁתְּדָלִים בַּעֲבוּדָה וּבְסוּחָרָה, פָּרַט לְאוֹתוֹ יוֹם שְׁלִי. עַכְשָׁו אֹרַח עֲלִיּוֹן וַיִּקְרָא הַזְּמִנְתִּי, אַתֶּם קִבְּלוּ אוֹתוֹ בְּפָנִים מְאִירוֹת, הַזְּמִינֵנו אוֹתוֹ, תִּקְנֵנו לוֹ סְעוּדוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, שְׁלַחְנוֹת עֲרוּכִים, כְּמוֹ שְׁאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁלִי. מִשּׁוּם כֵּן, תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם.

In like manner, the Holy One Blessed be He, tells the Israelites; you are busy with work and trade all other days, except for the day that I invited a supreme guest. Welcome him with a joyful face, and prepare supreme meals for him as proper for the day.

Lesson;

The guest is Zeir Anpin that bring to us high-level spiritual nutrition. The meals should be made with special attention and meditation that the purpose of the meal is to make a spiritual connection to the Light that is revealed on the day. The meals are an important connection to the spiritual event of the day, Shabbat, Rosh Chodesh, and holidays.

The connection is maximized when we break bread with the blessing of Hamotzie, reading Zohar, and sharing Torah study. Then conclude with Birkat Hamazon, which has four blessings that draw the light to Malchut.

The meals bring down the spiritual nourishment that comes from Father and Mother through Zeir Anpin to feed the children in Malchut.

When we drink wine during the meal, we add another blessing before we drink and another blessing after the Birkat Hamazon.

109. תָּא וַוִי, בְּשִׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא וַוִדָּאן בְּהֵנִי מוֹעֲדָא, וּמִשְׁבּוּזִין שִׁבּוּזָא לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, מִסְדָּרִין פְּתוּרִי, מִתְקִנִי דְרַבִּינָהוּ בְּמַאֲנֵי יָקָר, מִלְּאָכִי עֲלָאִי אִמְרִין, מַה טִּיבָן דִּישְׂרָאֵל בְּכַף. קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, אוֹשְׁפִיָּא עֲלָאָה אִית לֹון יוֹמָא דָּא. אִמְרִי וְלֹא דִילְךָ הוּא, מַה־הוּא אַתְר דְּאַקְרִי קִדְשִׁי. אָמַר לֹון וְכִי יִשְׂרָאֵל לָא קִדְשִׁי נִינְהוּ, וְאַקְרוֹן קִדְשִׁי, לֹון אַתְּוִוִי לְזַמְנָא אוֹשְׁפִיָּא דִּילִי, וַוִד מִסְטָרָא דִּילִי, דְהָא אִינוֹן דְּבָקִים בִּי. וַוִד מִסְטָרָא דְקִדְשִׁי, דְכֶתִיב (יִרְמִיָּה ב) קִדְשִׁי יִשְׂרָאֵל לִי, הוּאִיל וַיִּשְׂרָאֵל אִקְרוֹן קִדְשִׁי, אוֹשְׁפִיָּא דְלֵהוֹן הוּא וְדָאִי, בְּגִין דְּזַמְינָה דְהָאִי אוֹשְׁפִיָּא מִקְדָּשִׁי הוּא, דְכֶתִיב מִקְרָאִי קִדְשִׁי. פְּתוּזוּ כְלָהוּ וְאַמְרוּ, (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעָם שִׁפְכָה לוֹ.

109. בָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שִׁישְׂרָאֵל לְמַטָּה שְׂמִחִים בְּמוֹעֲדִים הִלְלוּ וּמִשְׁבָּחִים שִׁבַּח לְקוֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, עוֹרְכִים שְׁלַחְנוֹת, מִתְקִינִים עֲצָמָם בְּכָלִי נִכְבָּדִים, הַמְלָאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים אוֹמְרִים: מַה טִּיבָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכַף? אוֹמֵר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֹרַח עֲלִיּוֹן יֵשׁ לָהֶם בַּיּוֹם הַזֶּה. אוֹמְרִים: וְלֹא שְׁלֹךְ הוּא, מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא קִדְשִׁי? אוֹמֵר לָהֶם: וְכִי יִשְׂרָאֵל אֵינֶם קִדְשִׁי, וְנִקְרָאִים קִדְשִׁי? לָהֶם רָאִי לְהַזְמִין אֶת הָאוֹרַח שְׁלִי, אֶחָד מִהַצַּד שְׁלִי, שֶׁהָרִי הֵם דְּבָקִים בִּי, וְאַחַד מִצַּד שְׁלִי קִדְשִׁי, שֶׁכְּתוּב (יִרְמִיָּה ב) קִדְשִׁי יִשְׂרָאֵל לִי. הוּאִיל וַיִּשְׂרָאֵל נִקְרָאִים קִדְשִׁי, וְדָאִי שֶׁהוּא אֹרַח שְׁלָהֶם, מִשּׁוּם שֶׁהַזְּמִנָּה הָאוֹרַח הַזֶּה הִיא מִקְדָּשִׁי, שֶׁכְּתוּב מִקְרָאִי קִדְשִׁי. פְּתוּחוּ כָּלֶם וְאַמְרוּ: (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעָם שִׁפְכָה לוֹ.

When the Israelites celebrate their holidays with happiness, praising the Holy One Blessed be He and setting special meals, the angels ask the Holy One; “why do the

Israelites celebrate the supreme guest that comes from the Holy place that is yours?”

He answered them; “They are worthy of inviting my guest for two reasons, one is because they bond with me and the second is that they are called Holy”.

Jeremiah 2:3 “קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה” “Israel is holiness to YHVH”

For that reason, the Israelites can invite the guest from the Holy place.

Then the angels opened and said;

Psalms 144:15

“אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעָם שִׁיְהוּהָ אֱלֹהָיו”

“Happy are the people who are in such a state; Happy are the people whose God is YHVH!”

110. תִּקְלָתָא אִינּוּן וְאִינּוּן מִקְדָּשׁ, וְלֹא יוֹתֵר. וְזוּג הַמִּצְוֹת. וְזוּג הַשְּׁבוּעוֹת. וְזוּג הַסּוּכוֹת. אָמַר לִיה רַבִּי אָבָא, וְכִי שִׁבְתָּ לָאוּ מִקְדָּשׁ הוּא וְאִינּוּן מִקְדָּשׁ מְזֻמָּנָתָא? אָמַר רַבִּי אָבָא, וְכִי שִׁבְתָּ אִינּוּן מִקְדָּשׁ מְזֻמָּנָתָא? אָמַר לוֹ, לֹא, בְּשָׁנֵי צָדִיקִים, אֶחָד – שֶׁהוּא וְדָאֵי נִקְרָא קֹדֶשׁ, שְׁבָתוֹב (שְׁמוֹת לֹא) וְשִׁמְרָתָם אֵת הַשְּׁבָת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם. וְאֶחָד – שֶׁשִּׁבְתָּ אִינּוּן וְאִינּוּן, שְׁהָרִי יִרְשָׁתוֹ הִיא וְדָאֵי. יִרְשָׁה שֶׁל קֹדֶשׁ הוּא יוֹרֵשׁ וְאִינוּ מְזֻמָּן, וְעַל כֵּן בְּלֹם מְזֻמָּנִים בְּקֹדֶשׁ, וּמִתְקַשְּׂרִים בְּשִׁבְתָּ וּמִתְעַטְרִים בּוֹ. בּוֹ. בְּזֶה הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתְעַטֵּר בּוֹ, וְעַל כֵּן שִׁבְתָּ אִינּוּן מְזֻמָּנָתָא.

110. תִּקְלָתָא אִינּוּן וְאִינּוּן מִקְדָּשׁ, וְלֹא יוֹתֵר. וְזוּג הַמִּצְוֹת. וְזוּג הַשְּׁבוּעוֹת. וְזוּג הַסּוּכוֹת. אָמַר לִיה רַבִּי אָבָא, וְכִי שִׁבְתָּ לָאוּ מִקְדָּשׁ הוּא וְאִינּוּן מִקְדָּשׁ מְזֻמָּנָתָא? אָמַר רַבִּי אָבָא, וְכִי שִׁבְתָּ אִינּוּן מִקְדָּשׁ מְזֻמָּנָתָא? אָמַר לוֹ, לֹא, בְּשָׁנֵי צָדִיקִים, אֶחָד – שֶׁהוּא וְדָאֵי נִקְרָא קֹדֶשׁ, שְׁבָתוֹב (שְׁמוֹת לֹא) וְשִׁמְרָתָם אֵת הַשְּׁבָת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם. וְאֶחָד – שֶׁשִּׁבְתָּ אִינּוּן וְאִינּוּן, שְׁהָרִי יִרְשָׁתוֹ הִיא וְדָאֵי. יִרְשָׁה שֶׁל קֹדֶשׁ הוּא יוֹרֵשׁ וְאִינוּ מְזֻמָּן, וְעַל כֵּן בְּלֹם מְזֻמָּנִים בְּקֹדֶשׁ, וּמִתְקַשְּׂרִים בְּשִׁבְתָּ וּמִתְעַטְרִים בּוֹ. בּוֹ. בְּזֶה הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתְעַטֵּר בּוֹ, וְעַל כֵּן שִׁבְתָּ אִינּוּן מְזֻמָּנָתָא.

Passover, Shavuot, and Sukkot are the three holidays that are invited from the Holy. Exodus 31:14 “וְשִׁמְרָתָם אֵת הַשְּׁבָת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם” “You shall keep the Sabbath, for it is holy to you”

Rabbi Aba asked why Shabbat that is holy, is not invited like the three holidays? The answer is that Shabbat inherits the holy without invitation, while the holidays are invited to receive the holiness.

On Shabbat Malchut and Zeir Anpin go up all the way to Father and Mother and become like them. This is the aspect of inheriting the Holiness from Father and Mother. The holidays do not connect to Father and Mother but to the level of Israel Saba and Tevuna. This level doesn't reach the upper three of Father and Mother and because of that, they need to be invited and receive the holiness from Father and Mother. Then they are called Holy.

Shabbat is higher and holy because it can go above the level of the Holidays.

Lesson;

Shabbat is important in our souls like a beating heart is. We need this connection every week to bring 'holiness' into our vessel and open ourselves for greater spiritual growth. It is the time when the Holy One Blessed be He gives us access to his holy place and provides sustenance for us in this world.

Shabbat helps us keep the bond with the Holy One Blessed be He with the reading of the Torah. It protects the children of Israel and provides nourishments for the whole world.

The holidays are like special supplements that affect the whole year and that is what makes them significantly important.

The daily studies prepare our vessels for the Light of Shabbat when we can fill our vessels with the Light of Binah. Because Malchut and Zeir Anpin go up to Binah, we become part of this process with our consciousness and meditation. That is why the study of the Zohar on Shabbat is considered a thousand times more than the regular days. During the weekdays, we prepare our vessel and on Shabbat, we receive the light. Both are equally important.

If one doesn't have access to Torah reading on Shabbat, he needs to read the Torah and home and study more, especially Zohar.

111. לְבָרָא דְעָאֵל לְבֵיתָא דְאָבוּי וְאִמִּיהָ, וְאָכַל וְשָׁתָי, בְּשִׁיעָתָא דְהוּא בְּעִי. לְמַלְכָּא דְהוּא לִיה בָּרָא יְזוּדָאִי, וְזוּבִיבָא דְנַפְשִׁיהָ, יְהִיב לִיה שׁוֹשְׁבִינָא לְנִטְרָא לִיה, וּלְאַתְוֹבָרָא בְּהוּ. אָמַר מַלְכָּא, יָאוּת הוּא לְזַמְנָא לְאַלְיָן שׁוֹשְׁבִינָן דְבָרִי, וּלְאַזְוָאָה יִקְרָא וְזוּבִיבוּתָא דִּילִי בְּהוּ, זְמִין לֶון לְהִנֵּי שׁוֹשְׁבִינָן. בָּרָא לָא אֲתוּזוּי לְזַמְנָא, אָלָא לְבִיעֵל וּלְמִיכָל וּלְמִשְׁתֵּי בְּבֵיתָא דְאָבוּי, בְּשִׁיעָתָא דְאִיהוּ בְּעִי. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת טו) מִי כְּמוֹכָה בְּאֵלִים יי' מִי כְּמוֹךָ נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ, (דָּף צ"ד ע"ב) נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ וְדָאִי, כְּבָר דְאַתְתִּיקָן (ו"א דַּתְתִּיקָן) בְּאָבוּי, נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ, וְלֹא זְמִין מִקֹּדֶשׁ.

111. לְבָן שְׁנַכְנַס לְבֵית אָבוּי וְאִמּוֹ וְאָכַל וְשָׁתָה בְּשִׁיעָה שְׁחָא רֹצָה. לְמַלְךָ שְׁהִיָּה לוֹ בֶּן יָחִיד, חֲבִיב נִפְשׁוֹ, נָתַן לוֹ שׁוֹשְׁבִין לְשֹׁמֵר אוֹתוֹ וּלְהַתְחַבֵּר עִמּוֹ. אָמַר הַמֶּלֶךְ, נֶאֱדָה הוּא לְהַזְמִין אֶת הַשׁוֹשְׁבִינִים הַלְלוּ שֶׁל בְּנֵי וְלְהַרְאוֹת אֶת הַכְּבוֹד וְהַחֲבִיבוּת שְׁלִי עִמָּם. הַזְמִין אֶת הַשׁוֹשְׁבִינִים הַלְלוּ. הַבֶּן לֹא רָאִי לְזְמַן, אָלָא לְהַכְנִס וּלְאַכֵּל וּלְשִׁתּוֹת בְּבֵית אָבוּי בְּשִׁיעָה שְׁחָא רֹצָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שֵׁם טו) מִי כְּמוֹכָה בְּאֵלִים ה' מִי כְּמוֹכָה נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ. נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ וְדָאִי, כְּבָן שְׁהַתְתִּיקָן (שְׁהַתְתִּיקָן) בְּאָבוּי נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ, וְלֹא מְזִמֵּן מִהַקֹּדֶשׁ.

When a son comes to his parents' house he can eat and drink whenever he wants.

When the King invites his son's friend he doesn't need to invite his son that can come and go as he pleases.

Shabbat is like the son that can go to his parents, Father (Chokmah), and Mother (Binah) without invitation.

The holidays are the son's friends and they need an invitation to receive from Father and Mother.

112. שִׁשְׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, שִׁשְׁת יָמִים מִהַמַּעֲשִׂיָּהִם? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב כִּי שִׁשְׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא כְּתוּב בְּשִׁשְׁת, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, וְכָל יוֹם יוֹם עוֹשָׂה מַעֲשֶׂה, וְנִקְרָאִים יָמֵי מְלָאכָה.

112. שִׁשְׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, שִׁשְׁת יָמִים מִיָּאִי עֲבִידִתִּיהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב כִּי שִׁשְׁת יָמִים עָשָׂה יי' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא כְּתִיב בְּשִׁשְׁת. וְהָאֵל

אוקמוהו, וְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא עֲבִיד עֲבִידְתִּיהּ, וְאַקְרוֹן יוֹמֵי מְלָאכָה.

Exodus 35:2

”שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַיהוָה כָּל הָעֹשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה יוּמָת”
 “Work shall be done for six days, but the seventh day shall be a holy day for you, a Sabbath of rest to YHVH. Whoever does any work on it shall be put to death.”
 Rabbi Yossei says that in Exodus 31:17 we read “Six days YHVH made heaven and earth”. It doesn’t say “In six days” (as wrongly translated into other languages) to tell us that each day made its actions. These days are the secret of the Six Sefirot of Zeir Anpin. They represent the process of bringing the Light from the upper three Sefirot to Malchut. Malchut is the seventh and the final step that receives the Light from all the upper levels.
 YHVH activated the Sefirot of Chessed (day one), Gevurah (Second day), Tiferet (Third day), Netzach (Fourth day), Hod (Fifth day), and Yessod (Sixth day) to create heaven and earth.

113. אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֵי הָכִי אָמַאי אַקְרוֹן שֵׁשֶׁת יוֹמֵי זוּל, אָמַאי זוּל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הִשְׁתָּא אַתְּנֵהִיג עֲלָמָא (רמ"ח) עַל יָדָא דְשִׁלּוּזִיָּהּ, בְּגִין כִּךְ יוֹמֵי זוּל אַקְרוֹן.
 113. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אִם כֵּן, לָמָּה נִקְרָאוּ שֵׁשֶׁת יָמֵי חַל? לָמָּה חַל? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲכָשׁוּ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַשְּׁלּוּחִים שְׁלָהֶם, מִשּׁוּם כִּךְ נִקְרָאִים יָמֵי חַל.

Rabbi Yitzchak asks why the holy sefirot of Zeir Anpin are called workdays (ימי חול). Rabbi Yossei says that the world below is governed by their messengers, which are the six sefirot of the angel Metat-. For that reason, they are called weekdays.

Lesson;

The ‘work’ aspect in our lives is the process that builds and defines the vessel, which is our ability to receive and hold the Light. At the end of the process, which is when the light comes into the vessel we experience the Holy.

When we work on our plans, it is a process of building a vessel. It is not easy but when we are done and can rest, we feel a great pleasure that is the aspect of receiving the ‘rewards’ of earning the Light into our vessels. That is why we should never give up or give in on our plans that result in a positive outcome.

114. רַבִּי זוּזִיא אָמַר, בְּגִין דְּשָׂרִי לְמַעַבְדַּ בְּהוֹן עֲבִידְתָּא, וּבְגִין דָּא לֹא אַקְרוֹן קֹדֶשׁ. וּמֵאֵן דְּלֹא אַקְרוֹן קֹדֶשׁ, זוּל אַקְרוֹן. וְעַל דָּא אַתְקִינוּ זַבְרִיָּא בְּהַבְדֵּלָה, בֵּין קֹדֶשׁ לְזוּל. מֵאֵי הַבְדֵּלָה הָכָא. אֶלָּא קֹדֶשׁ מִלָּה בְּזַרְבִּיָּה הוּא, וְשִׁאֲרָא מִנִּיהּ אַתְיִין. וְעַל דָּא אַלִּין לְעוֹבְדָא, וְאַלִּין לְנִטְרָא. וְאִמְתִּי אֲשֶׁתְּכוּז נִטְרִיו בְּהוֹ. כִּד וְמִיָּין מִקְדֵּשׁ.
 114. רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, מִשּׁוּם שְׂמִתָּר לְעֹשׂוֹת בְּהֵם עֲבֹדָה, וּמִשּׁוּם כִּךְ לֹא נִקְרָאִים קֹדֶשׁ, וּמֵי שְׁלֹא נִקְרָאִים קֹדֶשׁ, נִקְרָאִים חַל, וְעַל כֵּן הִתְקִינוּ הַחֲבֵרִים בְּהַבְדֵּלָה, בֵּין קֹדֶשׁ לְחַל. מָה הַהַבְדֵּלָה כָּאן? אֶלָּא קֹדֶשׁ הוּא דְבָר בְּעֶצְמוֹ, וּמִתְחִילוֹת מִמֶּנּוּ הָאוֹתִיּוֹת. וְעַל כֵּן אֵלּוּ לְמַעֲשֶׂה, וְאֵלּוּ לְשֹׁמֵר. וּמִתִּי נִמְצָאֵת בְּהֵם שְׂמִירָה? בְּשִׁמְזוּמִּים מִקְדֵּשׁ.

During the weekdays we can do work and rest on the seventh day that is the Holy Shabbat. The sages established the ‘Havdalah’, a word that means ‘make distinction’. It is a special ritual and blessing that we do after the Shabbat is over. It connects the holiness that we received on Shabbat to the coming days of the week.

115. אמר רבי יהודה, זוֹרוֹתָא וְנִטְרוֹתָא דְיוֹמָא דְשַׁבָּתָא עַל כָּלָא הוּא, וּבְגִין דְּהָא יוֹמָא אֲתַעֲטָר בְּאַבָּא וְאַיִמָּא, וְאַתּוּסָף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשֵׁיתָהּ, מַה דְּלֵא אֲשֵׁתְכוּז הָכִי בְּשָׂאָר יוֹמֵי, דְּהָא הוּא קְדָשׁ, וְאַתַּעֲטָר בְּקְדָשׁ, וְאוּסִיף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשֵׁיתָהּ. בְּגִין כִּף הָאִי יוֹמָא זוֹרוֹתָא דְּעַלְמֵי וְתַתְּאִי, כָּלָא זֻזְדָּאן בֵּיתָהּ. מִלִּי בִּרְכָאן בְּכֻלְהוּ עֲלָמִין. כָּלְהוּ מַעֲיָה אֲתַקְנוּ (נ"א אֲתַזְנוּ), בְּהָאִי יוֹמָא נִיּוּזָא דְּעַלְמֵי וְתַתְּאִי. בְּהָאִי יוֹמָא נִיּוּזָא דְּזוּיִיבָא דְּגֵיהֶנָם.

115. אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת הם על הכל, ומשום שהיום הזה מתעטר באבא ובאמא, ונוספת קדשה על קדשותו, מה שאין בן בשאר הימים, שהרי הוא קדש ומתעטר בקדש, ומוסיף קדשה על קדשותו, משום כך היום הזה הוא שמחת העליונים והתחתונים, בלם שמחים בו, ממלא ברכות בכל העולמות. בלם נתקנו (נזנו) ממנו. ביום הזה מנוחת עליונים ותחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנם.

Rabbi Yehuda says that the joy and protection of Shabbat are above all. Zeir Anpin and Malchut unify in holiness on Shabbat and ascend higher to receive additional holiness from the supernal Father and Mother.

The happiness that is revealed on Shabbat fills the upper and lower worlds with blessings. On that day the wicked in Gehenna rest.

Lesson;

The 'Havdalah' that we make after Shabbat, is a special connection where we bless the wine, light (Candle) and Myrtle branches to preserve the three extra soul levels we received during Shabbat.

We can use any source of pleasant scent but Myrtle is preferred because it has the energy of Chessed and balance.

In the process of Creation the light that brought life to Zeir Anpin and Adam, came through the 'nostrils' of Arich Anpin.

Genesis 2:7 "וַיִּפֹּחַ בָּאָפִי, נְשָׁמַת חַיִּים; וַיְהִי הָאָדָם, לְנֶפֶשׁ חַיָּה"

"and breathed into his nostrils the breath of life, and man became a living soul."

After Shabbat, we start on the first day of the week. As we learned before, it's good to read Patach Eliyahu, 'Elijah Opened' to open the 'gates'.

The fourth meal with Birkat Hamazon connects us to Malchut, King David. It gives us protection and draws light of sustenance to the coming week.

After Shabbat the Klipot rush to restart the fire in Hell and flood the world, looking for 'victims'. The Havdalah connection helps us in pushing away the Klipot and keeping the Light of Shabbat with us.

116. לְמַלְךְ שְׁעֵשָׂה הַלּוּלָא לְבָנוּ הַיְחִיד, עֲטָר אוֹתוֹ בְּעֲטָרָה עֲלִיוֹנָה, מִנָּה אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ עַל הַכֹּל. בְּיוֹם הַזֶּה שְׂמִיחַת הַכֹּל. שׁוֹטֵר אֶחָד שְׁהִיָּה מִפְקָד עַל דִּינָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם, הֵיוּ בִידוֹ גְּבָרִים שְׁצָרִיכִים הַרְיָגָה, וּגְבָרִים שְׁהִיוּ צָרִיכִים לְהִלְקָאָה. בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁל שְׂמִיחַת הַמֶּלֶךְ עוֹזֵב אֶת דִּינָיו, וְשׁוֹמֵר אֶת שְׂמִיחַת הַמֶּלֶךְ.

116. לְמַלְכָּא דְּעַבְדֵּי הַלּוּלָא לְבָרִיָּה יוֹזִידָאִי, אֲעֲטָר לִיה בְּעֲטָרָא עֲלִיָּה, מִנֵּי לִיה מַלְכָּא עַל כָּלָא. בְּהָאִי יוֹמָא זוֹרוֹתָא לְכָלָא. זוּד סְנִטִירָא דְּאַתְפָּקֵד עַל דִּינָא דְּבִנֵּי נָשָׂא, הֵווּ בִּידֵיהּ גְּבָרִין דְּבַעֲיִין קְטוּלָא, גְּבָרִין דְּבַעֲיִין לְאַלְקָאָה. בְּגִין יִקְרָא דְּהָאִי יוֹמָא דְּזוֹרוֹתָא דְּמַלְכָּא, שְׂבִיק דִּינָיו, וְנִטֵּר לְזוֹרוֹתָא דְּמַלְכָּא.

During Shabbat, the forces of judgments are at rest. It's like a King that makes a special celebration for his son. He gives him a supernal crown and appoints him on everything in the kingdom.

Because of the joy and honor of the king on that special day, the forces that execute judgments on people suspend their activities to avoid pain and sadness from all.

117. כִּי הָיָה יוֹמָא, הַלּוּלָא דְּמִלְכָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא, וְזוּדוּתָא דְּאַבָּא וְאַיְמָא עֲלֵיהּ, וְזוּדוּתָא דְּעַלְאִין וְתַתְּאִין. בְּזוּדוּתָא דְּמִלְכָּא, כְּלָהוּ זוּדָאן, וְלֹא יַעֲטֵעְרוּן בֵּיתָא. עַל דָּא כְּתִיב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג. מַאי עֲנָג. עֲנָג לֹא אִשְׁתַּכּוּז אֲכָלָא לְעִילָא בְּאַתְרֵי דְּקִדְשֵׁי עֲלָאָה שְׁאֲרִי. כְּמוֹת דָּאָתָא אֲמִיר, (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יְיָ. דְּהָאִי עֲנָג עַל יְיָ הוּא. וְהָאִי יוֹמָא דְּהוּא הַלּוּלָא דְּמִלְכָּא, אֲתַעֲטֵר בְּהוּא עֲטָרָא דְּעֲנָג הַדָּא הוּא דְּכְתִיב וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג. מַה דְּלֹא אִשְׁתַּכּוּז הָכִי בְּשִׁאָר יוֹמִין.

אם תשיב משבת רגלך עשות חפצִיךָ ביום קדשִׁי וקראת לשבת ענג לקדוש יהוה מכבד “Isaiah 58:13,14 “אז תתענג על יהוה והרכבתיך על בִּמְתִי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלֵת וְכַבְדְּתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמִּצּוֹא חֶפֶץ וְדַבַּר דְּבָר.” “If you turn away your foot from the Sabbath, From doing your pleasure on My holy day, And call the Sabbath a delight, The holy day of YHVH honorable, And shall honor Him, not doing your own ways, Nor finding your own pleasure, Nor speaking your own words,”

“Then you shall delight yourself in YHVH; I will cause you to ride on the high hills of the earth, And feed you with the heritage of Jacob your father. The mouth of YHVH has spoken.”

On Shabbat, Zeir Anpin and Malchut join the King and Queen that are Father and Mother. They have a feast that brings joy to the upper and lower worlds. For that reason, Shabbat is called ‘ענג’ ‘delight’. This pleasure comes only from the supernal Father and Mother, a connection that can happen on Shabbat and not on weekdays.

118. בְּהָאִי יוֹמָא, תַּלְתָּ סְעוּדָתָאן בְּעִין מִלְכָּא, לְזַמְנָא, וְלִסְדָּרָא פְּתוּרִי. בְּגִין וְקָרָא דְּמִלְכָּא, כְּמוֹת דְּאֻקִּימָנָא. וְכֵד אֲדָמִין בֵּיתָא זִזְנָא, אוֹ זַמְנָא, לֹא יִסְדָּר בְּרֵי תְּרֵי פְּתוּרִי בְּכָל סְעוּדָתָא, זוּד לַשַּׁבָּת, וְזוּד לְאוֹשְׁפִיזָא, בְּגִין דְּכְתִיב, (שמואל ב ט) עַל שְׁלֹחַן הַמֶּלֶךְ תָּמִיד הוּא אוֹכֵל, הַהֲנָאָה הַמֶּלֶךְ תָּמִיד הוּא אוֹכֵל, סְפּוּקָא הוּא בְּפִתּוּרָא דְּמִלְכָּא, לְהוּא אוֹשְׁפִיזָא דְּאַתֵּיָא לֵיהּ. וְעַל דָּא בְּעִי בְּרֵי זֵשׁ לְסִדּוּרֵי פְּתוּרָא שְׁלִימָא לְמִלְכָּא, וְהוּא יְהִיב מִיָּדָה לְאוֹשְׁפִיזָא.

On Shabbat, we prepare three meals for the King's honor. The holidays as we explained previously are considered as guests and they share the same table with the King. Because of that, we set up the meal table with everything for the King that brings nourishments to his children and guests.

Lesson;

The weekdays are not holy. Having pleasures during this time is unholy and connects to the desire for the self that can bring a negative outcome. On Shabbat, we receive true and free pleasures from the Holy Father and Mother.

The pleasures on Shabbat that we establish with our prayers and three meals, activate the promise of YHVH that we read in Isaiah 58:14 “וְהָאֵלֹהִים יִשְׂמְחוּ בְּךָ וְיָהוָה יִשְׂמְחֶנּוּ וְיִתֵּן לְךָ אֶת־הַגּוֹלִים וְיִתֵּן לְךָ אֶת־הַנְּחִלָּה וְיִתֵּן לְךָ אֶת־הַנְּחִלָּה וְיִתֵּן לְךָ אֶת־הַנְּחִלָּה.”

“Then you shall delight yourself in YHVH, And I will cause you to ride on the high hills of the earth, And feed you with the heritage of Jacob your father. The mouth of YHVH has spoken.”

Righteous people eliminate all types of pleasure during weekdays. They enjoy the Shabbat and the meals that provide spiritual and physical nourishment.

The Sages teach us to make blessings on everything we do, consume, smell, and even make a blessing when we see a man that we appreciate his wisdom. The blessings connect us to the energy source of God and not to the simple material level.

The above verse is part of the fourth meal process that we do immediately after Shabbat. It supports the manifestation of the Light of Shabbat to the weekdays ahead.

119. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, סְעוּדָתָא תְּלִיתָאָה דְּשַׁבָּת, כִּד אֲעֵרַע בֵּיתָא אוֹשְׁפִיזָא, שְׂבָקִין לִיה אוֹ לֹא שְׂבָקִין לִיה, אִי לֹא שְׂבָקִין לִיה, אֲשֶׁתְּכוּז אוֹשְׁפִיזָא דְּזוּיָא מִפְּתוּרָא דְּמִלְכָּא, אִי שְׂבָקִין לִיה, אֲשֶׁתְּכוּז פְּגִיבוּ בְּסְעוּדָתָא דְּמִלְכָּא.

119. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, הַסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל שַׁבָּת, בְּשִׁנְקָהּ בֵּה אֹרַח, הָאֵם עוֹזְבִים אוֹתָהּ אוֹ לֹא עוֹזְבִים אוֹתָהּ? אִם לֹא עוֹזְבִים אוֹתָהּ, נִמְצָא הָאֹרַח דְּחוּי מִשְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ. וְאִם עוֹזְבִים אוֹתָהּ, נִמְצָא פָּגָם בְּשִׁלְחַן הַמֶּלֶךְ.

Rabbi Elazar asks what to do with the third meal of Shabbat when a holiday comes immediately after Shabbat. The holiday meal should be special and eaten with an appetite to honor the King and receive from him. The question is if to skip the third meal of Shabbat.

120. אָמַר לִי רַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּי, לְמִלְךָ שִׁנְקָה לֹא אֹרַח, וְלִקַּח מֵאֵכָל מִלְּפָנָיו וְהִעֲלֵהוּ לְאֹרַח. נִמְצָא, אָף עַל גַּב שְׁהַמֶּלֶךְ לֹא אָכַל עִמּוֹ – מִמֵּאֵכָל הַמֶּלֶךְ הוּא אוֹכֵל, וְהַמֶּלֶךְ נָתַן לוֹ לֵאכֹל. וְכָל זֶה מְשׁוּם שֶׁהוּא אֹרַח הַמֶּלֶךְ. וּבְבֵית רַב הַמְנוּנָא סָבָא לֹא חוֹשְׁשִׁים לְאֹרַח בְּשַׁעָה זֹאת, וְאַחַר כֵּן עוֹרְכִים שְׁלַחַן לְאֹרַח.

120. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּי, לְמִלְכָּא דְּאִיעֲרַע בֵּיתָא אוֹשְׁפִיזָא, וְנָטִיל מִיכְלָא מִקַּמִּיָּה, וְסִלְקָא לְאוֹשְׁפִיזִיָּה, אֲשֶׁתְּכוּז אָף עַל גַּב דְּמִלְכָּא לֹא אָכַל עִמִּיָּה, מִמִּיכְלָא דְּמִלְכָּא קָא אָכִיל, וּמִלְכָּא יְהִיב לִיה לְמִיכָל. וְכָל דָּא, בְּגִין דְּהוּא אוֹשְׁפִיזִיָּה דְּמִלְכָּא. וּבְבֵי רַב הַמְנוּנָא סָבָא, לֹא זוּיָיִשִׁי לְאוֹשְׁפִיזָא בְּשַׁעָתָא דָּא, וְלִבְתֵּר מִסְדְּרִי פְּתוּרָא לְאוֹשְׁפִיזָא.

Rabbi Shimon answers his son's questions and says that they don't cancel the third meal. The holiday becomes the guest of Shabbat.

121. בְּהַאי יוֹמָא מְלוּכָא אָסִיר, הֵדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (יִשְׁעִיָּה נַח) מִמִּצּוֹא זִזְפָּצָה וְדִבֵּר דְּבָר, וְתִנָּן זִזְפָּצָה כְּתִיב, בְּגִין דְּהַאי יוֹמָא כָּל מְהִימְנוּתָא אֲתִקְשֵׁר בֵּיתָא.

121. בַּיּוֹם הַזֶּה אָסוּר דִּבּוּר, זֶהוּ שְׂכָתוּב (יִשְׁעִיָּה נַח) מִמִּצּוֹא חֲפָצָה וְדִבֵּר דְּבָר. וְשִׁנִּינוּ, חֲפָצָה כְּתוּב, מְשׁוּם שֶׁבַּיּוֹם זֶה נִקְשְׁרָת בּוֹ כָּל הָאֲמוּנָה.

The Zohar tells us that talk is forbidden on Shabbat because the talks we have on Shabbat should not be like on the weekdays.

On Shabbat, we are elevated to the level above the realms of this world and whatever we do in the world of action, including mundane words, 'ground' us away from the King.

122. אמר ליה רבי אלעזר, והיך עבדנא דלא לסדרא (ס"א לסלקא) סעודתא דמלכא לאושפיזא, דהא ארביסר דזול להיות בשבת, סלקא סעודתא דמלכא לפסוקא, אף על גב דלאו איהו אושפיזיה. 122. אמר לו רבי אלעזר, ואיך אנו עושים שלא לערוך (לסלקא) סעודת המלך לאורח, שהרי ארבעה עשר שחל להיות בשבת, עולה סעודת המלך לפסח, אף על גב שאינו האורח שלו.

Rabbi Elazar continues and asks if to keep the third meal when the night of Passover comes after Shabbat. Only in this case when we can not eat bread or Matzah before the night we skip the third meal.

Lesson;

Lesson;

We learn that the third meal of Shabbat is very important to keep even if a holiday starts after Shabbat and we need to make a holiday meal. The only time that we can skip the third meal is when Passover starts immediately after Shabbat.

The afternoon of Shabbat is on a very high spiritual level and it would be wise to take extra efforts to connect with Zohar studies and a third meal with Birkat Hamazon.

123. אמר ליה הכי אמינא דאי הוא אושפיזיה, (כל ההוא יומא) יכלא לסלקא ליה, ואי לאו לא סלקא ליה. ואי זימא די"ד דזול (דף צ"ה ע"א) להיות בשבת, אתדוויי סעודתא דמלכא בקמי סעודתא דפסוקא. שאני פסוק, דסעודתא דשבת אתדוויי בכמה לוויין. וזד, בגין מצות ומרורים, דבעי בר נש דישתכחז תאיבא. וזד, בגין פסוק והא נהמא לא אשתכחז מו' שעות ולמעלה, דסדורא דפתורא בלא נהמא, לאו הוא סדורא.

123. אמר לו, כך אני אומר, שאם הוא האורח שלו – (כל אותו יום) יכול להעלות אותו, ואם לא – אינו מעלה אותו. ואם נאמר שי"ד שחל להיות בשבת, נדחית סעודת המלך מלפני סעודת הפסח – שונה הפסח, שסעודת שבת נדחית מכמה גונים: אחד בשביל מצות ומרורים, שצריך שאדם יהיה תאב. ואחד משום פסח. והרי לחם אינו נמצא משש שעות ומעלה, שצריכת השלחן בלי לחם אינה עריכה.

Rabbi Shimon says that if the holiday comes on Shabbat, the third meal can be elevated to the meal of the second day of the holiday. If the holiday is on Sunday, which starts after Shabbat, we don't cancel the third meal.

When Passover is after Shabbat we skip the third meal because we cannot have a proper meal without bread. We are not allowed to eat bread in the afternoon before the night of the Seder. A Shabbat meal should be with bread and Birkat Hamazon.

124. ואי תיבא בזמרא, וזמרא שארי, בגין דתאיב (ס"א דגריר ס"א דגביר) לבא. אבל מיומי אשתדלנא דלא בטילנא סעודתא דשבת, אפילו אינון יומי, דאשתכחז ביה. בהאי יומא וזקל דתפוזין קדישין 124. ואם תאמר בגין – בגין מתר, משום שהלב תאב (שגור. ס"א שגור). אבל מימי השתדלתי שלא בטלתי סעודת שבת, אפילו אותם ימים שנמצא בו. ביום הזה שדה התפוחים הקדושים מתברך, ומתברכים

את־בֶּרֶךְ, וּמִתְבָּרֵךְ עַל־אֵין וְתִתְאִין, וְהֵאֵי יוֹמָא קְשִׁירָא עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְהֵיּם הָהּ הוּא הַקְשׁוֹר שֶׁל הוּא דְאִוְרִייתָא.

The third meal can be done with a blessing over wine because it doesn't take away the appetite for the meal of the holiday that comes soon after.

Rabbi Shimon says that he never missed a meal of Shabbat, even if the holiday falls on the same day. He explains that Malchut is blessed on this day that connects us to the Torah. Every blessing we do on Shabbat connects us to the Holiness of the day.

125. אָמַר רַבִּי אָבָא, הָכִי הוּא עֲבִיר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, 125. אָמַר רַבִּי אָבָא, כֶּף הִיָּה עוֹשֶׂה רַבִּי בּוֹמֵנָא דְאִסְתַּלַּק סְעוּדָתָא דְשַׁבָּתָא, מִסֵּדֶר פְּתוּרִיהּ וְאִשְׁתַּדַּל בְּמַעֲשֵׂה מִרְכָּבָה, וְהָהּ אָמַר הָא סְעוּדָתָא דְמַלְכָּא דִּיִּתִי לְבִיכָל גָּבָא. בְּגִינֵי כֶּף, שַׁבָּת, אִשְׁתַּכּוּז בְּכָל עֲדִיף מִכָּל זְמַן וְזָמַן, וְאִקְרִי קִדְשׁ וְלֹא מִקְרָא קִדְשׁ.

Rabbi Aba tells us that Rabbi Shimon was setting the table for the third meal and study the deeper secrets of the Torah. He was declaring “this is the meal for the King that would come to eat with me”. Because of that, Shabbat is considered to be Holy and above all holidays.

Lesson;

The doc below includes the ‘declaration’ we do before the meals of Shabbat to connect us to the Holiness level of the meal.

It's free to share with anyone.

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2020/05/declaring-the-three-meals-of-Shabbat.pdf>

Below is Zohar's text to read during the meals of Shabbat. It was published previously and brought again for your convenience.

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2020/05/Zohar-for-meals-of-Shabbat.pdf>

126. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל הַמוֹעֲדִים קוֹרְאִים קְרִינָן בְּהוּ. אָבָל נִפְקִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹמָא דְכַפּוּרָא דְלֹא אִשְׁתַּכּוּז בְּהוּ זְוֵדוּתָא, דְּהָא אֵינָן דִּינָא הוּא, אָבָל אֵלִין תַּלְתָּא, זְמַיִן מִקְדֵּשׁ, לְזוּדוּתָא לְכָלֹא, לְאִשְׁתַּעֲשְׂעָא בְּהוּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבָרִים יב) וּשְׂמוֹזֹתָם לִפְנֵי יי אֱלֹהֵיכֶם, וְכְתִיב (דְּבָרִים כז) וּשְׂמוֹזֹתָם לִפְנֵי יי אֱלֹהֵיךָ. בְּהֵאֵי יוֹמָא דְשַׁבָּתָא, אֲתַנְשִׁי כָל צַעֲרָא וְכָל רוּזָא וְכָל דְּוִזּוּקָא מִכָּל עַלְמָא, בְּגִין דְּאִיהוּ יוֹמָא דְהִיכּוּלָא דְמַלְכָּא, דְּנִשְׁמַתִּין אֲתוּסְפֹן, כְּוִינָא דְעַלְמָא דְאִתִּי.

126. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל הַמוֹעֲדִים קוֹרְאִים בָּהֶם מִקְרָאֵי קִדְשׁ. אָבָל יוֹצֵאִים רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם כַּפּוּר שֶׁלֹּא נִמְצָאָתָּ בָּהֶם שְׂמִיחָה, שְׁהִרִי הֵם דִּין הֵם, אָבָל אֵלֹו הַשְּׁלִשָּׁה זְמַנִּים מִהַקְדֵּשׁ לְשִׂמְחָתָהּ הַכֹּל, לְהַשְׁתַּעֲשֹׂע בָּהֶם בְּקוּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׂכָתוּב (דְּבָרִים יב) וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם, וְכָתוּב (שָׁם כז) וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיךָ. בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה נִשְׂכַּח כָּל הַצַּעַר וְכָל הָרָגָז וְכָל הַדּוּחַק מִכָּל הָעוֹלָם, מִשּׁוּם שֶׁהוּא יוֹם הַלּוּלָה הַמְּלֶכֶה, שְׁנֵשְׁמוֹת מִתּוֹסְפוֹת, כְּמוֹ שֶׁהוֹלֵם הֵבֵא.

127. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתיב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, ושנינו, זכרוהו על היין. למה על היין? אמר לו, משום שנין שנין הוא שמחת התורה, ויין של תורה הוא שמחת הכל. והיין הזה מעטר את המלך בעטרותיו. זהו שבתוב (שיר ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. ושנינו, בכל צריך להראות אדם מעשה. שלא נמצאת קדשה אלא ביין, כמו שנאמר (שיר א) כי טובים דידך מיין, מיין הם טובים, נזכרה דידך מיין. ועל בן קדשה של שבת ביין, והרי פרשה, והרי נתבאר.

128. ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש וגו'. רבי חייא פתח, (שם ה) אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק וגו'. אמרה כנסת ישראל, אני ישנה – בגלות מצרים, שהיו בני בשעבוד של קשי. ולבי ער – לשמור אותם שלא יכלו בגלות. קול דודי דופק – זה הקדוש ברוך הוא, שאמר (שמות ג) ואזכר את בריתי.

129. פתחי לי פתח בפתחו של מחט, ואני אפתח לכם שערים עליונים. פתחי לי אחתי, שהרי הפתח להכניס אותי הוא בך, שלא יכנסו אצלי בני אלא בך, אתה הוא הפתח להכניס אותי (בך). אם את לא תפתחי פתחך, הרי אני סגור, שלא ימצאו אותי. משום בך פתחי לי. פתחי לי ודאי. ועל בן אמר דוד, בשרצה להכניס למלך, אמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יי. זה השער לה, זהו ודאי הפתח להכניס למלך. זה השער לה, למצא אותו ולהדבק בו, ועל בן פתחי לי אחתי רעיתי שראשי וגו'. כדי להזדווג עמך, ולהיות עמך בשלום לעולמים.

130. בא ראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא היה הורג את בכורי מצרים, כל אותם שהרג בחצות הלילה והוריד דרגות ממעלה למטה,

127. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתיב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, ותנינן זכרוהו על היין, אמאי על היין. אמר ליה, בגין דיין זדוותא דאורייתא, וינא דאורייתא, זדוותא הוא דכלא. והאי יין זדי למלכא, והאי יין מעטרא למלכא בעטרוי, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. ותנינן בכלא בעינא לאוזזאה בר נש עובדא. דלא אשתכח קדושה אלא ביין, כמה דאת אמר (שיר השירים א) כי טובים דידך מיין, מיין אינון טבאן, נזכרה דידך מיין. ועל דא קדושה דשבת ביין, והא אוקמוה, והא אתמר.

128. (ויקרא כג) ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש וגו'. רבי זויא פתח, (שיר השירים ה) אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק וגו'. אמרה כנסת ישראל, אני ישנה בגלותא דמצרים, דהו בני בשעבודא דקשיו. ולבי ער, לנטרא להו דלא ישתיעון בגלותא. קול דודי דופק, דא קודשא בריך הוא, דאמר (שמות ו) ואזכור את בריתי.

129. פתחי לי פתח פתחא דמוזטא, ואנא אפתח לך תרעין עלאין. פתחי לי אוזותי, דהא פתחא לאעלא לי, בך הוא, דלא ייעלון לגבאי בני אלא בך, אנת הוא פתחא לאעלא לי (בר), אי אנת לא תפתח פתחך, הא אנא סגיר. דלא ישכחון לי. בגין בך, פתחי לי. פתחי לי ודאי. ועל דא אמר דוד, כד בעא לאעלא למלכא, אמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, אבא בם אודה יי. זה השער ליי, דא הוא פתחא ודאי לאעלא למלכא. זה השער ליי, לאשכחא ליה, ולא תדבקא ביה, ועל דא פתחי לי אוזותי רעיתי שראשי וגו'. בגין לאודווגא עמך, ולמהוי עמך בשלם דעלמין.

130. תא זוי, בשעתא דקודשא בריך הוא הוה קטיל לבוכרי דמצראי, כל אינון דקטיל בפלגות ליליא, ואוזית דרגין מעילא לתתא. ביה שעתא עאלו ישראל

באותה שעה נכנסו ישראל בקיום של האות הקדוש, נמולו והשתתפו עם כנסת ישראל, ונאחזו בה. אז אותו הדם הראו אותו על הפתח. ושני דמים היו – אחד של הפסח, ואחד הדם שנמולו. והיה רשום על הפתח רשם האמונה, אחד כאן ואחד כאן ואחד ביניהם, והרי נאמר (שמות יב), ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, כדי להראות אמונה.

בקיומא דאת קדישא, אתגזרו ואשתתפו בכנסת ישראל, ואתאזדו בה. כדין ההוא דמא אזדאו ליה על פתוזא. ותרין דמי הוו, וזר דפסוזא, וזר דמא דאתגזרו. והיה רשום על פתוזא, רשימא דמהימנותא, וזר הכא וזר הכא וזר ביניהם, והא אתמר, (שמות יב) ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, בגין לאזוזאה מהימנותא.

131. ובארבעה (ובחמשה) עשר, הרי נאמר, שהרי אז מבטלים חמץ ושאר, והתעלו ישראל מרשות האחרת, ונעקרו ממנה ונאחזו במצה, הקשר הקדוש. אחר שנמולו נכנסו בה, עד שנפרעו והתגלה הרשם שלהם, ואז נתן להם קשר במקום עליון, בקשר של האמונה, במקום שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, מן השמים דוקא, והרי פרשה.

131. ובארבעה (נ"א ובחמשה) עשר, הא אתמר, דהא כדין מבטלין זמין ושאר, ואסתלקו ישראל מרשותא אזורא, ואתעקרו מניה, ואתאזדו במצה, (דף צ"ה ע"ב) קשורא קדישא. בטר דאתגזרו, עאלו בה, עד דאתפרעו, ואתגליא רשימא דלהון, וכדין יהב להון קשורא, באתר עלאה, בקשורא דמהימנותא, באתר דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, מן השמים דייקא, והא אוקמוה.

132. בא ראה, בארבעה (בחמשה) עשר, בשעה שזוג הלבנה נמצא בשלמות עם השמש, והבתרים התחתונים לא נמצאים כל כך בעולם, שהרי בחדוש הלבנה נמצאים מינים רעים, ומתעוררים להתפשט בעולם. ובשעה שהזוג של הלבנה נמצא באור השמש בשלמות, כלם מתכנסים למקום אחד, והקדשות של המלך מתעוררות. אז כתוב, (שם יב) ליל שמרים הוא לה, שהרי הזוג הקדוש נמצא, והוא שמורים בכל.

132. תא זוזי, בארביסר (נ"א בחמיסר) בשעתא דזוזא דסיהרא אשתכוז בשלימו עם שמשא, וכתרין תתאין לא משתכוזין כל כך בעלמא, דהא בזודותותי דסיהרא, זנין בישין משתכוזין, ומתערי לאתפשטא בעלמא. ובשעתא דזוזא דסיהרא אשתכוז בנהירו דשמשא בשלימו, מתכנשי כלהו לאתר זוד, וקדושי מלכא אתערו. כדין כתיב (שמות יב) ליל שמורים הוא ליה, דהא זוזא קדישא אשתכוז, והוא שמורים בכלא.

133. רבי אחא אמר, משום כך תקון של הכל (של הפלה) הוא באותו יום, ובלילה נמצא הישוב של הבית. אזי לאותם שאינם מבני הבית, פשבאים להזדוג התורה (האריזות) יחד. אזי לאותם שלא נודעים אצלם. משום כך ישראל הקדושים מתקנים להם הבית כל אותו היום, ועל ידם נכנסים מי שנכנסים, והם שמחים ומזמרים

133. רבי אזא אמר, בגין כך תקונא דכלא (נ"א דכלה) בההוא יומא, ובליליא אשתכוז ישובא דביתא, ווי לאינן דלאו מבני ביתא זינהו, כד אתאן לאזדוזא אורייתא (ו"א אריזותא) כזודא, ווי לאינן דלא אשתמודען גבייהו. בגין כך ישראל קדישין מתקנין לון ביתא, כל ההוא יומא, ועל ידיהו, עיילי מאן דעיילי, ואינן זודאן וזמרן תרווייהו זכאין אינן ישראל בעלמא דיין ובעלמא דאתי.

שניהם. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

134. אמר רבי יוסי, למה לנו להטריח כל זה, מקרא שלם הוא, שהרי בלילה הזה הוויג העליון הקדוש מתעורר ונמצא. זהו שכתוב הוא הלילה הזה לה' שמרים. מה זה שמרים? שנים, הוויג של הלכנה עם השמש. לכל בני ישראל לדרתם, שהרי מבאן והלאה נתאחדו ונקשרו בקשר של השם הקדוש ויצאו מרשות אחרת. משום כך בארבעה עשר מתקנים את עצמם, ומבערים חמץ מביניהם ונכנסים לרשות הקדושה, ואז מתעטרים חתן וכלה בעטרות האם העליונה, וצריך אדם להראות את עצמו בן חורין.

135. אמר רבי יוסי, ארבע הכוסות הללו של אותו הלילה למה? אמר רבי אבא, הרי פרשה החברים, כנגד ארבע גאלות. אבל יפה הוא בספרו של רב ייסא סבא, שאמר, הואיל והוויג הקדוש נמצא בלילה הזה בכל הצדדים, והוויג הוא בארבעה קשרים, שהם ארבע דרגות, ולא נפרדים זה מזה, כשהוויג הזה נמצא, ואנו בשמחתם מתעוררים, משום שהרי זכינו בהם, שמי שאוחז בזה – זוכה בכל. ועל כן השתנה הלילה הזה מכל שאר הלילות, וצריכים לעשות שם בכל ולשמח בלילה הזה, משום ששמחה היא למעלה ולמטה.

136. ועוד אמר, שארבע אלו ארבע גאלות קוראים להם. מה הטעם? משום שהדרגה האחרונה הזו נקראת גואל, המלאך הגואל. ולא נקראת גואל אלא על ידי דרגה אחרת עליונה שעומדת עליה ומאירה לה, וזו לא מוציאה לה אור, אלא בשתי (באותן) דרגות) הדרגות הללו שעליו. נמצא שארבע אלו הן ארבע גאלות.

134. אמר רבי יוסי למה לן לאטרונא כולי האי, קרא שלים הוא, דהא בהאי ליליא, ווויגא עלאה קדישא אתער ואשתכח, דהא הוא דכתיב, (שמות יב) הוא הלילה הזה ל'י' שמורים, מאי שמורים. תרי, ווויגא דסיגרא בשמישא. לכל בני ישראל לדורתם, דהא מבאן ולהלאה, אתאזודו ואתקשרו בקשרא דשמיא קדישא, ונפקו מרשותא אזורא. בגיגי כף בארבעה עשר, מתקני גרמייהו, ומבערי זמין מביניהו, ועיילי ברשותא קדישא, וכדין מתעטרי וחתן וכלה, בעטרוי דאימא עלאה, ובעי בר נש לאזוזאה גרמיה דאיהו בר וזורין.

135. אמר רבי יוסי, הני ארבע כסי דההוא ליליא אמאי. אמר רבי אבא, הא אוקמוה זובריא, לקביל ד' גאלות. אבל שפיר הוא בספרא דרב ייסא סבא, דקאמר הואיל ווויגא קדישא אשתכח בהאי ליליא בכל סטרין, ווויגא הוא בארבע קשרין, דאיגין ד' דרגין, ולא מתפרשי דא מן דא, כד ווויגא דא אשתכח, ואנן בונדוותא דלהון אתערנא, בגין דהא זכינא בהו, דמאן דאזייד בדא, זכי בכלא. ועל דא אשתני ליליא דא מכל שאר ליליון, ובעינן למעבד שמיא בכלא, ולמוזדי בהאי ליליא, בגין דונדוותא הוא לעילא ונתא.

136. ועוד אמר, דארבע אלן ארבע גאלות קרינן להו. מאי טעמא. בגין דהאי דרגא בתראתא, גואל אתקרי, (בראשית מח) המלאך הגואל. ולא אקרי גואל, אלא על דא דדרגא אזורא עלאה, (שמות קכ"ו, ר"ח ע"ב) דקיימא עלה ונהיר לה. ודא לא אפיק לה נהורא, אלא באלין תרי (ס"א באינון דרגין) דרגין דעליתא. אשתכח, דד' אלן ארבע גאלות זינהו.

137. רבי יהודה שאל לרבי אבא, הא כתיב (ו"א הא דכתיב) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, וזדויותא הוא כל שבעה, אמאי לא אשתלים הכלל כל יומין, כמו בסכות, דאשתכחו ז' יומין הלילא, בשלימו זדויותא כל יומא ויומא.

138. אמר ליה שפיר קאמר, אבל ידיעא הוא, דהא הכא לא אתקשרו ישראל כל כף בכלא, כמה דאתקשרו לבתר. בגין כף בהאי לילא, דזווגא אשתכחו (בכל אינון דרגין עלאין) וזדויותא דכלא אשתכחו, וישראל אתקשרו בההוא זדויותא, עבידנא שלימו, והלילא אשתלים. (אבל באינון דרגין עלאין) אבל לבתר אף על גב דכלהו משתכחו, עד כען ישראל לא אתקשרו בהו, ולא אתפרעו לאתגליא רשימא קדישא, ולא קביילו אורייתא, ולא עאלו במה דעאלו לבתר. בגין כף בסכות שלימו דכלא אשתכחו ביה, וזדויותא דכלא יתיר, אבל הכא עד כען לא זכו, ולא אשתכחו שלימו ביה כל כף, אף על גב דאשתכחו כל ז', לאו הוא באתגליא, וישראל עד לא אתקשרו בהו כדקא זזי.

139. ועל דא זדויותא דכלא ושלימו דהלילא בהאי לילא, בגין ההוא זולקא דאתקשרו ביה. מאי טעמא. דכיון דבההוא לילא זווגא אשתכחו, כל קשרא דכלא אשתכחו בסטרא דזווגא, ולא בסטרא דישראל, דכד זווגא אשתכחו בה משתכחו אלן תרין (דף צ"ו ע"א) (ו"א תלת) דרגין דקיימין עליה. וכד אלן משתכחו, הא כל גופא אשתכחו בהו, וכדין שלימו דכלא, וזדויותא מכלא, והלילא אשתלים, דהא כדין אתעטרת סיהרא בכלא. אבל לא לבתר, דכל יומא ויומא אשתכחו, וישראל עד לא זכו בהו, הא לאו הלילא שלימא, כמו בזמנין אחרין.

137. רבי יהודה שאל את רבי אבא, הרי כתוב (זהו שכתוב) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, ושמחה היא כל שבעה, למה לא נשלם הלל כל שבעת הימים כמו בסכות, שנמצא שמונה ימים הלל, בשלמות של שמחה כל יום ויום?

138. אמר לו, יפה אמרת, אבל ידוע הוא, שהרי כאן לא נקשרו ישראל כל כף בכל כמו שנקשרו אחר כך. משום כך בלילה הזה, שזווג נמצא (בכל אותן דרגות עליונות) ושמחת הכל נמצאת, וישראל נקשרו באותה שמחה, עושים שלמות, וההלל נשלם. (אבל באותן דרגות עליונות) אחר כך, אף על גב שכלם נמצאים, עד בעת ישראל לא נקשרו בהם, ולא נפרעו לגלות את הרשם הקדוש, ולא קבלו תורה, ולא נכנסו במה שנכנסו אחר כך. משום כך בסכות שלמות הכל נמצאת בו ושמחה של הכל יותר, אבל כאן עד עכשו לא זכו, ולא נמצאת בו שלמות כל כך, אף על גב שנמצאים כל השבעה אינו בהתגלות, וישראל טרם נקשרו בהם כראוי.

139. ועל כן שמחת הכל ושלמות ההלל בלילה הזה, משום אותו החלק שנקשר בו. מה הטעם? שבין שנמצא באותו הלילה זווג, כל הקשר של הכל נמצא בצד של הזווג, ולא בצד של ישראל. שבאשר זווג נמצא בה, נמצאות שתי (שלוש) הדרגות הללו שעומדות עליה. ובשאלה נמצאות, הרי כל הגוף נמצא בהם, ואז שלמות הכל, ושמחה מן הכל, וההלל נשלם, שהרי אז מתעטרת הלכנה בכל, אבל לא אחר כך, שכל יום ויום נמצאים, וישראל טרם זכו בהם, הרי אין ההלל שלם כמו בזמנים אחרים.

140. אמר ליה רבי יהודה, יפה הוא, וכך הוא ודאי, והרי פעם אחרת שמעתי אותו בגון הזה, ושכחתי את הדברים. עכשיו דבר אחר אני רוצה לדעת, הרי ראינו בפסח ז' ובספוח ז', ושלמות השמחה ביום אחר. בשבועות למה נמצאו בו ז' ימים, והרי כאן ראויים יותר מהכל?

141. פתח ואמר, (שמואל ב ז) ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ. וכי מה שונה כאן שישראל נקראו אחד יותר ממקום אחר? אלא כיון שהשבח של ישראל בא לפרש, קרא להם אחד, שהרי בכל מקום השבח של ישראל הוא אחד. מה הטעם? משום שכל הקשר של עליונים ותחתונים נמצא במקום הזה שנקרא ישראל. שנקשר במה שלמעלה, ונקשר במה שלמטה, ונקשר בכנסת ישראל. ועל כן הכל נקרא אחד. ובמקום הזה נודעת האמונה, והקשר השלם, והיחוד העליון הקדוש.

142. ועל כן היום הזה הוא קשר האמונה, הקשר של הכל. וכתוב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, עץ הוא שנקרא אחד. ועל כן, משום שהם נקשרים במקום הזה, נקרא כך. ועץ חיים הוא ודאי אחד נקרא, משום שהכל נקשר בו, והיום (והשם) שלו ודאי אחד, קשר של הכל ואמצע של הכל.

143. זהו שכתוב (בראשית ב) ועץ החיים בתוף הגן, בתוף ממש, באמצע, ואחוז בכל הצדדים ונקשר בו. ועל כן פסח וספוח, והוא באמצע. משום שהוא האמצע של הכל, וזהו השבח של התורה ביום הזה, ולא יותר. שבח האמונה וקשר של הכל. אמר רבי יהודה, ברוך הרחמן ששאלתי וזכיתי לדברים הללו.

140. אמר ליה רבי יהודה, שפיר הוא, והכי הוא ודאי. והאי זמנא אזורא שמענא ליה בהאי זמנא, ואנשינא מילי. השתא מלה אזורא בעינא למנדע, הא זוזינא בפסח ז', ובספוח ז', ושלמינו דזוזיותא ביומא אזורא. בשבועות, אמאי לא אשתכחו ביה ז' ימים, והא הכא אתזוזון יתיר מכלא.

141. פתח ואמר, (שמואל ב ז) ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ. וכי מאי שנא הכא דאקרון ישראל אזור, יתיר מאתר אזורא. אלא, כיון דשבזא דישראל, אתיין לפרשא, קרא לון אזור, דהא בכל אתר שבזא דישראל אזור הוא. מאי טעמא. בגין דכל קשירו דעלאי ותתאי, בהאי אתר דאקרי ישראל אשתכחו. (ועוד) דאתקשר במה דלעילא, ואתקשר במה דלתתא, ואתקשר בכנסת ישראל. ועל דא אקרי כלל אזור. ובאתר דא אשתמודעא מוהיבנותא, וקשורא שלימא, ויזודא עלאה קדישא.

142. ועל דא, יומא דא, קשורא דמוהיבנותא הוא, קשורא דכלל. וכתוב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה אילנא הוא דאקרי אזור. ועל דא בגין דאינון מתקשרי באתר דא, אקרי הכי. ועץ חיים אזור הוא ודאי אקרי, בגין דכלל ביה אתקשר, ויומא (ו"א ושמה) דיליה, אזור ודאי, קשורא דכלל, ואמצעיתא דכלל.

143. הדיא הוא דכתיב, (בראשית ב) ועץ החיים בתוף הגן, בתוף ממש, במציעות, ואזיד בכל סטריין, ואתקשר ביה. ועל דא פסח וספוח, והוא באמצעיתא. בגין דאיהו אמצעיתא דכלל, ודא הוא שבזא דאורייתא בהאי יומא, ולא יתיר, שבזא דמוהיבנותא, וקשורא דכלל. אמר רבי יהודה, בריך רזומנא דשאיכלנא, וזכינא להני מילי.

144. אמר רבי יצחק, וזדוונתא ושירתא, וזמנין ישראל לשבועה לקודשא בריך הוא, כהאי שבועה דמשבועה ישראל כליליא דפסוקא, דפנסת ישראל אתקדשת בקדושה דמלכא. הךא הוא דכתיב, (ישעיה ל) השיר יהיה לכם כליל התקדש זוג. כליל התקדש זוג דייקא. ברוך יי לעולם אמן ואמן.

145. וביום הבכורים בהקריבכם מזוזה וזדשה ליי בשבועותיכם מקרא קדש יהיה לכם וגו'. רבי שמעון פתח, (דברי הימים א טז) אז ירננו עצי היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ. אשרי חלקם של אותם המשתדלים בתורה יומם ולילה, שידעו את דרכי הקדוש ברוך הוא ונאחזים בשמו (כל יום). או לאותם שלא משתדלים בתורה, שהרי אין להם חלק בשם הקדוש, ולא נאחזים בו, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. מי שזוכה בעולם הזה, זוכה בעולם הבא. שפך שנינו, (שיר ז) דובב שפתי ישנים, אף על גב שהם באותו עולם, שפתותיהם מרחשות שם תורה.

146. בא ראה, עד עכשו הקריבו ישראל תבואת הארץ, תבואת הארץ ודאי, והתעסקו בה ונקשרו באותו קשר. ואף על גב שהדין נמצא, נמצא בו דין בשלום (שהעולם התנהג בו). והקריבו שעורים, משום שהוא ראשון מכל שאר התבואה, ומקריבים מהראשון ולא מאותו שמתאחר, שהרי האחיזה הראשונה שישאל נאחזו בקדוש ברוך הוא היא כאן. אמר הקדוש ברוך הוא, אני נתתי לכם מן במדבר מאותו מקום שנקרא שמים, שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, ואתם מקריבים לפני שעורים.

147. וסוד הדבר – זאת תורת הקנאות, חסר. אזרח לנשות העולם שלא יסוו תחת בעליהן. ואם לא, אז קמח שערים עתיד

144. אמר רבי יצחק, וזדוונתא ושירתא, וזמנין ישראל לשבועה לקודשא בריך הוא, כהאי שבועה דמשבועה ישראל כליליא דפסוקא, דפנסת ישראל אתקדשת בקדושה דמלכא. הךא הוא דכתיב, (ישעיה ל) השיר יהיה לכם כליל התקדש זוג. כליל התקדש זוג דייקא. ברוך יי לעולם אמן ואמן.

145. וביום הבכורים בהקריבכם מזוזה וזדשה ליי בשבועותיכם מקרא קדש יהיה לכם וגו'. רבי שמעון פתח, (דברי הימים א טז) אז ירננו עצי היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ. ופאה וזולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא יומא וליילי, דידעין ארוזי דקודשא בריך הוא, ואתאזדון בשמיה (כל יומא). ווי לאינון דלא משתדלי באורייתא, דהא לית לון וזולקא בשמא קדישא, ולא אתאזדון ביה, לא כהאי עלמא, ולא בעלמא דאתי. מאן דזכי כהאי עלמא, זכי בעלמא דאתי. דהכי תנינן, (שיר השירים ז) דובב שפתי ישנים, אף על גב דאינון כההוא עלמא, שפותיהו מרוזשין תמן אורייתא.

146. תא וזוי, עד השתא אקריבו ישראל תבואת הארץ, תבואת הארץ ודאי. ואתעסקו ביה, ואתקשרו בההוא קשורא. ואף על גב דדינא אשתכח, דינא בשלמא אשתכח ביה. (ס"א דעלמא אתנהיג ביה) ואקריבו שעורים, בגין דאיהו קדמא מכל שאר תבואה, ומן קדמא מתקרבא, ולא מההוא דמתאזר, דהא אזידו קדמא, דישאל אתאזדו ביה בקודשא בריך הוא, הךא הוא. אמר קודשא בריך הוא, אנא יהבית לכו מן במדברא, מההוא אתר דאקרי שמים, דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, ואתון מקריבין קמאי שעורים.

147. ורוא דמלה, זאת תורת הקנאות, וזסר. אזרחותא לנשי עלמא, דלא ישטון תזוזת בעליהון. ואי לאו, קמזו שעורים זמניא לקרבא. וממלה וזדא, אשתמודע מלה

אֲזוּרָא. וְכֹאֵה זִוּלְקִיָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּהֵא בְּנִסְת יִשְׂרָאֵל
 לֹא שִׁקְרַת בְּמִלְכָּא קְדִישָׁא לְעִלְמִין. בְּנִסְת יִשְׂרָאֵל
 תְּנוּהַת, (במדבר ה) אֲשֶׁר תִּשְׁטָה אִשָּׁה תְּנוּת אִישָׁה,
 בְּגִין כִּף דִּינָא דְהֵאִי אֶתְתָּא (דף צ"ו ע"ב) מֵאֶתְרָהָא
 קָא אֶתְיִיא. וּמֵאֵן הוּא אֶתְרָהָא הֵהוּא דְכִתִּיב
 בָּהּ (משלי לא) אִשֶׁת זִוִּיל מִי יִמְצָא וְרוּחוֹךְ מִפְּנִינִים
 מִכְרָה. (משלי יב) אִשֶׁת זִוִּיל עֲטָרַת בְּעִלָּה.

148. וְהֵהוּא קְבוּז שְׁעוּרִים, דְּאִיִּיתִית הֵהִיא אֶתְתָּא,
 מִנְזוּת קְנָאֵת אֶתְקָרִי, וְזִסְר, בְּנִסְת יִשְׂרָאֵל הָכִי אֶקְרִי.
 וְעַל דָּא, בְּפִנְזוּס כְּתִיב, (במדבר כה) תְּנוּת אֲשֶׁר קָנָא
 לֹאֲלֹהִיו, דְּקָנָאֵה הָכִא אֶתְאָזוּר, דְּמֵאֵן דְּמִשְׁקָר בְּהֵאִי
 בְּרִית, קָנָאֵה אֶתְעֵרַת עֲלִיה, וְעַל דָּא קָנָאִין פּוֹגְעִין בּוֹ.
 תָּא זִוִּי, קְבוּז שְׁעוּרִים, הֵאִי עוֹמֵר, דְּכִינ דְּהֵהוּ מִטָּא
 לְרִיזוּן דְּגְרוּסוּת, מִפִּיקִין מִנִּיה עֲשְׂרוֹן מִנּוּפָה בִּי"ג נְפָה.

149. וְדָא שִׁבְע שְׁבִתוֹת תְּמִימוֹת, לְבִתֵּר דְּסִלְקִין שִׁבְע
 שְׁבִתוֹת אֵלִין, אֶתָּא מִלְכָּא קְדִישָׁא לְאֻדְוֹנָא בָּהּ
 בְּכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וְאֻרִיִּיתָא אֶתְיִיהִיבֵת. וְכִדִּין אֶתְעֵטֵר
 מִלְכָּא בִּיזוּדָא שְׁלִים, וְאֶשְׁתְּכּוּז אָזוּר לְעִילָא וְתֵתָא.
 וְכִד אֶתְעֵר מִלְכָּא קְדִישָׁא, וּמִטָּא וּמִנָּא דְּאֻרִיִּיתָא. כֹּל
 אֵינּוֹן אֵילָנִין דְּמִבְכְּרִי אֲבִיָּהוּ, סִלְקִין שִׁירָתָא. וּמֵאִי
 אֲמִירִי בְּשִׁעְתָּא דְּמִלְכָּטִי לְהוֹן, פִּתְזוּי וְאֲמִירִי, (תהלים
 קג) יִי בְּשָׁמִים הִכִּין כִּסְאוֹ וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל
 מִשְׁלָה. (תהלים לו) יִי בְּהַשְׁמִים וְזִסְדָּרִי.
 וְכִתִּיב, (ישעיה נה) וְכָל עֲצֵי הַשָּׁדָה יִמְזוּאוּ כָּף.

150. תו פִּתְזוּ וְאֲמִיר, (תהלים צח) מִזְמוֹר שִׁירוֹ לִי שִׁיר
 זֹדֶשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. שִׁיר זֹדֶשׁ אֶקְרִי. בְּגִין כִּף
 בְּהִקְרִיבְכֶם מִנְזוּת זֹדֶשָׁה. הֵתֵם מִנְזוּת קְנָאוֹת, הָכִא
 מִנְזוּת זֹדֶשָׁה. זֹדֶשָׁה דְּזוּדוּשָׁא דְּכִלְא (ו"א
 דְּכִלָּה) הָכִא. קְשׁוּרָא דְּכִלְא דְּעִילָא וְתֵתָא, קְשׁוּרָא
 דְּמֵהִימְנוּתָא. וְעַל דָּא יַעֲקֹב שְׁלִימָא אֶתְעֵטֵר בְּעֵטְרוֹי,
 וְאֻרִיִּיתָא אֶתְיִיהִיבֵת.

151. וכד מטון בכורים לגבי כהנא, הוה בעי בר נשי לביבור ולפרשא מלין, על ההוא אילנא דארעא, דאשתלים כזוונא דלעילא, בתריסר תזובין, בשבעין ענפין, ובעא לאובדא ליה לבן ארמאה, דאתפגים עלבא בגיגיה. וקודשא בריך הוא שזיב ליה, ואתעטר בדינאי (בבנוי) כמא (בבנוי) כמא דאוקימנא. בגין ההוא אילנא, דכל קשרא דמהימנותא, ביה תליא. ועל דא מנוזה וזדשה אתקרי. מאי טעמא. בגין דזדוותא דעלאי ותתאי הוא, וזדוותא דסיהרא. ובכל זמן וזדוותא דסיהרא, קשרא דמהימנותא הוא, וזדוותא דילה. (דסיהרא)

152. למלך שהיו לו בנים ובת אחת, התקין סעודה לכל הבנים, לא נמצאה אותה הבת על השלחן. בשבאה, אמרה למלך: אדוני, את כל אחי הזמנת ונתת לכל אחד בלי ידועים, ולי לא נתת חלק ביניהם. אמר לה: חניף בתי, הכלי שלך ימצא על אחד פי שנים, הרי כלם יתנו לך מחלקם. נמצא לאחר בידיה חלקים, על כל אחד פי שנים מהכל. כך כנסת ישראל, מהכל נטלה חלקים, ועל בן נקראת כלה כלולה, בכלה שכלם מזמינים לה בלי וחלקים ותכשיטים. כך היא כנסת ישראל, החדוש שלה (שמחתה) בכל, וכלם נותנים לה חלקים וכלים.

153. בא ראה, בשעה שהמלך הקדוש נמצא בעטרותיו, זו שמחתה של כנסת ישראל. ובשתורה נתנה, התעטרה כנסת ישראל בעטרות עליונות, ומשום שכל קשר האמונה נקשר בעץ הזה, נקרא יום אחד, שבתוב (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע לה. יום אחד ודאי, שפנסת ישראל יום אחד בקשר שלמעלה.

154. הקשר שלמעלה – הראש והגלגלת והמחין. קשר אחר – שתי זרועות וגוף, שאחוזים מהכח שבראש. ובארה רב

151. וכד מטון בכורים לגבי כהנא, הוה בעי בר נשי לביבור ולפרשא מלין, על ההוא אילנא דארעא, דאשתלים כזוונא דלעילא, בתריסר תזובין, בשבעין ענפין, ובעא לאובדא ליה לבן ארמאה, דאתפגים עלבא בגיגיה. וקודשא בריך הוא שזיב ליה, ואתעטר בדינאי (בבנוי) כמא (בבנוי) כמא דאוקימנא. בגין ההוא אילנא, דכל קשרא דמהימנותא, ביה תליא. ועל דא מנוזה וזדשה אתקרי. מאי טעמא. בגין דזדוותא דעלאי ותתאי הוא, וזדוותא דסיהרא. ובכל זמן וזדוותא דסיהרא, קשרא דמהימנותא הוא, וזדוותא דילה. (דסיהרא)

152. למלכא דהוו ליה בנין, וברתא זדא, אתקין סעודתא לכלהו בנין, לא אשתכזת ההיא ברתא על פתורא. כד אתאת, אמרת למלכא, מארי, לכל אזוי זמינת ויהבת לכל זוד מאנין ידיעין, ולי לא יהבת זולקא בינייהו. אמר ליה, זיין ברתא, מנא דיכך ישתכזז על זוד תרין. הא כלא יתנן לך מזולקיהון. אשתכזז לבתר בידהא זולקין, על זוד תרין מכלא. כך כנסת ישראל, מכלא זולקא זולקין, ועל דא אתקרי כלה, כלולא. בכלה דכלהו מזמנין לה מאנין וזולקין ותכשיטין, כך היא כנסת ישראל, וזדוותא (נ"א חזוונתא) דילה בכלא, וכלא יהבין לה זולקין ומאנין.

153. תא זזוי, בשעתא דמלכא קדישא אשתכזז בעטרותו, וזדוותא דכנסת ישראל הוא. וכד אורייתא אתייהבת, אתעטרת כנסת ישראל בעטרין עלאין, ובגין דכל קשרא דמהימנותא, אתקשר בהאי אילנא, אקרי יום אזור. דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אזור הוא יודע לוי. יום אזור ודאי, דכנסת ישראל יום אזור, בקשורא דלעילא.

154. קשורא דלעילא, רישא וגולגלתא ומוזי. (ויחי רכ"א) קשורא אזורא, תרין דרועין וגופא. דאזידין, (קשורא אחרא) מוזילא דרישא. ואוקמא רב

המנונא, (בשני) בשלשת קשרי האבות (קשר אחר). שני עמידים (קליזות שלמטה) שנמשכו בשמן משחה (בקזים) בשתי דרגות, שני נחלים לכנס את הזרע, להוציא לדרגה אחרת, כפי האמה. העץ הזה הוא גוף האמצע, שאוחז את כל אלה, וכלם מקשרים בו, והוא בהם, ועל כן הכל אחד. וכשמזדוגת עמו הגבירה, אזי הוא אחד, והרי בארנו את הדברים.

המנונא, (ס"א) בתרין בתלת קשירין דאבהתא (קשורא אחרא). תרין קיימין (נ"א כולין דלתתא) דאתמשכו במישוז רבות, (בקיומא) בתרין דרגין, תרין נזולין, לאכנשא ורעא, לאפקא בדרגא אוזרא, בפום אמה. איכנא דא, הוא גופא דאמצעיתא, דאזיד לכל הגי, וכלא מתקשרין ביה, והוא בהון, ועל דא כלל זוד. וכד אדרונגת ביה מטרוניתא, כדן הוא אוזר, והא אוקימנא מלי.

155. בא ראה, כתוב ביום השמיני עצרת. מי העצרת? אלא באותו מקום שהכל נקשרים באחד נקרא עצרת. מה זה עצרת? (כנופיה) התכנסות. ואם תאמר, כאן שנקרא עצרת מה הטעם? אלא בכל אותם ימים, ימי הסעודות של ענפי האילן היו. ועל כן שבעים פרים הם. אחר כך שמחת (הגוף) האילן ממש ושמחת התורה. ובגללו הוא יום אחד עצרת. שמחת התורה, שמחת האילן, שהוא הגוף.

155. תא זוזי, כתיב ביום השמיני עצרת. מאן עצרת. אלא בההוא אתר, דכלא מתקשרין כוודא, אקרי עצרת, מאי עצרת, (ס"א כנופיא כנישו) כנישו. ואי תיבא דא דאקרי עצרת, מאי טעמא. אלא בכל אינון יומין, יומי סעודתי דענפי איכנא (דף צ"ז ע"א) הוו. ועל דא, שבעים פרים אינון. לבתר, וזדוותא (דגופא) דאיכנא ממש, וזדוותא דאורייתא. ובגנייה הוא יומא זוד עצרת. וזדוותא דאורייתא, וזדוותא דאיכנא, דהוא גופא.

156. ועל כן אין חלק ביום הזה אלא לקדוש בריוך הוא עם כנסת ישראל. משום כך עצרת תהיה לכם, לכם ולא לאחר. (אחר כך שמחת האילן ממש, ובגללו הוא יום אחד, ואין חלק ביום הזה אלא לקדוש בריוך הוא וכןסת ישראל, ולכן כתוב עצרת תהיה לכם. אף כאן ביום הזה שמחת התורה, שמחת האילן, שהוא גוף, והכל נמצא בו) שהרי בשעה שהמלך נמצא, הכל נמצא בו. ועל כן שנינו, בעצרת על פרות האילן, והרי פרשוק, משום כך נקרא אחד, אחד ודאי, כמו שאמרנו.

156. ועל דא לית זולקא בהאי יומא, אלא לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל. בגין כך, עצרת תהיה לכם, לכם ולא לאוזרא. (ס"א לבתר חדוותא דאלנא ממש ובגנייה הוא יומא חד ולית חולקא בהאי יומא אלא לקודשא בריך הוא וכןסת ישראל ועל דא כתיב עצרת תהיה לכם. אופ הכי בהאי יומא חדוותא דאורייתא חדוותא דאלנא דהוא גופא וכלא אשתכח ביה) דהא בשעתא דמלכא אשתכח, כלל אשתכח ביה. ועל דא תנינן, בעצרת על פירות האילן, והא אוקמוה בגין כך אוזר אקרי אוזר ודאי, כמא דאמרן.

157. בא ראה, מה כתוב? ממושבותיכם תביאו וגו', סלת תהינה חמץ תאפינה. מה שונה כאן חמץ (בכנסת ישראל)? אלא משום שהכל אחוים בו (וכן) באילן, שהרי באילן אחוים ענפים, באילן אחוים עלים, קלפות, דינים רבים בכל הצדדים, הכל

157. תא זוזי, מה כתיב, ממושבותיכם תביאו לזון תנופה וגו', סלת תהינה זומץ תאפינה. מאי שנא דא זומץ (בכנסת ישראל), אלא בגין דכלל אוזידן ביה (וכן) באיכנא, דהא באיכנא אוזידן ענפין, באיכנא אוזידן עלין, קליפין, דיגין סגיאין בכל סטריין,

כלא אשתכחז ביה. ובגין דהאי אילנא, מכפר על יצר הרע, דהוא בבי מותבית דבר נשי.

נמצא בו. ומשום שהאילן הזה מכפר על יצר הרע, שהוא בבית מושב האדם.

158. אמר רבי אלעזר, מהאי אילנא אתננו כל שאר אילנין לתתא. והוא אשתרשא על זוד נהרא עמוקא, דנגיד ונפיק ולא פסקין מימיו לעלבין. עליה כתיב (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלחו שרשיו, ועל דא אקרי אורייתא, (משלי ג) עץ חיים היא וגו'. ומאי ותומכיה מאושר. הא אוקמוה, אבל ותומכיה מאושר, כמה דאת אמר (בראשית ל) באשרי כי אשרוני בנות.

158. אמר רבי אלעזר, מהאי אילנא אתננו כל שאר אילנין לתתא. והוא אשתרשא על זוד נהרא עמוקא, דנגיד ונפיק ולא פסקין מימיו לעלבין. עליה כתיב (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלחו שרשיו, ועל דא אקרי אורייתא, (משלי ג) עץ חיים היא וגו'. ומאי ותומכיה מאושר. הא אוקמוה, אבל ותומכיה מאושר, כמו שנאמר (בראשית ל) באשרי כי אשרוני בנות.

159. רעיא מהימנא (ויקרא כג) והניף את העמר וגו'. פקודא דא, (ל"ב) לקרבא קרבן העמר, קרבנא דא, כלא איהו בדבקותא עילא ותתא, מטרוניתא ובגהא כוזא אילין. עמר דא, מקרבין ישראל בדכיותא דלהון, והוא קרבנא איהו מן שיעורים, ודא אתקריבו, למיעל רוזימו בין אתתא ובעלה.

159. והניף את העמר וגו'. מצוה זו להקריב קרבן העמר. הקרבן הזה הוא כלו בדבקות מעלה ומטה, הגבירה ובניה הולכים באחד. העמר הזה מקריבים ישראל בטהרתם, ואותו הקרבן הוא משעורים, וזה הקריבו, להכניס אהבה בין אשה ובעלה.

160. אשת זנונים, אתרוזקת גרמה מבינייהו, דלא יכילת למיקם על גבה. אשת זזיל קריבת גרמה לקרבא לגבי כהנא רבא, ודאי טהורה היא, (במדבר ה) ונקתה ונזרעה זרע, ואוסיפת זזילא ורוזימו לגבי בעלה. אשת זנונים ערקת מן מקדשא, דלא למקרב לגביה, דאכלמלא בההוא זמנא דאשת זזיל אבדיקת גרמה, איהי אתקריבת לגבה, אתאבידת מעלמא. ועל דא לא בעיא לקרבא למקדשא, וערקת מגיה, ואשתארו ישראל זכאין, בלא ערבוניא אוזרא, לגבי רזא דמהימנותא.

160. אשת זנונים, אתרוזקת גרמה מבינייהו, דלא יכילת למיקם על גבה. אשת זזיל קריבת גרמה לקרבא לגבי כהנא רבא, ודאי טהורה היא, (במדבר ה) ונקתה ונזרעה זרע, ואוסיפת זזילא ורוזימו לגבי בעלה. אשת זנונים ערקת מן מקדשא, דלא למקרב לגביה, דאכלמלא בההוא זמנא דאשת זזיל אבדיקת גרמה, איהי אתקריבת לגבה, אתאבידת מעלמא. ועל דא לא בעיא לקרבא למקדשא, וערקת מגיה, ואשתארו ישראל זכאין, בלא ערבוניא אוזרא, לגבי רזא דמהימנותא.

161. רזא דסתרא דא, תרתין אנותן. וכד ארזות דא לגבי דא, בבדיקו דילה, עבתה בטנה ונפלה ירכה. דהא בדיקו דאשת זזיל, סמא דמותא לאשת זנונים. ודא איהו עיטא, דיהב קודשא בריך הוא לבנוי, לקרבא קרבנא דא בגין אשת זזיל, דתערוק אשת

161. סוד הסתר הזה שתי אחיות. ובשחרית זו את זו בבדיקה שלה, עבתה בטנה ונפלה ירכה. שהרי בדיקת אשת חיל הוא סם המות לאשת זנונים. וזוהי העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו להקריב קרבן זה בשביל אשת חיל, שתברח ממנה אשת זנונים, ונשארים ישראל

בלי ערבוּבֵי אחרת. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. (ע"כ רעיא מהימנא).

זִנּוּנִים מְנָה. וְאַשְׁתָּארוּ יִשְׂרָאֵל בְּלֹא עֲרֻבּוּבֵי אֲזוּרָא, וְכַאֲזֵנָה אֵינָן בְּעֻלְמָא דִּין, וּבְעֻלְמָא דְאַתִּי. (ע"כ רעיא מהימנא)

162. רבי אבא ורבי חייה היו הולכים בדרך. אמר רבי חייה, כתוב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מה זה אומר? אמר לו, הרי פרשה החברים. אבל בא ראה, כשהיו ישראל במצרים, היו ברשות אחרת, והיו אוֹחִזִים בטמאה באשה היו כשהיא יושבת בימי טמאתה. אחר שנמולו, נכנסו בחלק הקדוש, שנקרא ברית. כיון שנאחזו בו, פסקה מהם הטמאה, באשה היו שפוסקים ממנה דמי טמאתה. אחר שפסקו ממנה, מה כתוב? (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים. אף כאן, כיון שנכנסו בחלק הקדוש, פסקה מהם טמאה, ואמר הקדוש ברוך הוא: מכאן והלאה חשבון לטהרה.

162. רבי אבא ורבי זיזיא הוו אֲזִילִי באורזא, אמר רבי זיזיא, כתיב, (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מאי קא מיירי. אמר ליה, הא אוקמוה זיזיא. אבל תא זיזי, ישראל כד הוו במצרים, הוו ברשותא אֲזוּרָא, והוו אֲזוּזִין במסאבותא, כאתתא דא, כד היא יתבא ביומי דמסאבותא. בתר דאתגורו, עאלו בזולקא קדישא, דאקרי ברית. כיון (דף צ"ז ע"ב) דאתאזודו ביה, פסק מסאבותא מיניה, כדא אתתא כד פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו מנה, מה כתיב. (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים. אף הכא, כיון דעאלו בזולקא קדישא, פסקא מסאבו מיניה, ואמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה זיזיא לדיכיותא.

163. וספרתם לכם, לכם דייקא, כמה דאת אמר וספרה לה שבעת ימים, לה: לעצמה. אף כאן לכם – לעצמכם. ולמה? כדי להטהר במים קדושים עליונים, ואחר כך להתחבר עם המלך ולקבל תורה.

163. וספרתם לכם, לכם דייקא, כמה דאת אמר וספרה לה שבעת ימים, לה: לעצמה. אף הכא לכם: לעצמכם. ולמה. בגין לאתדכאה במיין עלאין קדישין, ולבתר למייתי לאתזברא ביה במלכא, ולקבלא אורייתיה.

164. שם וספרה לה שבעת ימים, כאן שבע שבתות. למה שבע שבתות? כדי לזכות להטהר במים של אותו נהר ששופע ויוצא, ונקרא מים חיים. ואותו הנהר, שבע שבתות יצאו ממנו. ועל כן שבע שבתות ודאי, כדי לזכות בו, כמו שאשה טהרה בלילה לשמש עם בעלה.

164. הָתָם וספרה לה שבעת ימים, הכא שבע שבתות, אמאי שבע שבתות. בגין למזכי לאתדכאה במיין, דההוא נהר דנגיד ונפיק. ואקרי מים זיזים. וההוא נהר, שבע שבתות נפקו מניה. ועל דא שבע שבתות ודאי, בגין למזכי ביה, כמה דאתתא, דכיו דילה בליליא, לאשתמישא בבעלה.

165. כך כתוב, וברדת הטל על המחנה לילה. על המחנה כתוב, ולא כתוב וברדת הטל לילה, אלא על המחנה, משום שיוֹרֵד מאותה נקדה על אותם הימים שנקראו מחנה, ומתחברת עם המלך הקדוש. ומתי יורד הטל

165. כֹּךְ כְּתִיב וּבִרְדַּת הַטֵּל עַל הַמַּחֲנֶה לַיְלָה. עַל הַמַּחֲנֶה כְּתִיב, וְלֹא כְּתִיב וּבִרְדַּת הַטֵּל לַיְלָה. אֲלֵא עַל הַמַּחֲנֶה, בְּגִין דִּיּוֹרֵד מִהָהוּא נְקוּדָה, עַל אֵינָן יוֹמִין דְּאַתְקִרְאוּ מוֹנֶה. וּמִתְזַבְּרַת בְּמִלְכָּא קַדִּישָׁא, וְאַיְמוּתִי נִזְוֹת הָאֵי טַלָּא. כֹּךְ קָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל לְטוֹרָא דְּסִינֵי, כְּדִין

הזה? בשקרב ישראל להר סיני, אז ירד אותו השל בשלמות, ונטהרו ופסקה זהמתם מהם, והתחברו עם המלך ועם כנסת ישראל וקבלו תורה, והרי בארנו. ובאותו זמן, ודאי כל הנחלים הלכים אל הים, להטהר ולרחץ, והכל נקשרו (התקדשו) והתחברו עם המלך הקדוש.

166. בא ראה, כל אדם שאינו מונה חשבון זה, אותן שבע שבתות תמימות, לזכות לטהרה הזו, לא נקרא טהור, ואינו בכלל של טהור, ואינו כדאי להיות לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור ליום הזה והחשבון לא נאבד ממנו, בשמגיע ללילה הזה צריך לו לעסק בתורה, ולהתחבר עמה, ולשמור טהרה עליונה שמגיעה עליו באותו הלילה, ונטהר.

167. ולמדנו, שהתורה שצריך לו לעסק בלילה הזה – תורה שבעל פה, כדי שיטהרו (שיתדבק) באחד ממעין הנחל העמק. אחר כך ביום הזה תבא תורה שבכתב, ויתחבר (בהם) עמה, וימצאו באחד בזווג אחד למעלה. אז מכריזים עליו ואומרים: (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיה וגו'.

168. ועל בן חסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה ואומרים: נביא את הירשה הקדושה לנו ולבנינו בשני עולמות. ואותו הלילה מתעטרת כנסת ישראל עליהם, ובאה להודו עם המלך, ושניהם מתעטרים על ראשם של אותם שזוכים לזה.

169. רבי שמעון כך אמר, בשעה שמתכנסים החברים בלילה הזה אליו, נבא לתקן את תכשיטי הכלה, כדי שתמצא למחר בתכשיטה ובתקונה אל המלך בראוי. אשרי

נזות שהוא טל בשלימו, ואדכי, ואתפסקת וזהמתו מנייהו, ואתחברו ביה במלכא וכנסת ישראל, וקבילו אורייתא, והא אוקימנא. ובההוא זמנא, ודאי כל הנזולים הולכים אל הים, לאתדכא ולסתנואה, וכלא אתקשרו (אתקדשו) ואתחברו ביה במלכא קדישא.

166. תא זוזי, כל בר נש דלא מני זושבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, למזכי לדכיותא דא. לא אקרי טהור, ולא בכלל דטהור הוא. ולא הוא כדאי למהוי ליה זולקא באורייתא, ומאן דמטי טהור להאי יומא, וזושבנא לא אתאביד מניה, כד מטי להאי לילא, לבעי ליה למלעי באורייתא, ולא תזברא בה, ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה בההוא לילא, ואתדכי.

167. ואוליפנא, (דף צ"ח ע"א) דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי לילא, אורייתא דבעל פה, בגין דיתדכון (ס"א דיתדבק) כוונא, במבועא דנזולא עמיקא. לבתר, בהאי יומא, ליתי תורה שבכתב, ויתזביר (ס"א בהו) בה, וישתכחון כוונא בזווגא זוד לעילא. כדין מכריזי עליה ואמרי, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיה וגו'.

168. ועל דא, זוסיד די קדמאי לא הוו גיימי בהאי לילא, והוו לעאן באורייתא, ואמרי, גיתי לאזוסנא ירותא קדישא, כן, ולבגן, בתרין עלמין. וההוא לילא כנסת ישראל אתעטרא עליהו, ואתייה לאודווגא ביה במלכא, ותריוויהו מתעטרי על רישייהו, דאינון דזכאן להכי.

169. רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתכנשי זוברייא בהאי לילא לגביה, גיתי לתקנא תכשיטי כללה, בגין דתשתכחון למזור בתכשיטה, ותקונאה,

חלקם של החברים כשיבקש המלך את הגבירה, מי תקן תכשיטה והאיר את העטרת שלה ושם את תקוניה. ואין לה בעולם מי שידע לתקן את תכשיטי הכלה, אלא החברים. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

170. בא ראה, החברים מתקנים בלילה הזה את התכשיטים לכלה, ומעטרים אותה בעטרה שלה אל המלך. ומי מתקין למלך בלילה הזה להמצא עם הכלה, להזדוג עם הגבירה? הנדר הקדוש העמק של כל הנדרות, האם העליונה. זהו שכתוב (שיר ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו'. אחר שהתקנה את המלך ועטרה אותו, היא באה לטהר את הגבירה ואת אותם שנמצאים עמה.

171. למלך שהיה לו בן יחיד, בא לזוג אותו עם הגבירה העליונה. מה עשתה אמו כל אותו הלילה? נכנסה לבית גניזה, הוציאה עטרה עליונה עם שבעים אבנים יקרות סביבה ועטרה אותו. הוציאה כלי מילת והלבישה אותו, ותקנה אותו בתקוני מלכים.

172. אחר כך נכנסה לבית הכלה, ראתה את עלמותיה שמתקנות את העטרה שלה ואת לבושיה ואת תכשיטיה לתקן אותה. אמרה להן: הרי התקנתי בית טבילה, מקום שמים נובעים, וכל הריחות והבשמים סביב אותם המים לטהר את כלתי, שתבא כלתי, הגבירה של בני, ועלמותיה, ויטהרו באותו מקום שהתקנתי באותו בית הטבילה של המים הנובעים שעמי. אחר כך תקנו אותה בתכשיטה, הלבישו אותה את לבושיה, עטרו אותה בעטרה שלה. למחר כשיבא בני להזדוג עם הגבירה, יתקן היכל לכלם, ומצא את מדורו עמכם באחד.

לגבי מלכא כדקא יאות. ופאה זולקיהון דזובריא, כד יתבע מלכא למטרוניתא, מאן תקין תכשיטה, ואנהיר עטרה, ושוי תקונה. ולית לה בעלמא, מאן דידע לתקנא תכשיטי כלה, אלא זובריא, ופאה זולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

170. תא זזי, זובריא מתקני בהאי ליליא תכשיטה לכלה, ומעטרי לה בעטרה, לגבי מלכא. ומאן מתקין ליה למלכא, בהאי ליליא, לאשתכוזא בה בכלה, לאזדווגא בה במטרוניתא. נהרא קדישא עמיקא דכל נהרין, אימא עלאה. הדר הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו'. לבתר דאתקנית ליה למלכא, ואעטרת ליה, אתיית לדפאה לה למטרוניתא, ולאיעון דמשתכוזי גבה.

171. למלכא דהנה ליה בר יחידאי, אתא לזווגא ליה במטרוניתא עלאה, מאי עבדת אמה כל ההוא ליליא, עאלת לבי גניזה, אפיקת עטרא עלאה, בשבעין (דף צ"ח ע"ב) אבני יקר סורגא, ואעטרת ליה. אפיקת לבושין דמילת ואלבישת ליה, ואתקנת ליה בתקוני דמלכין.

172. לבתר עאלת לבי כלה, זמאת עולימותה, דקא מתקני עטרה, ולבושה, ותכשיטה, לתקנא לה. אמרה לון, הא אתקנית בי טבילה, אתר דמיין גבעין, וכל ריזון ובוסמין סורגני איזון מיין, לדפאה לכלתי, ליתי כלתי, מטרוניתא דברי, ועולימותה, ויתדכון בההוא אתר דאתקנית בההוא בי טבילה, דמיין גבעין דעמי. לבתר תקינו לה בתכשיטה, אלבישו לה לבושה, אעטרו לה בעטרה. למזור כד ייתי ברי לאזדווגא במטרוניתא, יתקין היכלא לכלהו, וישתכוזו מדוריה בכו כזדא.

173. כַּף מִלְכָּא קְדִישָׁא וּמִטְרוֹנִיתָא, וְזוּבְרִיָּא, כִּהְיִי
 גְּוִוְנָא. וְאִימָא עֲלָאָה דְּמִתְקַנָּת כִּלְא. אֲשֶׁתְּכוּז דְּמִלְכָּא
 עֲלָאָה, וּמִטְרוֹנִיתָא, וְזוּבְרִיָּא, מְדוּרִיהוֹן כְּזוּדָא, וְלֹא
 מִתְפָּרְשִׁין לְעֵלְמִין. הֵדָּא הוּא דְכִתִּיב, (תהלים טו) "וְ
 מִי יִגְדֹר בְּאַהֲלָךְ וְגו', הוֹלֵךְ תְּבָמִים וּפּוֹעֵל צֶדֶק. מֵאֵן הוּא
 פּוֹעֵל צֶדֶק. אֲכֹלָא, אֲכִין אֵינֹן דְּמִתְקַנָּי לְמִטְרוֹנִיתָא
 בְּתַכְשִׁיטָהָא, בְּלִבּוּשִׁיהָא, בְּעֵטְרָהָא. וְכָל זֶה, פּוֹעֵל
 צֶדֶק אֲקָרִי. אָמַר רַבִּי זְוִיָּא, אֲכֹלָמְלָא לֹא זְכִינָא
 בְּעֵלְמָא, אֲכֹלָא לְמִשְׁמַע מִלִּין אֲכִין דִּי. וְכֹפֶאָה זְוִלְקִיהוֹן
 דְּאֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיָּיתָא, וְיִדְעִין אוּרְזוּזִי דְּמִלְכָּא
 קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוֹן בְּאוּרִיָּיתָא, עֲלִיָּיהוּ
 כְּתִיב (תהלים צא) כִּי בִי זִישֶׁק וְאֶפְלִטָהוּ. וְכִתִּיב
 אֲזוּלְצָהוּ וְאֶכְבְּדָהוּ.

174. וּסְפִרְתֶּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשָּׁבָת וְגו'. מִצֻּה
 זֶה לְסַפֵּר סְפִירַת הָעֵמֶר הָרִי בְּאַרְנו. וְסוּד זֶה –
 יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גֵּב שֶׁנִּתְּהָרִי לַעֲשׂוֹת פֶּסַח וְיִצְאוּ
 מִן הַטִּמְאָה, לֹא הָיוּ שְׁלָמִים וְטָהוּרִים כְּרָאוּי.
 וְעַל כֵּן אֵין הֵלֵל גָּמוּר בִּימֵי הַפֶּסַח, שְׂעֵד עֲכָשׁוּ
 לֹא הִשְׁתַּלְּמוּ כְּרָאוּי.

175. כִּמוּ אִשָּׁה שִׁיּוּצָאָה מִטִּמְאָה, וְכִיּוֹן
 שִׁיּוּצָאָה, מִשֶּׁם וְהִלָּאָה, וְסִפְרָה לָהּ. אֵף כֵּאֵן
 יִשְׂרָאֵל בְּשִׁיּוּצָאוּ מִמִּצְרַיִם, יִצְאוּ מִטִּמְאָה, וְעָשׂוּ
 פֶּסַח לֵאכֹל בְּשִׁלְחַן אֲבִיהֶם, וּמִשֶּׁם וְהִלָּאָה
 יַעֲשׂוּ חֲשׁוֹבֹן לְקָרֵב אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ, לְהִתְחַבֵּר
 עִמּוֹ, וְאוֹתָם חֲמִשִּׁים יָמִים שֶׁל טְהוּרָה לְהַכְנִס
 לְסוּד הָעוֹלָם הַבָּא, וְלִקְבֹּל תּוֹרָה, וְלִקְרֹב אִשָּׁה
 לְבַעֲלָהּ.

176. וּמִשׁוּם שֶׁהַיָּמִים הֵלְלוּ יָמִים שֶׁל עוֹלָם
 הַזֵּכֶר, לֹא נִמְסַר חֲשׁוֹבֹן זֶה אֲלֹא לַגִּבְרִים
 לְבָדֶם. וְלִכֵּן חֲשׁוֹבֹן זֶה הוּא בְּעֵמִידָה, וְדִבְרֵי
 הָעוֹלָם הִתְחַתּוֹן בִּישִׁיבָה, וְלֹא בְּעֵמִידָה. וְסוּד
 זֶה, תַּפְלַת הָעֵמִידָה וְתַפְלָה שֶׁל מִישֵׁב.

173. כַּף מִלְכָּא קְדִישָׁא וּמִטְרוֹנִיתָא, וְזוּבְרִיָּא, כִּהְיִי
 גְּוִוְנָא. וְאִימָא עֲלָאָה דְּמִתְקַנָּת כִּלְא. אֲשֶׁתְּכוּז דְּמִלְכָּא
 עֲלָאָה, וּמִטְרוֹנִיתָא, וְזוּבְרִיָּא, מְדוּרִיהוֹן כְּזוּדָא, וְלֹא
 מִתְפָּרְשִׁין לְעֵלְמִין. הֵדָּא הוּא דְכִתִּיב, (תהלים טו) "וְ
 מִי יִגְדֹר בְּאַהֲלָךְ וְגו', הוֹלֵךְ תְּבָמִים וּפּוֹעֵל צֶדֶק. מֵאֵן הוּא
 פּוֹעֵל צֶדֶק. אֲכֹלָא, אֲכִין אֵינֹן דְּמִתְקַנָּי לְמִטְרוֹנִיתָא
 בְּתַכְשִׁיטָהָא, בְּלִבּוּשִׁיהָא, בְּעֵטְרָהָא. וְכָל זֶה, פּוֹעֵל
 צֶדֶק אֲקָרִי. אָמַר רַבִּי זְוִיָּא, אֲכֹלָמְלָא לֹא זְכִינָא
 בְּעֵלְמָא, אֲכֹלָא לְמִשְׁמַע מִלִּין אֲכִין דִּי. וְכֹפֶאָה זְוִלְקִיהוֹן
 דְּאֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיָּיתָא, וְיִדְעִין אוּרְזוּזִי דְּמִלְכָּא
 קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוֹן בְּאוּרִיָּיתָא, עֲלִיָּיהוּ
 כְּתִיב (תהלים צא) כִּי בִי זִישֶׁק וְאֶפְלִטָהוּ. וְכִתִּיב
 אֲזוּלְצָהוּ וְאֶכְבְּדָהוּ.

174. רַעִיָּא מוֹהִיבְנָא (וִיקְרָא כ"ג) וּסְפִרְתֶּם לָכֶם
 מִמִּחְרַת הַשָּׁבָת וְגו'. פְּקוּדָא (ל"א) דָּא, לְסַפֵּר סְפִירַת
 הָעֵמֶר, הָא אוֹקִיבְנָא, וְרָזָא דָּא, יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גֵּב
 דְּאִתְדְּכוּ לְמַעַבְד פֶּסַח, וְנִפְקוּ מִמִּסְאָבוּ, לֹא הָיוּ
 שְׁלָמִין וְדְכִיּוֹן כְּדָקָא זְוִי. וְעַל דָּא, לֹא הֵלֵל גָּמוּר בִּיּוֹמֵי
 דְּפֶסַח, דְּעַד כֵּעַן לֹא אֲשִׁתְּלִימוּ כְּדָקָא יָאוּת.

175. כִּהְיִי דְּנִפְקָא מִמִּסְאָבוּ, וְכִיּוֹן דְּנִפְקָא, מִתַּמְּוֹן
 וְלִהְלָאָה, וְסִפְרָה לָהּ. אוֹף הֵכָא יִשְׂרָאֵל, כִּד נִפְקוּ
 מִמִּצְרַיִם, נִפְקוּ מִמִּסְאָבוּ, וְעָבְדוּ פֶסַח, לְמִיכָל בְּפִתּוּרָא
 דְּאִבּוּהוֹן, וּמִתַּמְּוֹן וְלִהְלָאָה יַעֲבְדוֹן זְוִישְׁבָּנָא, לְמִקְרֹב
 אִתְתָּא לְבַעֲלָהּ, לְאִתְּוּזְפָּרָא בְּהִדְיָה, וְאֵינֹן זְוִישִׁין יוֹמִין
 דְּדְכִיּוֹ, לְאֵעֲלָא לְרָזָא דְּעֵלְמָא דָּאִתִּי, וְלִקְבֹּל
 אוּרִיָּיתָא, וְלִמְקָרֵב אִתְתָּא לְבַעֲלָהּ.

176. וּבְגִין דְּאֲכִין יוֹמִין, יוֹמִין דְּעֵלְמָא דְּדְכִיּוֹרָא, לֹא
 אִתְּמַסֵּר זְוִישְׁבָּנָא דָּא אֲכֹלָא לְגִבְרִי בְּלִחוּדִיָּהוּ. וְעַל דָּא
 זְוִישְׁבָּנָא דָּא, בְּעֵמִידָה אִיהוּ, וּמִלִּין דְּעֵלְמָא תַתָּאָה,
 בִּישִׁיבָה, וְלֹא בְּעֵמִידָה. וְרָזָא דָּא, צְלוּתָא דְּעֵמִידָה,
 וְצְלוּתָא מִיּוֹשֵׁב.

177. וְהַחֲמִשִּׁים הִלְלוּ הֵם אַרְבָּעִים וְתִשְׁעַ, כָּלֹל הַפָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהָרִי בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים הוּא סוּד תּוֹרָה מִמֶּשׁ. וְאֵלּוּ הֵם חֲמִשִּׁים יָמִים שָׁבוּ שְׁמִטָּה וְיֻבֵּל. וְאִם תֹּאמַר, חֲמִשִּׁים? הָרִי הֵם אַרְבָּעִים וְתִשְׁעַ! אֶחָד הוּא טְמִיר, וְהַעוֹלָם נִסְמָךְ עָלָיו. וּבִאֲוֹתוֹ יוֹם הַחֲמִשִּׁים הַתְּגִלָּה הַטְּמִיר וְהַתְּכֻסָּה (וְנִמְצָא) בּוֹ, כְּמוֹ מֶלֶךְ שָׁבָא לְבֵית שׁוֹשְׁבֵינוֹ וְנִמְצָא שָׁם, אֵף כָּאֵן יוֹם הַחֲמִשִּׁים, וְהָרִי בְּאֶרְנוֹ אֶת הַסוּד הַזֶּה.

178. הַמִּצְוָה (ל"ג) שֶׁאַחֵר זֶה, לַעֲשׂוֹת חֲגֵ שְׁבוּעוֹת, שְׁכָתוֹב (דְּבָרִים טז) וְעִשִּׂיתָ חֲגֵ שְׁבוּעוֹת לַה' אֱלֹהֶיךָ. שְׁבוּעוֹת – עַל שְׁנִכְנִסוֹ יִשְׂרָאֵל לְסוּד חֲמִשִּׁים הַיָּמִים, שֶׁהֵם שְׁבַעַ שְׁבוּעוֹת, וּבְקֶרְבֶּן הָעֶמֶר הַתְּבַטֵּל יֵצֵר הָרָע, שְׁבוֹרַח מֵאֲשֶׁת חֵיל. וּכְשֶׁשָּׁם לֹא נִקְרַב, מִתְּדַבְּקִים יִשְׂרָאֵל עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְּבַטֵּל מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה.

179. וּמִשּׁוּם כֵּךְ נִקְרָא בְּגוֹן זֶה עֲצֶרֶת, שֵׁשׁ בּוֹ בְּטוֹל יֵצֵר הָרָע, וְעַל כֵּן לֹא כָּתוּב בּוֹ חֲטָאֵת כְּמוֹ שֶׁאֵר הַזְּמַנִּים שְׁכָתוֹב בָּהֶם חֲטָאֵת (לֵה'). וְאִזּוֹ כָּל הָאוֹרוֹת מִתְּכַנְּסִים לְאִשֶּׁת חֵיל, וּמִשּׁוּם כֵּךְ עֲצֶרֶת.

180. שְׁבוּעוֹת, וְלֹא כָּתוּב כְּמָה הֵם. אֲלֵא בְּכָל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר סֵתֶם, הַשֵּׁם גּוֹרֵם שֶׁהֵם מִן שְׁבַע. וְכָתוּב (שם) שְׁבַעַ שְׁבַעַת תִּסְפֹּר לָךְ, לְמָה כָּתוּב שְׁבַעַת לְבָדוֹ? אֲלֵא כֵךְ צָרִיךְ שְׁבוּעוֹת סֵתֶם, לְהַכְלִיל מַעַלָּה וּמַטָּה, שֶׁהָרִי בְּכָל מְקוֹם שֶׁאֵלּוּ מִתְּעוֹרְרִים, אֵף אֲלֵה מִתְּעוֹרְרִים עִמָּם. טָרֵם שֶׁהִיא שְׁלֵמָה, לֹא הִיוּ מִתְּגַלִּים. כִּיֵן שָׁבָא שְׁלֵמָה, עָשָׂה מִהֶם פָּרֵט, שְׁכָתוֹב שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים. זֶהוּ פָּרֵט.

181. בְּזִמָּן אַחֵר בְּכָלֹל, שְׁבוּעוֹת סֵתֶם. וְלֹא צָרִיךְ לֵאדָם אַחֵר לַעֲשׂוֹת מִהֶם פָּרֵט, חוּץ מִשְׁלֵמָה, מִשּׁוּם שֶׁהֵם שְׁבַעַת יָמִים שְׁלֵמָה,

177. וְאֵלֶּיךָ זִמְשִׁיךְ, מִ"ט אֵינֶיךָ, כָּלֹל אֲנָפִי אִוְרִייתָא, דְּהָא בְּיוֹמָא דְּזִמְשִׁיךְ, אִיהוּ רִזָּא דְּאִוְרִייתָא בְּמִשְׁ. וְאֵלֶּיךָ אֵינֶיךָ זִמְשִׁיךְ יוֹמִיךָ, דְּבִיתָ שְׁמִטָּה וְיֻבֵּלָא. וְאִי תִיבָא, זִמְשִׁיךְ, מִ"ט אֵינֶיךָ. זֹדֵר טְמִירָא אִיהוּ, וְעַלְמָא אִסְתְּמִירָא עָלֶיהָ. וּבְהֵהוּא יוֹמָא דְּזִמְשִׁיךְ, אִתְּגַלְיָא טְמִירָא, וְאִתְּכַסִּיָא (נ"א ואִשְׁתַּכַּח) בֵּיתָ. כְּמִלְכָּא דְּאִתִּי לְבִי שׁוֹשְׁבִינִי, וְאִשְׁתַּכּוּזוֹ תִמְן, אוֹף הָכָא יוֹמָא דְּזִמְשִׁיךְ, וְהָא אוֹקִימָנָא רִזָּא דָא. (פְּקוּדָא ל"ב לְקִרְבָא קִרְבָּן הָעוֹמֵר וְכו' לַעֲלִיל עַמ' א')

178. פְּקוּדָא (ל"ג) בְּתֵר דָּא, לְמַעַבְדָּא זִמְגָ שְׁבוּעוֹת, דְּכִתִּיב וְעִשִּׂיתָ זִמְגָ שְׁבוּעוֹת לַיְי אֱלֹהֶיךָ. שְׁבוּעוֹת: עַל דְּעָאֵלוּ יִשְׂרָאֵל לְרִזָּא דְּזִמְשִׁיךְ יוֹמִיךָ, דְּאֵינֶיךָ שְׁבַעַ שְׁבוּעוֹת, וּבְקֶרְבֶּן דְּעֶמֶר, אִתְּבַטֵּל יֵצֵר הָרָע, דְּעֶרְקֵת מֵאֲשֶׁת זִוִּיל. וְכֵדֵר תִּמְן לֹא אִתְּקִרִיב, מִתְּדַבְּקִין יִשְׂרָאֵל בְּקוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִתְּבַטֵּל מִעֵילָא וּמִתְּתָא.

179. וּבְגִין כֵּךְ אִקְרִי בְּזִמְנָא דָּא עֲצֶרֶת, דְּאִיתָ בֵּיתָ בְּטוֹל יֵצֵר הָרָע. וְעַל דָּא לֹא כָּתִיב בֵּיתָ זִמְטָאֵת, כְּשֶׁאֵר זְמִינִי, דְּכִתִּיב בָּהוּ זִמְטָאֵת (ל"י). וְכֵדִין כָּל זְהוּרִין אִתְּכַנְּשׁוּ לְאִשֶּׁת זִוִּיל, וּבְגִין כֵּךְ עֲצֶרֶת.

180. שְׁבוּעוֹת, וְלֹא כָּתִיב כְּמָה אֵינֶיךָ. אֲלֵא בְּכָל אִתֵּר דְּאִתְּמַר סֵתֶם, שְׁמָא גָרִים דְּאֵינֶיךָ מִן שְׁבַע. וְכָתִיב שְׁבַעַת שְׁבוּעוֹת תִּסְפֹּר לָךְ, אֲמָאִי כָּתִיב שְׁבוּעוֹת בְּלִזְזוּדוֹי. אֲלֵא הָכִי אִתְּקִרִי שְׁבוּעוֹת סֵתֶם, לֹא כְּלָלָא עֵילָא וְתִתָּא, דְּהָא בְּכָל אִתֵּר דְּאֵלֶּיךָ מִתְּעִירִי, אֵלֶּיךָ אוֹף הָכִי מִתְּעִירִי עִמָּהוֹן. עַד לֹא הָוָה שְׁלֵמָה, לֹא הָוָה אִתְּגַלְיָן, כִּיֵן דְּאִתָּא שְׁלֵמָה, עָבֵד מִנִּייהוּ פָּרֵט. דְּכִתִּיב, (מְלָכִים א ח) שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים, דָּא אִיהוּ פָּרֵט.

181. בְּזִמְנָא אֲזוּרָא בְּכָלֹל, שְׁבוּעוֹת סֵתֶם. וְלֹא אִתְּקִרִי לְכָר זֶשׁ אֲזוּרָא לְמַעַבְדָּא מִנְהוֹן פָּרֵט, בֵּר

לא מאירים בשלמות, עד שבא שלמה, ואז עמדה הלבנה בהשלמותה באותם שבעת הימים. וכאן חג שבועות סתם, משום שנכללו תחתונים בעליונים, ולא האירו כמו היום של שלמה.

182. מצוה (ל"ד) אחר זו – להקריב שתי הלחם. הרי בארנו, שתי הלחם – שתי שכינות, עליונה ותחתונה, והתחברו באחד. לגביהם, שתי הלחם בשבת, שהוא מזון של אחד שנים של מעלה ומטה. ועל זה כתוב, שני העמר לאחד. לאחד ודאי, להתייחד במקום אחד אל אותו שנקרא אחד. ומי הוא? הקל קול יעקב, שהוא יורש מעלה ומטה שני לחמים באחד. ומשום ששבת הוא סוד של מעלה ומטה, והכל הוא שבת, (נקראו) שני לחמים. (עד כאן)

183. מצוה אחר זו – להסדיר לחם ולבונה, להקריב עמר, שבתוב ועשיתם ביום הניפכם את העמר בבש תמים לעלה. וכן בשבועות להקריב שתי הלחם, וכך בכל הימים השונים להקריב קרבן של מוספים. אלא ודאי בכל יום של מועדים צריך להקריב את הקרבן שלו. צריך להקריב עליו תוספת שיש לו, כמו תוספת כתבה ומתנה שמוסיף חתן לכלה. ושבת המלכה, שהיא כלה, בשבתות ובכל ימים טובים, צריכה תוספת, שהם מוספים של קרבנות, ומתנות, שהן מתנות כהנה.

184. ובשבועות שהוא מתן תורה, שנתנו שני לוחות התורה מהצד של עץ החיים, צריך להקריב להם שתי הלחם, שהן ה"ה. ששני ימים של שבועות הם י"ו צריך להקריב להם שתי הלחם מאותן ה"ה, שהן לחם של התורה, שנאמר בו לכו לחמו בלחמי ה"ה, מן המוציא לחם מן הארץ.

שלמה. בגין דאינון שבעת ימים דלתתא, לא נהירו בשלימו, עד דאתא שלמה, וכדין קיימא סיהרא באשלמותא, באינון שבעת יומין. והכא זוג שבועות סתם, בגין דאתכללו תתאי בעלאי, ולא אנהירו כיומא דשלמה.

182. פקודא (ל"ד) בטר דא, לקרבא שתי הלחם. הא אוקימנא, שתי הלחם: תרתי שכינת, עילא ותתא, ואתוברין כוזא. לגביהון, תרין גהמי בשבת, מזוגא דזוד תרין, דעילא ותתא. ועל דא כתיב, (שמות 28) שני העמר לאחד. לאחד ודאי, לאתייחדא באתר זוד. ליהוא דאקרי אחד. ובאן איהו. הקול קול יעקב, דאיהו ירית עילא ותתא, תרין גהמי כוזא. ובגין דשבת איהו רזא דעילא ותתא, וכלא איהו שבת, (אתקריבו) תרין גהמי. ע"כ

183. פקודא בטר דא להסדיר לחם ולבונה, להקריב עמר. דכתיב ועשיתם ביום הניפכם את העמר בבש תמים לעולה. וכן בשבועות להקריב שתי הלחם, והכי בכל יומין טבין, להקריב קרבן דמוספין. אלא ודאי בכל יומא דמועדדיא צריך לקרבא קרבנא דיליה. צריך לקרבא עליה תוספת דאית ליה, כגון תוספת כתובתא ומתנתא, דאוסף זותן לכלה. ושבת מלכתא, דאיהי כלה, בשבתות ובכל יומין טבין, צריכה תוספת, דאינון מוספין דקרבנין, ומתנתא, דאינון מתנות כהונה.

184. ובשבועות דאיהו מתן תורה, דאתייהבו תרין לוחין דאורייתא, מסטרא דאילנא דזווי, צריך לקרבא לגביהו, שתי הלחם דאינון ה"ה דתרין יומין דשבועות אינון י"ו צריך לקרבא לגביהו, שתי הלחם מאינון ה"ה דהא איהו גהמא דאורייתא, דאתמר ביה (משלי 18) לכו לזמנו בלזמני ה"ה, מן המוציא לחם מן הארץ.

185. וְהָאֵי אִיהוּ מֵאֵכֶל אָדָם, דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וּא"ו ה"א. (במדבר יט) זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם. (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַיהוָה. עוֹמֵר שְׁעוֹרִין, מֵאֵכֶל בְּעִירָן, דְּאֵינוֹן זִוִּית הַקֹּדֶשׁ, דְּמִנְהוֹן צְרִיף לְקָרְבָא, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא א) מִן הַבְּהֵמָה. אֵלִים: מְנַגְזִיִּים בְּמִתְנִיתִין, בְּאֵלִין פְּשִׁטִּין. מִן הַבֶּקֶר: פָּרִים מְנַגְזִיִּים בְּמִתְנִיתִין, בְּתוֹקְפָא יְתִיר. וּמִן הַצֹּאן: שְׂאֵר עֲמָא, קָרְבָנָא דְלִהוֹן צְלוּתִין, וְעַלִּיהוּ אֶתְמַר, (יחזקאל לד) וְאֵתָן צֹאֲנִי צֹאֵן מִרְעִיתִי אָדָם אֶתֶם.

186. דְּמֵאֲרִי קְבֵלָה, וּמֵאֲרִי מִדּוּת, אֵינוֹן מִסְטֵר דְּאֵילָנָא דְּזוּי. שְׂאֵר עֲמָא מִסְטֵרָא דְּאֵילָנָא דְּטוֹב וְרַע, אֲסוּר וְהֵתֵר. וּבְגִין דָּא, מִן הַבְּהֵמָה, מֵאֵכֶל דְּלִהוֹן, עוֹמֵר לְזוּם שְׁעוֹרִים, (רות ג) וַיִּבְדֹּד שֵׁשׁ שְׁעוֹרִים. וַיִּשֶׁת עֲלֶיהָ, אֲוִרִיתָא דְּבַעַל פֶּה, דְּשִׁית סְדְרִי מִשְׁנָה. אֲבָל אֵלִין דְּאֵילָנָא דְּזוּי, דְּאֵינוֹן אָדָם אֲוִרִיתָא דְּלִהוֹן, נִהְמָא דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (משלי ט) לָכוּ לְזוּמוּ בְּלִזְמוּי וְהִינֵנוּ שְׂתֵי הַלְזוּם. וְזִדּוּ כְּלָהוּ תְנַאֲן וְאֲמוֹרָאִין, וְאֲמָרוּ מֵאֵן קָאִים קָמִי סִינִי. (ע"כ רעיא מִהִימָנָא) (שׁיךְ כֵּאן פְּקוּדָא לְשֵׁרוּף קִדְשִׁים הַנִּדְפָס בְּדף ל"ג ע"א)

187. (ויקרא כ"ג) בְּזֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ. רַבִּי יִצְחָק יִצְחָק פְּתוּז, (תהלים פא) תִּקְעוּ בְּזֹדֶשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶד לְיוֹם וּזְמָנִי. וְכַאֲן אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא קָרִיב לֹון לְגַבִּיָּה, מִן כָּל אוֹמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְאֶתְרַעֵי בָּהוּ, וּמֵאַתֵּר רְזוּיָקָא קָרִיב לֹון לְגַבִּיָּה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (יהושע כד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנֶּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לְהִרְאוֹת שְׁחָרֵי מִמְקוֹם רְחוֹק הַתְּרָצָה בָּהֶם וְקָרַב אוֹתָם אֵלָיו, וְכָתוּב, וַאֲקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבִרְהָם מֵעֶבֶר הַנֶּהָר וְגו'. בְּפִסְקִים הִלְלוּ יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל, וְכִי כָל יִשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ יוֹדְעִים אֵת זֶה, וְכָל שָׁבִין יְהוֹשֻׁעַ?

188. אלא כל התורה נסתרת ונגלית, כמו שהשם הקדוש נסתר ונגלה, משום שכל התורה היא שם קדוש, ועל כן היא נסתרת ונגלית. אם יהושע וישראל היו יודעים, למה כתוב כה אמר ה' אלא ודאי סתר הדבר – הטוב הרב שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל, שהתרצה באבות, ועשה אותם מרכבה קדושה עליונה לכבודו, והוציא אותם מתוך נהר עליון נכבד קדוש, מאור כל המאורות, כדי שיתעטר בהם. זהו שכתוב, כה אמר ה' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. הנהר – אותו הנהר שמכר ונודע.

189. מעולם – מה הוא רוצה כאן? אלא להראות חכמה. מעבר הנהר מעולם, אלא אותו נהר נקרא עולם, ועל כן בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, להראות הטוב והאמת שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל. ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר. מה זה אומר? אלא אברהם לא נדבק באותו נהר כמו יצחק שנדבק בו בצדו להתחזק.

190. בא ראה, הנהר הזה, אף על גב שאינו דין, יוצאים דינים מצדו ומתחזקים בו. וכשיצחק מתחזק (בדינו) בבניו, אזי העליונים והתחתונים מתבנסים לדין, וכסא הדין מתתקן, והמלך הקדוש יושב על כסא דין ודין את העולם. אז, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. אשריהם ישראל שידעים לסלק כסא הדין ולתקן כסא של רחמים, ובמה? בשופר.

191. רבי אבא היה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, הרי פעמים רבות שאלתי על השופר הזה מה זה אומר, ועד כאן לא התישבותי בו. אמר לו, הרי ודאי זהו ברור הדבר, שישראל צריכים ביום הדין (הזה) שופר ולא קרן, משום שקרן הרי נודע באיזה מקום היא, ולהדבק בדין איננו רוצים. אבל הרי שנינו, בדברים

188. אלא אורייתא כולה סתים וגלית, כמה דשיבא קדישא סתים וגלית, בגין דאורייתא כולה שיבא קדישא היא, ועל דא איהי סתים וגלית. אי ישראל (דף צ"ט ע"א) ויהושע הוו ידעי, אמאי כתיב כה אמר ה'. אלא ודאי סתיבא דמלה, טיבו סגי עבד קודשא בריך בישראל, דאתרעי בהו באבהתא, ועביד לון רתיבא קדישא עלאה לקריה, ואפיק לון מגו נהרא עלאה יקירא קדישא, בוצינא דכל בוצינא, בגין דיתעטר בהו. הךא הוא דכתיב, כה אמר ה' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. הנהר: ההוא נהר דאשתמודע, ואתיידע.

189. מעולם, מאי קא בעי הכא. אלא לאוואה זוכמתא. מעבר הנהר מעולם, אלא ההוא נהר עולם אקרי. ועל דא, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, לאוואה טיבו וקשוט דעבד קודשא בריך הוא לישראל. ואקוז את אביכם את אברהם מעבר הנהר מאי קא מיירי. אלא אברהם לא אתדבק ביה בההוא נהר, כמו יצחק דאתדבק ביה בסטריה לאתתקפא.

190. תא וזוי, האי נהר, אף על גב דלאו איהו דינא, דינא נפקי מסטריה, ואתתקפו ביה. וכד יצחק אתתקף (בדינו) בבניו, כדן עלאין ותתאין מתכנפי לדינא, וכורסייא דדינא אתתקן, ומלכא קדישא יתיב על כורסייא דדינא, ודאין עלמא, כדן, תקעו בזורע שופר בכסה ליום חגנו. זכאין אינון ישראל, דיידעין לסלקא כורסייא דדינא, ולתקנא כורסייא דרחמי. ובמה. בשופר.

191. רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא זמנין סגיאיין שאילנא על האי שופר, מאי קא מיירי, ועד כאן לא אתיישבנא ביה. אמר ליה, ודאי האי הוא ברירא דמלה, דישראל בעין ביומא דדינא (נ"א דא), שופר, ולא קרן. בגין דקרן הא אתיידע באן אתר איהו, ולא תדבקא דינא לא בעינא. אבל הא

תנינן, במלין ובעובדא, בעינן לאוואה ולא תערא מלין
סתיבין. ובמעשים צריכים להראות ולהעיר דברים
נסתרים.

192. תא וזוי, כד ההוא שופר עלאה, דנהירו דכלא
ביה, אסתלק וכל נהיר לבנין, כדן דינא אתער,
וכרסון אתתקנו לבי דינא, ודא שופר, אילו דיצוק
אקרי, תוקפיה (דף צ"ט ע"ב) דיצוק, תושבזתיה
דאבהן, כד אסתלק ההוא שופר גדול, דלא ינקא
לבנין, כדן יצוק אתתקף, ואתתקן לדינא בעלמא.

193. וכד אתער האי שופר וכד בני נשא תיבין
מוטאיהון, בעינן לנגדא קול שופר מתתא, וההוא
קלא סליק לעילא, כדן אתער שופרא אוזרא עלאה,
ואתער רומי, ואסתלק דינא. ובעינן לאוואה עובדא
בשופר, לאתערא שופרא אוזרא, ולאפקא בהאי
שופר לתתא, אינן קלי, לאוואה דכל אינן קלין
דלעילא, דכליין כלהו בההוא שופר עלאה, ותערון
לנפקא.

194. ובהני קלין דלתתא, יהבין ישראל וזילא (לרחמי
מתתא ואתער שופר גדול) לעילא, ועל דא בעינן
לומנא שופר ביומא דא, ולסדרא קלין, לכוונא ביה
בנין לאתערא שופר אוזרא, דביה כליין קלי
לעילא. (ולסדרא קלין בשופר).

195. סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא,
סליק רקיעין, ואתבקע בין טורי רמאי, ומטי לזבית
דאברהם, ושריא ברישית, ואתעטר, ואתער הוא,
ואתקן לכורסייא. ובספרא דאגדתא תנינן, בשעתא
דההוא קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם,
ואתקן לכורסייא, פקדין עליה אבא. (ו"א אבא
ואמא) אבא.

196. אדהכי, סלקא תניינא, תקיפא (לחברא) לתברא
תוקפי רזיון. ודא סדרא תניינא, ההוא קלא תבירא
בתוקפוי. וכדן סלקא, וכל דינן דאתערין (ו"א
השני עולה בינתים 196. השני עולה בתקופ (לחבר) לשבר את הדינים הקשים. וזה הסדר השני, אותו הקול שובר בכחו. ואז עולה, וכל הדינים

דאתערען) קמיה אתברו, עד הסליק לאתריה דיעזוק. כיון דיעזוק אתער, וזמי לאברהם מתקן לכורסיי לאימא קמיה, כדן אתכפא, ותבר תוקפא קשיא. ובהאי, בעי מאן דתקע, לכוונא לבא ורעיתא, בגין לתברא זיילא ותוקפא דדינא קשיא, הדא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

197. סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינון רקיעין, ורזומי מתערן, ומטיי ההוא קלא לרישיה דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וזמי לאברהם מתתקן בגיסא אזורא, כדן אזורין תרווייהו ביה ביעזוק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא ולא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, פלהו סדרא זוד.

198. סדרא אזורא, קלא נפיק, וסליק, ונטייל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיעזוק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

199. סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא כקדמאה, לא דזליש ההוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יעזוק בקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לגבי אינון בי דינא דלתתא, דאינון רפויין יתיר, וכלהו זומאן לאברהם לגבייהו, ואתכפין קמיה.

200. אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתער ברישיה דיעקב, ונגיד ליה לתתא לההוא אתר דאינון גבוראן שריין, וקאים לקבליהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינון באמצעיתא. כדן אתכפין פלהו, ומשתכזין (ו"א ומשתכזין) באתרייהו. והני פלהו סדרא אזורא תניינא.

201. סדרא בתראה, דבעייא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ו"א ולישרא) בינייהו ליעזוק במלקדמין.

במקדס, משום שאות זה צריך לישר במקומו, ולא יצא בגבורותיו החוצה, אז כל הדינים נכנעים, ומתעוררים רחמים.

בגין דהאי בעי לישראל ליה בארתיה, ולא יפוק בתוקפוי לבר, כדין דינן כלהו אתכפין, ורוזמין אתערו.

202. על בן צריך לבון את הלב והרצון בקולות הללו, ולחזר בתשובה לפני רבונם. אזי כשישראל מתקנים ומסדרים קולות ברצון הלב כראוי בשופר הזה, חוזר אותו שופר עליון. ובשחזור, מעטר את יעקב, והכל נתקן. וכסא אחר עולה, ואז נמצאת שמחה בכל, והקדוש ברוך הוא מרחם על העולם. אשרי חלקם של ישראל שידעים להנהיג ולמשך את רבונם מדין לרחמים, ולתקן את כל העולמות על ידיהם.

202. על דא בעי לכוונא לבא ורעותא בהגני קלי, ולמהדר בתיובתא קמי מאריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלכא כדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, וכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסיא אזורא רמיו, וכדין זיידו אשתכחו בכלא, וקודשא בריך הוא מרוזם על עלמא. זכאה זולקיהון דישראל, דידיעין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרוזמין, ולתקנא כלהו עלמין על ידיהו.

203. בא ראה, בנגד זה נפתחים שלשה ספרים ביום זה, וכמו שרחמים מתעוררים והדינים הקשים נכנעים ונכנסים למקומם – כך הוא למטה כמו שלמעלה, הדינים הקשים נכנעים ומעברים מן העולם. ומי הם? אלו אותם רשעים גמורים, שהם דינים קשים שנכנעו והעברו מן העולם. ועל בן נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי זהו ברור הדבר. ברוך הרחמן ששאלתי והרחמתי את הדברים הללו.

203. תא זוזי, לקבל דא, תלתא ספרין פתיזין ביומא דא, וכמה דרוזמין מתערין, ודינן קשיין אתכפין ועאלין לדוכתייהו. כך הוא לתתא כזוונא דלעילא, דינן קשיין אתכפין ואתעברו מעלמא. ובאן אינן. אלן אינן רשעים גמורים, דאינן דינן קשיין דאתכפין ואתעברו מעלמא. ועל דא נכתבים וזוזתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי דא הוא בריא דמלה, בריך רוזמנא דשאיכלנא ורוזמנא בהגני מילי.

204. אמר רבי יהודה, כתוב זכרון תרועה, עושים זכרון, לבון את הלב והרצון. ישראל עושים זכרון למטה, במה? במעשה, כדי שיתעורר דבר באותו גון שלמעלה.

204. אמר רבי יהודה, כתיב זכרון תרועה, זכרון עבדינן, לכוונא לבא ורעותא, ישראל עבדין זכרון לתתא, במה. בעובדא, בגין דיתער מלה כההוא זוונא לעילא.

205. אמר רבי אלעזר, כתיב (תהלים פא) בפסה ליום זזגנו דאתכסיא ביה סיהרא. והיה אתכסיא אלא, כד קיימא עיבא, ושמשא לא נהיר, כדין סיהרא אתכסיא, ולא נהיר. ועל דא, מקמי עיבא שמשא לא נהיר, כל שכן סיהרא דאתכסיא ולא נהירא. ועל דא בפסה ליום זזגנו, בה"א, דאתכסיא סיהרא. ובמה נהיר. כלא בתיובתא, ובקל שופרא, דכתיב, (תהלים

205. אמר רבי אלעזר, כתיב (תהלים פא) בפסה ליום זזגנו דאתכסיא ביה סיהרא. והיה אתכסיא אלא, כד קיימא עיבא, ושמשא לא נהיר, כדין סיהרא אתכסיא, ולא נהיר. ועל דא, מקמי עיבא שמשא לא נהיר, כל שכן סיהרא דאתכסיא ולא נהירא. ועל דא בפסה ליום זזגנו, בה"א, דאתכסיא סיהרא. ובמה נהיר. כלא בתיובתא, ובקל שופרא, דכתיב, (תהלים

פס) אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה בְּדִין יְיָ בְּאֹר פְּנִיָּה יִהְלִכּוּ. אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה. אִזּוּ – ה' בְּאֹר פְּנִיָּה יִהְלִכּוּ.

206. רַעִיָּא מוֹהִימָנָא (וִיקְרָא כ"ג) בְּזוּדֵשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֹזֶד לְזוּדֵשׁ וְגו'. פְּקוּדָא (מ"ב) דָּא, לְתַקּוּעַ שׁוּפָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, דְּהוּא יוֹמָא דְּדִינָא לְעִלְמָא, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא. וְהָא אוּקְמוּנָה דְּכַתִּיב, תִּקְעוּ בְּזוּדֵשׁ שׁוּפָר בְּכֶסֶת לַיּוֹם זִזְגָנוּ. וְהָא אֶתְמַר. דְּהָא אִיהוּ יוֹמָא דְּסִיגְרָא אֶתְכַסִּי בֵּיהּ, וְקָאִים עֲלָמָא בְּדִינָא. בְּגִין, דְּהָהוּ מְקַטְרָגָא, זִכִּי וְכִסִּי וְאַנְעֵל פְּתוּזָא עַל מִלְכָּא, אַתְר דְּדִינָא שְׂרִיָּא, לְמַתְבַּע דִּינָא עַל עֲלָמָא.

207. וְאִי תִימָא, אִיךָ אֶתִּיחֵיב לִיה רְשׁוּ לְהָהוּא מְקַטְרָגָא לְזוּפָאָה וּלְמַתְבַּע דִּינָא. אֶלָּא וְדָאִי בִידָא דְּהָאִי מְקַטְרָגָא, שׁוּי קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַתְבַּע דִּינָא עַל כָּל עֲלָמָא, וְשׁוּי לִיה יוֹמָא יְדִיעָא, לְמַתְבַּע קָמִיָּה כָּל דִּינִין דְּעֲלָמָא, דְּהָא קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד לִיה וְשׁוּי לִיה קָמִיָּה, לְמַהוּי דְּזוּיָלוּ דְּקוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא סִלְקָא, וְשְׂרִיָּא עַל כָּלָא. וְרָזָא דָּא, (קֹהֶלֶת ג) וְהָאֱלֹהִים עֲשֶׂה שִׁירָאוּ מִלְפָּנֵי מַאי עֲשֶׂה. עֲשֶׂה לְהָאִי מְקַטְרָגָא, וְאַתְקִין לִיה קָמִיָּה, לְמַהוּי סִיפָא שִׁנְנָא עַל כָּל עֲלָמָא. וְכָל דָּא בְּגִין דִּידוּזְלוֹן מְקַמִּי קוּדֵשׁא בִּיה כָּלָא. וְדָא אִיהוּ סִנְטִירָא, דְּתַבַּע זִזְבִּי בְּנִי נִשְׂא, וְתַבַּע דִּינָא וְתַפִּס בְּנִי נִשְׂא, וְקָטִיל לֹן וְאַלְקִי לֹן, כָּלָא כְּמָה דְּנִפִּיק בֹּן דִּינָא.

208. כְּזוּזָא דְּהָהוּא מִמוּנָה בֵּית דִּין דְּלִתְתָּא, דְּאֶתִּיחֵיב לְהוּ רְשׁוּ לְאֶדְכְּרָא קָמִי בִי דִינָא, פְּלוּזִי עֶבֶד כֶּךָ, וּפְלוּזִי עֶבֶר עַל כֶּךָ, וּלְמַתְבַּע עֲלִיָּהוּ דִּינָא. וְתַנֵּן, רְשׁוּ אֶתִּיחֵיב לְהָהוּא מִמוּנָה בֵּית דִּין, לְאַנְעֵלָא עַל בִּי דִּינָא פְּתוּזָא, עַד דִּיגְזוּרֹן דִּינָא עַל כָּל מַה דְּאִיהוּ תַבַּע, וְלִית רְשׁוּ לְבֵית דִּין לְדוּזִיָּא לִיה. בְּגִין כִּי אֲנִי ה' אוֹהֵב מִשְׁפָּחָא. וְאִיהוּ בְּעִי דְּעֲלָמָא יִתְקַיִים בְּדִינָא, וְלְמַנְדַּע דְּאִית דִּין וְאִית דִּינִין.

206. בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֲדָשׁ וְגו'. מִצְוָה זוֹ לְתַקֵּעַ שׁוּפָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא יוֹם הַדִּין לְעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שֶׁכְּתוּב תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוּפָר בְּכֶסֶת לַיּוֹם חֲגִנּוּ. וְהָרִי נִתְבָּאֵר. שֶׁהוּא יוֹם שֶׁבוֹ מִתְכַּסֶּה הַלְבָנָה, וְהָעוֹלָם עוֹמֵד בְּדִין. מִשּׁוֹם שֶׁאוֹתוֹ הַמְקַטְרֵג חוֹפֵה וּמְכַסֶּה וְנוֹעֵל אֶת הַפֶּתַח עַל הַמֶּלֶךְ, הַמְקוֹם שֶׁהַדִּין שׁוֹרֵה לְתַבַּע דִּין עַל הָעוֹלָם.

207. וְאִם תֹּאמַר, אִיךָ נִתְּנָה רְשׁוּת לְאוֹתוֹ הַמְקַטְרֵג לְכַסּוֹת וּלְתַבַּע דִּין? אֶלָּא וְדָאִי בִידָא הַמְקַטְרֵג הַזֶּה שֶׁם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַבַּע דִּין עַל כָּל הָעוֹלָם, וְשֵׁם לוֹ יוֹם יְדוּעַ לְתַבַּע לְפָנָיו אֶת כָּל דִּינֵי הָעוֹלָם, שֶׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֶׂה אוֹתוֹ וְשֵׁם אוֹתוֹ לְפָנָיו, שֶׁתִּהְיֶה יִרְאֵת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָה וְשׁוֹרֵה עַל הַכָּל. וְסוּד זֶה – (קֹהֶלֶת ג) וְהָאֱלֹהִים עֲשֶׂה שִׁירָאוּ מִלְפָּנָיו. מַה עֲשֶׂה? עֲשֶׂה אֶת הַמְקַטְרֵג הַזֶּה וְהַתְקִין אוֹתוֹ לְפָנָיו לְהִיטֵב חֶרֶב שְׁנוּנָה עַל כָּל הָעוֹלָם, וְכָל זֶה בְּדִי שִׁירָאוּ כָּלִם מִלְפָּנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהוּא הַשּׁוֹטֵר שֶׁתּוֹבֵעַ אֶת חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם, וְתוֹבֵעַ דִּין, וְתוֹפֵס בְּנֵי אָדָם וְהוֹרֵג אוֹתָם, וּמִלְקָה אוֹתָם, הַכָּל בְּפִי שִׁירָאוּ מִן הַדִּין.

208. כְּמוֹ אוֹתוֹ הַמְּמַנָּה שֶׁל בֵּית הַדִּין שְׁלֵמָה, שֶׁנִּתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְהַזְכִּיר לְפָנָיו בֵּית הַדִּין: פְּלוּזִי עֲשֶׂה כֶּךָ, וּפְלוּזִי עֶבֶר עַל כֶּךָ. וְלְתַבַּע עֲלִיָּהֶם דִּין. וְשִׁנְיָנוּ, נִתְּנָה רְשׁוּת לְאוֹתוֹ מְמַנָּה בֵּית דִּין לְנֹעֵל עַל בֵּית הַדִּין אֶת הַפֶּתַח עַד שִׁיגְזוּרוֹ דִּין עַל כָּל מַה שֶׁהוּא תוֹבֵעַ, וְאִין רְשׁוּת לְבֵית הַדִּין לְדַחֲוֵת אוֹתוֹ, מִשּׁוֹם (יִשְׁעִיָּה 40) כִּי אֲנִי ה' אוֹהֵב מִשְׁפָּחָא. וְהוּא רוֹצֵה שֶׁהָעוֹלָם יַעֲמֵד בְּדִין, וְלְהוֹדִיעַ שֵׁשׁ דִּין וְיֵשׁ דִּין.

209. כִּהְיֵה גִּוּוֹנָא שְׂוִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַמִּיָּה לְהֵאִי, דְּאִיהוּ תִּבְעֵ דִּינָא קַמִּי מִלְכָּא, עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. וּבִהְיֵה יוֹמָא אֲתִיָּהִיב לִיה רְשׁוֹ, לְכַסְסָּה פִתְוּזָא דְּמִלְכָּא, וְסִיְהֵרָא אֲתַחְפִּיָּא לָלוּ, עַד דִּיִּתְגָּזֵר דִּינָא עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. וְאַף עַל גַּב דְּכִלְא אֲתַגְלִי קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא בְּעֵי אֶלָּא בְּדִינָא.

210. כִּלְא כְּגוּוֹנָא וּזְדָא עֵילָא אֲתַקִּין וְתַתָּא, כּוּרְסִיָּא דְּדִינָא בִּהְיֵה יוֹמָא, וְסִנְטִירָא אֲתָא, וְתִבְעֵ דִּינָא עַל כָּל עוֹבְדֵי בְּנֵי עֲלָמָא, כָּל זֶזֶר וְזוּד כְּפּוּם אֲרוּזוּי, וְכַפּוּם מוֹה דְּעֵבֶד. וְסִיְהֵרָא אֲתִיָּין וְסִיְהֵרָא עַל כָּל עוֹבְדֵי בְּנֵי עֲלָמָא. וְאַלִין אֵינּוֹן עֵינֵי יִי, דְּאֵינּוֹן מִשְׁטַטִּי בְּכָל עֲלָמָא. וְכַמְהָ אֵינּוֹן עֵינֵי יִי, דְּלִית לֹון וּזְשִׁבְנָא, דְּקָא אֲזִיל וּמִשְׁטַטִּי בְּכָל עֲלָמָא, וְזִמְמָן כָּל עוֹבְדֵי בְּנֵי עֲלָמָא.

211. וְיִי לְאֵינּוֹן דְּלָא מִשְׁטַטִּין וְלָא מִסְתַּכְלִין בְּעוֹבְדֵיהוֹן, דְּהָא לְגַבִּיָּהוּ קִיבִין אֵלִין סִיְהֵרָא מִלְכָּא, וּמִשְׁטַטִּין וְזִמְמָן כָּל מוֹה דְּאֵינּוֹן עֵבֶדִין, וְקִאֲמִרִי, דְּהָא אֵינּוֹן סִלְקִי וְסִיְהֵרָא קַמִּי מִלְכָּא. וְהָא סִנְטִירָא קִאִים קַמִּי מִלְכָּא, וְתִבְעֵ דִּינָא, כְּלוּנֵי עֵבֶר דִּינָא, כְּלוּנֵי עֵבֶד כֶּר. וְהָא הָבָא סִיְהֵרָא. וְעַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא שְׂאִיל לֹון, לִית לֹון רְשׁוֹ לְסִיְהֵרָא. כְּדִין אֵינּוֹן סִיְהֵרָא סִיְהֵרָא.

212. וְכִלְא אֲכַתִּיב קַמִּי מִלְכָּא בְּפִתְקָא. בְּבֵי מִלְכָּא אִית זֶזֶר הִיכְלָא. הִיכְלָא דָּא מִלְכָּא אֲשָׁא וְזוּרָא, וְהָא אֲשָׁא מוֹתְגִלְגִּלָּא בְּפִלְקָא, וְלִהִיט שְׂבִיבִין וְהָא לֹא פְסִיק לְעֵלְמִין. לָלוּ הָא הִיכְלָא, אִית הִיכְלָא אוּזוּרָא, מִלְכָּא אֲשָׁא אוּכְמָא, דְּלָא פְסִיק לְעֵלְמִין. תֵּרִין סוּפְרִין קִיבִין תֵּדִיר קַמִּיָּה מִלְכָּא. בְּשַׁעֲתָא דְּדִינָא, סִיְהֵרָא כָּל סִיְהֵרָא קַמִּי מִלְכָּא. אֵינּוֹן סִיְהֵרָא (נ"א סופרין) זְטָלִין מִהֵהוּא פִלְקָא דְּאֲשָׁא וְזוּרָא, וְכַתְבִּי עֲלִיה בְּהֵהוּא אֲשָׁא אוּכְמָא.

213. וכדין מלכא אוזמיין דינא, עד זמנא ידיעא, דלמא בין כף ובין כף יהדרון בתשובה. אי יהדרון, פתקין נקדעין. ואי לאו, מלכא יתיב, וכל אינן דבי זכותא קיימי קמיה, פרוזא קם וכריו, פלוני עבד כף, מאן יולף עליה זכות, אי אית מאן דיוליף עליה זכות, יאות. ואי לאו הא אתמסר לסנטירא.

213. ואז המלך מעבב את הדין עד זמן ידוע, אולי בין כף ובין כף יחזרו בתשובה. אם יחזרו – נקדעים הפתקים. ואם לא – המלך יושב, וכל אותם של בית הזכות עומדים לפניו, הפרוז קם ומכריו: פלוני עשה כף, מי ילמד עליו זכות? אם יש מי שילמד עליו זכות – יפה. ואם לא – הוא נמסר לשוטר.

214. וככלא ידע קודשא ברין הוא, אמאי אצטרין לכל דא. אלא בגין דלא יהא פטרא דפומא לבני עלמא. אלא לאוזזאה דכלא עבד בארוז קשוט, וניזוא קמיה מאן דאשתויב מן דיניה. ואי תימא מנאן הא, אתמסר לזוכימי, ואפילו למאן דלא ידעי, מאן דבעי לאסתכלא, ישגוז במה דאיהו באתגליא, וידע במה דאיהו בסתר, דהא כלא כגוזנא וזדא, כל מה דפקיד קודשא ברין הוא בארעא, כלא איהו כגוזנא דלעילא.

214. והכל יודע הקדוש ברוך הוא למה צריך את כל זה? שלא כדי שלא יהיה פתחון פה לבני העולם, אלא להראות שהכל עושה בדרך אמת, ונוח לפניו מי שנצל מן הדין. ואם תאמר, מנין לנו? זה נמסר לחכמים. ואפילו למי שאין יודעים, מי שרוצה להסתכל, ישגיח במה שהוא בנגלה, וידע מה שהוא בנסתר, שהרי הכל בגון אחד. כל מה שמנה הקדוש ברוך הוא בארץ, הכל הוא כמו שלמעלה.

215. יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלכא יתיב בכורסיא דדינא, סנטירא קא אתי וזופי פתוזא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא ברין הוא רזים ליה לדינא, במה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אוהב משפט. נצוז רזימו דבנוי, לרזימו דדינא. ובשעתא דסנטירא קם למטען מלין עליהו, פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערא רזימי מתתא לעילא, בההוא שופר.

215. היום של ראש השנה הוא יום הדין, והמלך יושב בכסא הדין, השוטר בא ומבסס את פתח המלך ותובע דין. ואף על גב שהקדוש ברוך הוא אוהב את הדין, כמו שנאמר (ישעיה סא) כי אני ה' אוהב משפט, מנצחת אהבת בניו את אהבת הדין. ובשעה שהשוטר קם לטען דברים עליהם, הוא מצוה לתקע בשופר, כדי לעורר רחמים מלמטה למעלה באותו שופר.

216. סלקא ההוא קלא, כליכא באשא ורוזא ומיא, ואתעבד מנייהו קלא וזדא, ואתער קלא אוזרא לעילא, כד ההוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדין כל טענות דקא טעין ההוא מקטרנא מתערבבי.

216. אותו הקול עולה, כלול באש רוח ומים, ונעשה מהם קול אחד, ומתעורר קול אחד למעלה. בשאותו הקול מתעורר ממעלה וממטה, אזי כל הטענות שטוען אותו מקטרג מתערבבות.

217. ביום של ראש השנה יוצא יצחק לבדו, וקורא לעשו, להטעים אותו תבשילים של כל העולם, כל אחד כפי דרכו, שהרי באותה השעה (בראשית כז) ותבהי עיניו מראת, שיצא ממנו מי שהחשיך את פני הבריות,

217. ביום של ראש השנה יוצא יצחק לבדו, וקורא לעשו, להטעים אותו תבשילים של כל העולם, כל אחד כפי דרכו, שהרי באותה השעה (בראשית כז) ותבהי עיניו מראת, שיצא ממנו מי שהחשיך את פני הבריות,

ונפרד, ושוכב על מטת הדין, וקורא לעשו ואומר, וצודה לי צודה ועשה לי מטעמים, והביאה לי.

218. ורבקה אמרה אל יעקב בנה, אהוב נפשה, הבן האהוב שנמסר לה מיום שנברא העולם, ומצוה אותו שהוא יתעורר באותם מטעמים שלו. ויעקב מתעורר מלמטה, מלבש בתפלות ובבקשות, והקל קול יעקב באותו שופר שעולה, ומתעורר יעקב אליו, ונקרב עמו, ויגש לו ויאכל, ויגלגלם זה עם זה. בין שנגלגל עמו, ויבא לו יין, זה יין המשמר, היין שהוא שמחת הלב, הסוד של העולם הבא. אז – וירח את ריח בגדיו, התפלות שעולות והבקשות. ויברכהו, נח הרגז ושמח הלב, והכל הוא רחמים.

219. בין שנגלגל ביעקב, כל אותם חילות וגבורות שהיו מזמנים התפארו, ולא נמצאו שם. וישראל יוצאים מן הדין בשמחה ובברכות. והי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו, ביים הזה, בשמחה ובברכות עליונות, ועשו אחיו בא מצידו, טוען טענות ממעשי העולם, ויעש גם הוא מטעמים, לשונו חדה לטען טענות. מסדר עדים, ויבא לאביו ויאמר יקם אביו, יתעורר עם דיניו, ויאכל כמה מעשים רעים של כל העולם שמצאתי.

220. ויחרד יצחק חרדה גדלה עד מאד, שהרי אינו יכול להפרד מכלל של יעקב, שהוא בשמחה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה תפלות ובקשות, ואכל מכל בטרם תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה. בשמע עשו את דברי (יצחק) אביו ויצעק צעקה גדלה וגו', שראה שהרי צידו לא היה כלום. עד לאחר שאמר לו, הנה משמני הארץ וגו', אלו החזקים וההמונים של שאר העמים, וזה קשה לו מהכל. וישטם עשו את יעקב, ללכת אחריו ולהתגרות בו תמיד.

אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה הדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צודה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

218. ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רזוימא דנפשה, בנה רזוימא דאתמסר לה מיומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערא איהו באינון מטעמים דיליה. ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ויגש לו ויאכל, ואתכליל דא בדא. בין דאתכליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין דמנטרא, יין דהוא זידו דלבא, רזא דעלמא דאתי, כדן וירוז את ריוז בגדיו, צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, נזו רוגזא, ונזדי לבא, וכלא איהו רזומי.

219. בין דאיהו אתכליל ביעקב, כל אינון זיילין ותוקפין ורוגזין דהו וימין, אתבדרו, ולא אשתכחו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בזודה ובברכאן. והי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו, ביומא דא, בזודה, ובברכאן עלאין, ועשו אזיו בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים, וזידו לישגיה למטען טענות. אתקין סהדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אביו, יתער בדינו, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשכונא.

220. ויזרד יצחק זרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מכללא דיעקב, דאיהו בזודה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מכל בטרם תבא ואברכהו גם ברוך יהיה. בשמוע עשו את דברי (יצחק) אביו ויצעק צעקה וגו'. דזומי דהא צידו לא הוה כלום. עד לבתר דאמר ליה, הנה משמני הארץ וגו'. אלן תקיפין ואוכלוסין דשאר עמין ודא קשיא ליה מכלא. וישטום עשו את יעקב, לבזול אבתריה, ולקטרנא ליה תדיר.

221. ויעקב אזיל באיזון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתוֹבא מעיה. תב בתיובתא, שוי גרמיה בתעניתא, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים, כדין ידעי ישראל דעשו בא, ועמו ארבע מאות איש, כלם מקטרגים מזמנים לקטרג להם. מיד – ויירא יעקב מאד ויצר לו, והרבה בתפלות ובקשות. (בראשית לב) ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי וגו'. עד שנטל עצה ואמר, כי אמר אברהם פניו בכפרה פניו במנוחה ההולכת לפניו ויקחו מן הבא בידו מנוחה וגו', עזים מאתים ותנישים עשרים רחלים מאתים וגו'.

222. גמלים וגו', כך הוא הצד שאלו. גמלים הוא נחש, כמין גמל. בשעה שפחה סמא"ל את אדם, רכב על נחש כמין גמל. שנינו, מי שרואה גמל בחלומו, מיתה נקנסה עליו מלמעלה ונצול ממנה. והכל אחד.

223. ואז חזר עשו לאפטרופוס של יעקב, ויעקב לא רצה דבשו ועקצו. יעבר נא אדני לפני עבדו. אז – וישב ביום ההוא עשו לדרך. מתי? בשעת נעילה, שהרי נפרד מן העם הקדוש. והקדוש ברוך הוא עוזב את חטאיהם ומכפר עליהם. כיון שאותו המקטרג הולך עם אותו דורון ונפרד מהם, רוצה הקדוש ברוך הוא לשמח עם בניו. מה כתוב? ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית וגו'. על בן קרא שם המקום סכות. כיון שיושבים בסכות, הרי נצולו מן המקטרג, והקדוש ברוך הוא שמח עם בניו. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא. (ע"כ רעיא מהימנא).

224. בא ראה, ביום הזה מתכסה הלבנה, ולא מאירה עד בעשור לחדש, בשכ"ל ישראל שבים בתשובה, והאם העלינה שבה ומאירה לה. והיום הזה את אור האם נוטל, ונמצאת שמחה בכל. ועל בן כתוב, יום הכפורים הוא.

221. ויעקב אזיל באיזון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתוֹבא מעיה. תב בתיובתא, שוי גרמיה בתעניתא, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים, כדין ידעי ישראל דעשו בא, ועמו ארבע מאות איש, כלם מקטרגים ומיזני לקטרגא לון, מיד ויירא יעקב מאד ויצר לו ואסגי בצלותין ובעותין. (בראשית לב) ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי וגו'. עד דנטיל עיטא ואמר, כי אמר אברהם פניו בכפרה פניו במנוחה ההולכת לפניו ויקחו מן הבא בידו מנוחה וגו', עזים מאתים ותנישים עשרים רחלים מאתים וגו'.

222. גמלים וגו', כך הוא סטרא דיליה. גמלים הוא נחש, כמין גמל, בשעתא דפתי סמא"ל לאדם, ארכיב על נחש כמין גמל. תנינן, מאן דזומי גמל בזולמיה, מיתה נקנסה עליה מלמעלה, ואשתויב מיתה. וכלא זוד.

223. וכדין, אהדר עשו אפטרופוסא דיעקב, ויעקב לא בעא הובשיה ועוקציה. יעבר נא אדוני לפני עבדו. כדין וישב ביום ההוא עשו לדרך. אימתי. בשעת נעילה, דהא אתפרש מעמא קדישא. וקודשא בריך הוא שביק לזווייהון, וכפר עליהו. כיון דההוא מקטרגא אזל בההוא דורנא, ואתפרש מזייהו, בעי קודשא בריך הוא למזורי בבניו, מה כתיב, ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית וגו'. על בן קרא שם המקום סכות, כיון דיתבי בסכות, הא אשתויבו מן מקטרגא, וקודשא בריך הוא זודי בבניו. ופאה זולקיהון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. (ע"כ רעיא מהימנא)

224. תא זוזי, בהאי יומא אתכסייא סיהרא, וכלא נהיר עד בעשור לחדש, דישראל תניבין כלהו בתיובתא עלימתא, ואימא עלאה תאבת ונהרת לה. והאי יומא נהירו דאימא גטלא, ואשתכחו זוזי בכלא. ועל דא כתיב, יום הכפורים הוא. יום כפור מבעי ליה, מאן

יום הכפורים. אלא בגין דתרי גהורין גהרין בוזד. בוצינא עלאה, גהיר לבוצינא תתאה. ובהאי יומא מנהורא עלאה גהיר. ולא מנהורא דשמישא ובגין כך בפסח ליום זוגנו כתיב.

225. רבי אבא שלח ליה לרבי שמעון, אמר, אימתי זוגא דכנסת ישראל במלכא קדישא. שלח ליה, (בראשית כ) וגם אמנה אזוזתי בת אבי היא אף לא בת אמי ותהי לי לאשה. אתרגיש רבי אבא, ארים קליה, בכה ואמר, רבי רבי בוצינא קדישא, ווי ווי לעלמא כד תפוק מניה, ווי לדרא דיהון בעלמא כד תסתלק מנהון וישתארו ויתמין מנה. אמר ליה רבי זיזיא לרבי אבא, האי דשלח לך בקבך. מאי קאמר.

226. אמר ודאי לאו זוגא דמלכא במטרוניתא, אלא בזמנא דנהרא מאבא עלאה, וכד אתנהרא מניה, קרינן לה קדש דהא מבי אבא נטלא האי. וכדין מודווגי בוזדא, בגין דמלכא קדש אקרי דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי, דנטיל מאתר דאקרי קדש. כדין אזוזתי בת אבי היא אף לא בת אמי, דהא מבי אבא שימא דא, ולא מבי אימא, ועל דא ותהי לי לאשה, לאודווגא בוזדא, בזמנא דא, ולא בזמנא אזורא, בזמנא דנטלא מבי אבא, ולא בזמנא דנטלא מבי אימא. ויום הכפורים אוכוז, דתשמיש המטה אסור, בגין דזוגא לא אשתכוז, דהא מבי אימא נטלא, ולא מבי אבא. אמר רבי זיזיא, ודאי זכאה דרא דרבי שמעון שארי בגויה, זכאין אינון דקיימין קמיה כל יומא.

227. /א אמר רבי אבא, בראש השנה נברא אדם, וקאים בדינא קמי מאריה, ותב (דף ק"א ע"א) בתיובתא, וקביל ליה קודשא בריך הוא. אמר ליה, אדם, אנת תהא סימנא לבניך לדרי דרין, בהאי יומא קיימין בדינא, ואי יתובון אנא אקביל לון, ואיקום מכורסייא דדינא, ואתקיים על כורסייא דרזומי,

יום כפור הזה צריך להיות מה זה יום הכפרים? אלא משום ששני מאורות מאירים באחד. המאור העליון מאיר למאור התחתון, וביום הזה מאיר מהאור העליון, ולא מאור השמש, ומשום כך כתוב בפסח ליום חגנו.

225. רבי אבא שלח לרבי שמעון. אמר, מתי הזוג של כנסת ישראל עם המלך הקדוש? שלח לו, (בראשית כ) וגם אמנה אחתי בת אבי היא אף לא בת אמי ותהי לי לאשה. התרגש רבי אבא, הרים קולו, בכה ואמר, רבי רבי מנורה הקדושה, אוי ואבוי לעולם כשתצא ממנו אוי לדור שיהיו בעולם כשתסתלק מהם וישארו יתומים ממנו! אמר לו רבי חייא לרבי אבא, זה ששלח לעמדתך, מה אמר?

226. אמר, ודאי שאין זוג המלך עם הגבירה אלא בזמן שמאיר מהאב העליון, וכשנאור ממנו, קוראים לו קדש, שהרי מבית אבא זה נוטל, ואז מזדווגים באחד, משום שהמלך נקרא קדש, שכתוב (ירמיה כ) קדש ישראל לה, שנוטל ממקום שנקרא קדש. אזי אחתי בת אבי הוא אף לא בת אמי, שהרי מבית אבא השם הזה, ולא מבית אמא. ועל כן ותהי לי לאשה, להזדווג באחד, בזמן הזה ולא בזמן אחר, בזמן שנוטלים מבית אבא, ולא בזמן שנוטלים מבית אמא. ויום הכפורים מוכיח, שתשמיש המטה אסור, משום שאין נמצא זוג, שהרי מבית אמא נוטל, ולא מבית אבא. אמר רבי חייא, ודאי אשרי הדור שרבי שמעון שרוי בתוכו. אשרי אותם שעומדים לפניו כל יום.

227. אמר רבי אבא, בראש השנה נברא אדם, ועמד בדין לפני אדונו ושב בתשובה, וקבל אותו הקדוש ברוך הוא. אמר לו, אדם, אתה תהיה סימן לבניך לדורי דורות, ביום הזה יעמדו בדין. אם ישובו, אני אקבל אותם, ואעמד מפסא דין, ואתישב על פסא רחמים וארחם עליהם. ודוד אמר, (תהלים

קד) אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני. ועל זה כתוב, (שם קל) כי עמך הסליחה למען תנר. וכתוב, (שם לו) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. (רעיא מהימנא) רכז/ ב מצוה זו, להתענות ביום הכפורים, להכניע את הגוף ואת הנפש, בסוד של חמשה ענויים של חמש דרגות של יום הכפורים. שהרי המקטרג בא להזכיר את חטאיהם, כמו שנתבאר, וכלם בתשובה שלמה לפני אביהם. הכל כמו שנאמר בכמה מקומות. (ע"כ רעיא מהימנא).

228. אף בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם. רבי חייא פתח, (שם לב) לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. לדוד משכיל, הרי שנינו, בעשרה מיני זמר נקרא (נתקן) ספר תהלים: בנצוח, בנגון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה, בהודאה, בהללויה. והעליון מכלם – הללויה, והרי פרשנה.

229. באן משכיל, מקומו ידוע. מהו משכיל? מים שמחכים את אותם ששותים אותם, אותו המקום (שמשפדלים באותו מקום) שנקרא משכיל, כמו שנאמר (משלי יז) משכיל על דבר ימצא טוב. ומשום שנקרא כך, תלויה בו סליחה, חרות החירות. זהו שכתוב אשרי נשוי פשע כסוי חטאה.

230. מה זה כסוי חטאה? הרי פרשנה, שהוא כסוי מבני אדם אותו חטא שחטא לקדוש ברוך הוא והודה לפני הקדוש ברוך הוא. אבל (כסוי חטאה) בא ראיה, כשאדם חוטא, ומתחייב פעם אחת ופעמים ושלש ולא חוזר בו, הרי חטאיו הם בגלוי, ומפרסמים אותם למעלה, ומפרסמים אותם למטה. והפרושים הולכים לפניו ומכריזים: הסתלקו מסביב לפלוני, נזוף הוא מאדונו, נזוף הוא למעלה, נזוף הוא למטה, או לו שפגם את דיוקן רבונו! הקדוש ברוך הוא חושש על כבוד רבונו! הקדוש ברוך הוא מגלה חטאו למעלה. זהו שכתוב, (איוב כ) גלו שמים עונו וארץ

וארזם עליהו. ודוד אמר, (תהלים קטז) אהבתי כי ישמע יי את קולי תחנוני. ועל דא כתיב, (תהלים קל) כי עמך הסליחה למען תנר. וכתוב, (תהלים לו) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור.

228. (ויקרא כ"ג) אף בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם. רבי חייא פתח, (תהלים לב) לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. לדוד משכיל, הא תנינן בי יניי וברא (נ"א אתתקן) אתקרי ספר תהלים, בנצוח, בנגון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה, בהודאה, בהללויה, ועלאת מכלהו הללויה, והא אוקמוה.

229. הכא משכיל, אתריה ידיע, מהו משכיל, מיא דאזכימו לאינון דשיתו להו, ההוא אתר (ו"א דמשתדלן בההוא אתר) דאקרי משכיל, כביה דאת אמר, (משלי טז) משכיל על דבר ימצא טוב. ובגין דאקרי הכי, תליא ביה סליחה, וזירו דוזירין. הךא הוא דכתיב אשרי נשוי פשע כסוי חטאה.

230. מאי כסוי חטאה. הא אוקמוה, דהוא כסוי מבני נשא, ההוא חטאה דזוב לקודשא בריך הוא, ואודי קמי קודשא בריך הוא. אבל (ו"א כסוי חטאה) תא זוזי, כד בר נש זזטי, וזוב זמנא וזדא, ותרין ותלתא, ולא אהדר ביה, הא זזבוי באתגליא אינון ומפרסמי לון לעילא, ומפרסמי לון לתתא. וכרוזי אלוין קמיה ומכרוזי, אסתלקו מסוזרגיה דפלגיא, גזיף הוא מבאריה, גזיף הוא לעילא, גזיף הוא לתתא, ווי ליה דפגים דיוקנא דמאריה, ווי ליה דלא זזיש ליקרא דמאריה, קודשא בריך הוא גלי זזביה לעילא, הךא הוא דכתיב, (איוב כ) גלו שמים עונו וארץ מתקוממה

לו. וכד בר נש אויל באורזא דמאריה, ואשתדל בפולוגיה, ואודמן ליה זוטא זוד, כלא מכסין עלויה, עלאין ותתאין, דא אקרי כסוי זוטא.

231. אמר ליה רבי אבא, עד כען לא מטיית לעקרא דמלה. ושפיר קאמרת. והאי דקאמרו זברייא שפיר. אבל אי הכי, מכוסה זוטא מבעי ליה, מהו כסוי זוטא.

232. אלא תרי מלי דזוכמתא אית ביה, ותריוויהו הכי. זוד כמה דתנינן, דעובדין טבין דבר נש עביר בהאי עלמא, עבדין ליה בההוא עלמא לבושא יקירא עלאה, לאתלבשא בהו. וכד בר נש אתקין עובדין טבין, ונבדין עליה עובדין בישין, ואשגזו ביה קודשא בריך הוא, ועובדוי בישין סגיאין, ואיהו רשע, דאשתכח זוטא קמי מאריה, ותוהא על אינן טבאן דעבד בקדמיתא, הא אתאביר הוא מכלא, מהאי עלמא, ומעלמא דאתי. מה עביר קודשא בריך הוא מאינן טבאן דעביר האי זוטא בקדמיתא.

233. אלא קודשא בריך הוא, אף על גב דההוא רשע זוטא אתאביר. אינן טבאן וזכין לא אתאביר. אית צדיק דאזיל בארזוי דמלכא עלאה, ואתקין לבושי מעובדוי, ועד לא אשלים לבושי, אסתלק. קודשא בריך הוא אשלים ליה, מאינן עובדין דעבד (ס"א דאבד) האי רשע זוטא, ואשלים לבושי, לאתתקנא בהו בההוא עלמא, דא הוא דכתיב, (איוב כז) יכין וצדיק ילבש. והוא זוטא אתקין, וצדיק אתנופי ממה דאיהו תקין, דא הוא דכתיב כסוי זוטא, (כס"ו הוא מדא דחטא אתחפי מחטא) ועל דא לא כתיב מכוסה, אלא כסוי.

234. וזוד, דאתנופי ההוא זוטא דהאי זכאה, באינן דאקרון מצולות ים, דהא מאן דנפיל במצולות ים, לא אשתכחז לעלמין בגין דמיין זופין עליהו. (מאן מצולות

231. אמר לו רבי אבא, עד עכשו לא הגעת לעקר הדבר, ויפה אמרת. והו שאמרו החברים – יפה. אבל אם כך, מכסה חטאה הנה צריך להיות! מהו כסוי חטאה?

232. אלא שני דברי חכמה יש בו, ושניהם כך. אחד, כמו ששנינו, שמעשים טובים שאדם עושה בעולם הזה, עושים לו באותו העולם לבוש נכבד עליון להתלבש בהם. וכשאדם מתקן מעשים טובים, וגוברים עליו מעשים רעים, והקדוש ברוך הוא משגיח בו, ומעשיו הרעים רבים, והוא רשע, שנמצא חוטא לפני אדונו, ותוהא על אותן טובות שעשה בראשונה, הרי נאבד הוא מן הכל, מהעולם הזה ומהעולם הבא. מה עושה הקדוש ברוך הוא מאותן טובות שעשה החוטא הזה בראשונה?

233. אלא הקדוש ברוך הוא, אף על גב שאותו רשע חוטא נאבד, אותן טובות וזכות לא נאבדות. יש צדיק שהולך בדרכי המלך העליון ומתקין לבושי ממעשיו, וטרם שהשלים את לבושי הסתלק – הקדוש ברוך הוא משלים לו מאותם המעשים שעשה (שאבד) הרשע החוטא הזה, ומשלים את לבושי שיתקן בהם באותו עולם. והו שכתוב (שם כז) יכין וצדיק ילבש. אותו חוטא התקין, והצדיק מתכסה ממה שהוא התקין. והו שכתוב כסוי חטאה, (הכס"ו הוא מזה החטאה, מתכסה מהחטאה) ועל כן לא כתוב מכסה, אלא כסוי.

234. ואחד, שהתכסה אותו החטא של הצדיק הזה באותם שנקראים מצולות ים, שהרי מי שנופל במצולות ים, לא נמצא לעולמים, משום שהמים מכסים עליהם, (מהו

המצולות ים? כמו שנאמר (מיכה ז) ותשליך במצולות ים כל חטאתם. מי הם מצולות ים? אלא סוד נכבד הוא, והרי (בארה רבי שמעון אמר) באר אותו רבי שמעון ואמר, כל אותם שבאו מצד הקשה, ונאחזו במינים רעים, בכתרים התחתונים, כמו עזאזל ביום הכפורים, זה נקרא מצולות ים, כמו פסלת הכסף בשבועתים אותו באש. זהו שכתוב הגו סיגים מכסף.

235. כך זה, הוא מאותם מצולות ים, ונקרא מצולות ים, מצולות מאותו ים קדוש, מצולות – זהמת הכסף. ועל כן כל אותם החטאים של ישראל שורים לתוכו (אצל), והוא מקבל אותם, ונשאבים לתוכו. מה הטעם? משום שהוא נקרא חוטא. מה זה חוטא? חסרון. ועל כן הוא חסרון של הכל, ונטל את חסרון הגוף והנפש. ביום הזה יורד מצולות הים הזה, זהמת (הכסף) הנפש, ונטל זהמת הגוף. מי הוא זהמת הגוף? זה אלו החטאים שנעשו על ידי יצר הרע שנקרא מזהם מנוול.

236. אמר רבי יוסי, שנינו, ונתן אהרן על שני השעירים גרלות, אם כך, כבוד הוא של העזאזל, ראיתם עבד שזורק גרלות עם רבוננו? דרך העולם שעבד אינו נוטל אלא מה שנותן לו רבוננו. אבל משום ששם א"ל מזמן ביום הזה על מלשינות, וכדי שלא יהיה לו פתחון פה, (בגורל הזה הוא עולה בו) נותנים לו חלק בזה.

237. והגורל הזה מעצמו הוא שעולה בו. שאמר רבי יהודה אמר רבי יצחק, דבר עליון מצאנו בגורל. בגורל של יהושע כתוב בו, (במדבר כז) על פי הגורל, על פי הגורל ודאי, שהוא אמר: זה חלקו של יהודה, זה של בנימין וכו', וכן כלם. אף כאן, בין שהכהן שם ידיו, אותם הגרלות מדלגים ועולים ביד הכהן (ועולים הגרלות ביד הכהן, הם מדלגים

ים) כמה דאת אמר, (מיכה ז) ותשליך (דף ק"א ע"ב) במצולות ים כל חטאתם. מאן מצולות ים. אלא ר'א יקרא הוא, והא (אוקמוה רבי שמעון אמר) אוקמיה רבי שמעון, ואמר, כל אינון דאתו מסטרא תקיפא, ואתאזודו בזיגין בישין, בכתרין תתאין, כגון עזאזל ביומא דכפורי, דא אקרי מצולות ים. כוסטא דכספא, כד בזיגין ליה בנזרא, הדא הוא דכתיב, (משלי כה) הגו סיגים מכסף.

235. כך הא, מאינון מצולות ים הוא, ומצולות ים אקרי, מצולות מזההוא ים קדישא, מצולות, וזהבא דכספא. ועל דא, כל אינון זוטאין דישראל שריין לגמיה (ס"א לגביה), והוא קביל לון, וישתאבון בגמיה. מאי טעמא. בגין דאיהו זוטא אקרי. מאי זוטא. גרעונא. ועל דא הוא גרעונא דכלא, ונטל גרעונא דגופא ודנפשא. בהאי יומא נזיית האי מצולות ים, וזהבא (דכספא) דנפשא, ונטיל וזהבא דגופא. מאן הוא וזהבא דגופא. דא אינון זוטאין דאתעבירו על ידי יצר הרע, דאקרי מזהם מנוול.

236. אמר רבי יוסי, תנן (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גרלות, אי הכי יקרא הוא דעזאזל, וזמיתון עבדא דשדי ערבין במקריה, אורווי דעלמא דעבדא לא נטל אלא מזה דיהיב ליה מאריה. אבל, בגין דסמא"ל זמין האי יומא בדלטורא, ובגין דלא יהא ליה פטרא (ס"א בהאי עדבא הוא סלקא ביה) יהבין ליה זולקא בהאי.

237. והאי ערבא מגרמיה הוא דסליק ביה, דאמר רבי יהודה אמר רבי יצחק, מלה עלאה אשכחנא בערבא. ערבא דיהושע, כתיב ביה, (במדבר כו) על פי הגורל, על פי הגורל ודאי, דאיהו אמר דא זולקא דיהודה, דא דבגמין וכו', וכן פלהו. אוף דכא, בין דכהנא שוי ידוי, אינון ערבין מדלגי וסלקין בידא דכהנא, (ס"א וסלקין עדבין בידא דכהנא, אינון מדלגי

מִן יְדוּי) וְשֶׁאֵרֶן בְּאַתְרֵיהֶו. הֲרָא הוּא דְכֻתִּיב, וְהִשְׁעִיר
אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגֹּזֶל, עָלָה עָלָיו וְדָאִי.

מִן יְדוּי) וְשֶׁאֵרֶן בְּאַתְרֵיהֶו. הֲרָא הוּא דְכֻתִּיב, וְהִשְׁעִיר
אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגֹּזֶל, עָלָה עָלָיו וְדָאִי.

238. וְלֹא זֶה בְּלִבְדּוֹ, אֲלֵא בְּכָל פַּעַם שְׁמֻזְמָן
הַמְלִשִׁין וְנִתְּנָת לֹו רְשׁוּת, צְרִיכִים לְשִׁים בְּנִגְדּוֹ
בְּמָה שִׁיתַּעֲסֵק וְיַעֲזֹב אֶת יִשְׂרָאֵל. בְּיוֹם הַזֶּה
מִזְמָן הַמְלִשִׁין לְרַגֵּל אֶת הָאָרֶץ. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (אִיּוֹב א) וַיֹּאמֶר ה' אֶל הַשָּׁטָן מֵאִין
תָּבֹא. וְהָרִי שְׁנִינִי, מִשּׁוּט בָּאָרֶץ, מֶה זֶה? אֲלֵא
זֶהוּ הַמְלִשִׁין הַגָּדוֹל מִקְטָרָגָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

238. וְלֹא דָא בְּלִזְזוּדוֹ, אֲלֵא בְּכָל זְמַנָּא דְדִלְטוּרָא
זְמִין, וְאַתְיִיהִיב לִיה רְשׁוּתָא, בְּעִינָן לְשׁוּוּאָה לְקַבְּלִיה
בְּמָה דִּיתַעֲסֵק, וְשִׁבִּיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל. בְּהָאִי יוֹמָא
דְּלְטוּרָא זְמִין לְאֵלְלָא אֶרְעָא. הֲרָא הוּא דְכֻתִּיב, (אִיּוֹב
א) וַיֹּאמֶר יי' אֶל הַשָּׁטָן מֵאִין תָּבֹא. וְהָא תִּנְיָנָן, מִשּׁוּט
בָּאָרֶץ, מֵאִי הוּא. אֲלֵא הָאִי הוּא דְלְטוּרָא רַבָּא
מִקְטָרָגָא דְיִשְׂרָאֵל.

239. וְהָרִי וְהָרִי
הַחֲבָרִים, (שְׁוֹדָאִי) בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׁהִי יִשְׂרָאֵל
מִזְמָנִים לַעֲבֹד בֵּין וְלַהֲפָרַע מִן הַמְצָרִים, אָמַר:
אֲנִי עֲבַרְתִּי בָּאָרֶץ הַקְדוּשָׁה, וְרֵאִיתִי שְׂאֵלָה לֹא
רְאוּיִים לְהַכְנִס לְתוֹכָהּ. אִם אַתָּה דֵּן דֵּין –
הַדִּינִים שֶׁלָּהֶם כָּאֵן כְּמוֹ הַמְצָרִים. מֶה שׁוֹנִים
אֵלֹו מֵאֵלֹו? אוֹ שִׁמּוֹתוֹ כָּלָם בְּאַחֵד, אוֹ שִׁיחֲזָרוּ
כָּלָם לְמַצְרִים. וְלֹא אַתָּה הוּא
שְׂאֻמְרָתִי, (בְּרֹאשִׁית טו) וְעַבְדִּים וְעַנִּים אַתֶּם
אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה? וְהָרִי לֹא עָלּוּ מִחֻשְׁבוֹנוֹ
אֲלֵא מֵאֲתָנִים וְעֶשֶׂר, וְלֹא יוֹתֵר.

239. וְהָא אַתְעָרוּ זֻזְבְּרִיָא, (דוּדָאִי) בְּהֵיאָה שִׁיעָתָא
דְּהֵוּ זְמִינָן יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְרָא יוֹמָא, וְלִאֲתַפְרָעָא מִמִּצְרָאִי,
אָמַר, אֲנָא אֶעֱבַרְנָא בָּאָרֶעָא קְדִישָׁא, וְזֻזְמִינָא דְלֹא
אַתְזֻזֵּן אֶלִין לְמִיַּעַל בְּגֻוְהָ, אִי אַתָּה דָאִין דִּינָא, דִּינֵיִיהוּ
הָכָא כְּמִצְרָאִי, מֶה שִׁנְיָן אֶלִין מֵאֶלִין, אוֹ יְבוֹתוֹן כְּלָהוּ
כְּזוּדָא, אוֹ יְהֲדִירוֹן כְּלָהוּ לְמַצְרִים. וְלֹא אַתָּה הוּא
דְּאֻמְרָתִי, (בְּרֹאשִׁית טו) וְעַבְדִּים וְעַנִּים אוֹתָם ד' מֵאוֹת
שָׁנָה, וְהָא לֹא סְלִיקוּ מִזְזוּשְׁבָּנָא אֲלֵא רַד'וֹ, וְלֹא יוֹתֵר.

240. אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: מֶה אַעֲשֶׂה? כָּאֵן
צְרִיכָה הַשְׁתַּדְּלוּת, לְהַבִּיא קֶרֶב בְּנִגְדּוֹ. אַתָּן לֹו
בְּמָה שִׁיתַּעֲסֵק, וְיַעֲזֹב אֶת בְּנִי, וְהָרִי נִמְצָא בְּמָה
שִׁיתַּעֲסֵק. מִיָּד אָמַר לֹו: הַשְׁמַתְּ לְבָךְ אֶל עַבְדִּי
אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמֹהוּ בָּאָרֶץ. מִיָּד חָלַק לֹו הַמְלִשִׁין
בְּדִבְרִים, וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת ה' וַיֹּאמֶר הַחֲנָם יֵרָא
אִיּוֹב אֱלֹהִים.

240. אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאִי אֶעֱבִיד,
אֲשֶׁתִּדְּלוּתָא בְּעֵיָא הָכָא, לְאִיִּיתָאָה קֶרֶבָא לְקַבְּלִיהָ,
יְהִיבָנָא לִיה בְּמָה דִּיתַעֲסֵק, וְיַשְׁבּוּק בְּהוּ לְבָנִי, וְהָא
אֲשֶׁתִּכּוּז בְּמֵאֵן דִּיתַעֲסֵק, מִיָּד אָמַר לִיה, הַשְׁמַתְּ לְבָךְ
אֶל עַבְדִּי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמֹהוּ בָּאָרֶץ. מִיָּד פָּלַג לִיה
דְּלְטוּרָא בְּמִלִּין, וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת יי' וַיֹּאמֶר הַזֹּזִם יֵרָא
אִיּוֹב אֱלֹהִים.

241. לְרוּעָה שְׂרָעָה לְהַעֲבִיר צֶאֱנוּ בְּנִגְדָּה אַחֵד.
עֲבַר זָאב לְהַתְּגָרוֹת בְּצֶאֱנוּ. הָרוּעָה הִיָּה חֲכָם,
אָמַר: מֶה אַעֲשֶׂה, שְׁבַעֲוֹד שְׂאֲנִי מַעֲבִיר אֶת
הַטְּלָאִים, הוּא יִתְּגַרָּה בְּצֶאֱנוּ? הָרִים עֵינֵי וְרָאָה
בֵּין הַצֶּאֱנוּ תִישׁ אַחֵד מֵאוֹתָם תִּישִׁי הֶבֶר, שְׁהִיָּה
גָּדוֹל וְחֻזֵּק. אָמַר: אֲזִרְק זֶה בְּנִגְדּוֹ, וּבַעֲוֹד

241. לְרַעֲיָא דְבַעֲי לְאֶעֱבָרָא עֲאֲנִיָּה בְּזוּד נִהָרָא, אֶעֱבַר
זָאבָא לְקַטְרָגָא לִיה בְּעֲאֲנִיָּה, רַעֲיָא הוּא זֻזְכִּים, אָמַר
מֵאִי אֶעֱבִיד, דְּבַעֲוֹד דְּאֲנָא אֶעֱבַר לְטַלְיָא, וְקַטְרָגָא הוּא
בְּעֲאֲנִי. זְקָף עֵינֵי, וְזֻזְמָא בֵּין עֲאֲנָא, זוּד תִּישִׁיָּא מֵאֶלִין
תִּישִׁי בָרָא, דְּהוּא רַב וְתַקִּיף. אָמַר, אֲשַׁדִּי דָא

לְקַבְּלֶיהָ, וּבַעֲוֹד דְּמִקְטָרֶיךָ דָּא בְּדָא, אַעֲבֹר לְכָל עֲאֵנָא, וְיִשְׁתַּבֵּחַ בְּנִיָּה.

שְׁמִתְגָּרִים זֶה בְּזוֹה, אַעֲבִיר אֶת כָּל הַצֵּאן וְיִנְעָלוּ מִמֶּנּוּ.

242. כִּף קוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, וְדָאֵי הָא תִּישָׂא זֹד רַב וְתִקִּיף וְאֵלִים, אֲשֶׁר־י לְקַבְּלֶיהָ, וּבַעֲוֹד דְּהוּא יִשְׁתַּדֵּל בֵּיהּ, יַעֲבֹרֹן בְּנֵי, וְכֹא יִשְׁתַּכּוּז קְטִיגֹרָא לְגַבִּיָּהּ. מִיד, וַיֹּאמֶר יי אֵל הַשֵּׁטֶן הַשְׁמֵת לְבָרְךָ. עַד דְּקוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא זְוֹנֵג לְהוּ כּוֹזָא, דְּכִתִּיב הֵנּוּ בְּיָדְךָ. בַּעֲוֹד דְּהוּא אֲשֶׁתִּדֵּל בֵּיהּ, שְׂבִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְכֹא אֲשִׁתַּכּוּז קְטִיגֹרָא לְגַבִּיָּהּ.

242. כִּף הַקֹּדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא אָמַר, וְדָאֵי הָא תִּישָׂא זֹד רַב וְתִקִּיף וְאֵלִים, אֲשֶׁר־י לְקַבְּלֶיהָ, וּבַעֲוֹד דְּהוּא יִשְׁתַּדֵּל בֵּיהּ, יַעֲבֹרֹן בְּנֵי, וְכֹא יִשְׁתַּכּוּז קְטִיגֹרָא לְגַבִּיָּהּ. מִיד, וַיֹּאמֶר יי אֵל הַשֵּׁטֶן הַשְׁמֵת לְבָרְךָ. עַד דְּקוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא זְוֹנֵג לְהוּ כּוֹזָא, דְּכִתִּיב הֵנּוּ בְּיָדְךָ. בַּעֲוֹד דְּהוּא אֲשֶׁתִּדֵּל בֵּיהּ, שְׂבִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְכֹא אֲשִׁתַּכּוּז קְטִיגֹרָא לְגַבִּיָּהּ.

243. אוּף הָכִי בִּהְיֵי יוֹמָא, דְּלִטּוֹרָא זְמִין לְאִלְכָא אַרְעָא, וּבַעֲיָנָא לְשִׁדְרָא לְקַבְּלֶיהָ בְּמָה דִּיתַעֲסֵק (כְּגוֹנָא דִּילִיהּ), וּבַעֲוֹד דְּאִיהוּ אֲשֶׁתִּדֵּל בֵּיהּ, שְׂבִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל. וּמִתְלָא אֲמָרִי לֹון לְכֹוֹלָא דְּבִי מִלְכָּא, הֵב לִיהּ זְעִיר זֹמְרָא, וְיִשְׁבֹּזֶה קָבִי מִלְכָּא. וְאִי לֹא יִימָא לְמִלְכָּא מִלָּה בִּישָׂא. לֹון מִנִּין גְּטִלִין לָהּ לְהִימָא מִלָּה, עֲלָאֵי דְּבִי מִלְכָּא, וּמִלְכָּא עֲבִיד דִּינָא בְּגִיָּהּ.

243. אֵף כֵּן בְּיוֹם הַזֶּה הַמְלִשִׁין מִזְמָן לְרַגֵּל אֶת הָאָרֶץ, וְצָרִיכִים לְשַׁלַּח בְּנֵיָהּ בְּמָה שִׁיתַּעֲסֵק (בְּדִגְמָה שְׁלֹו), וּבַעֲוֹד שֶׁהוּא מִתַּעֲסֵק בּוֹ, עֲזֹב אֶת יִשְׂרָאֵל. וּמִשָּׁל אֲמָרִים לְמַזְלֵל שֶׁל בֵּית הַמֶּלֶךְ: תֵּן לוֹ מַעֲט יי, וְיִשְׁבַּחְךָ לְפָנַי הַמֶּלֶךְ. וְאִם לֹא, יֹאמֶר לְמֶלֶךְ דְּבוֹר רַע. לְפַעֲמִים נוֹטְלִים אֶת אוֹתוֹ דְּבוֹר עֲלִיוֹנֵי בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְהַמֶּלֶךְ עוֹשֶׂה בְּגִלּוֹ דִּין.

244. רַבִּי (דָּף ק"ב ע"א) יַעֲזֹזֶה אָמַר, לְשִׁטְיָא דְּקָאִים קָבִי מִלְכָּא, הֵב לִיהּ זֹמְרָא, וּלְבַתֵּר אִימָא לִיהּ, וְאִזְוִי לִיהּ, כָּל אִינֹן טַעֲוִין דְּעַבְדֵּת, וְכָל אִינֹן בִּישָׁין, וְהוּא יִתֵּי וְיִשְׁבֹּזֶה, וְיִימָא דְּכֹא יִשְׁתַּכּוּז בְּעִלְכָּא כּוֹזָתָךְ. אוּף הָכֵא, הָא קָאִים דְּלִטּוֹרָא תְּדִיר קָבִי מִלְכָּא, יִשְׂרָאֵל יִהְיֶין לִיהּ הָאֵי דּוֹרוֹן, וּבִהְיֵי דּוֹרוֹן פִּתְקָא, לְכָל בִּישָׁין, וּלְכָל טַעֲוִין, וּלְכָל זֹוּבִין דְּעַבְדוּ יִשְׂרָאֵל, וְהוּא אֲתִי וּמִשְׁבֹּז לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְאֲתַעֲבִיד סִיגֹרָא עֲלִיָּהּ, וְקוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא אֲהֲדָר כָּלָא לְרִישָׁא דְּבִישָׁי דְּעַמִּיָּה, בְּגִין דְּכִתִּיב, (מִשְׁלִי כֹה) כִּי גִזְזִלִים אֶתְהּ זֹוֹתָה עַל רֹאשׁוֹ.

244. רַבִּי יַעֲזֹזֶה אָמַר, לְשִׁטְיָא דְּקָאִים קָבִי מִלְכָּא, הֵב לִיהּ זֹמְרָא, וּלְבַתֵּר אִימָא לִיהּ, וְאִזְוִי לִיהּ, כָּל אִינֹן טַעֲוִין דְּעַבְדֵּת, וְכָל אִינֹן בִּישָׁין, וְהוּא יִתֵּי וְיִשְׁבֹּזֶה, וְיִימָא דְּכֹא יִשְׁתַּכּוּז בְּעִלְכָּא כּוֹזָתָךְ. אוּף הָכֵא, הָא קָאִים דְּלִטּוֹרָא תְּדִיר קָבִי מִלְכָּא, יִשְׂרָאֵל יִהְיֶין לִיהּ הָאֵי דּוֹרוֹן, וּבִהְיֵי דּוֹרוֹן פִּתְקָא, לְכָל בִּישָׁין, וּלְכָל טַעֲוִין, וּלְכָל זֹוּבִין דְּעַבְדוּ יִשְׂרָאֵל, וְהוּא אֲתִי וּמִשְׁבֹּז לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְאֲתַעֲבִיד סִיגֹרָא עֲלִיָּהּ, וְקוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא אֲהֲדָר כָּלָא לְרִישָׁא דְּבִישָׁי דְּעַמִּיָּה, בְּגִין דְּכִתִּיב, (מִשְׁלִי כֹה) כִּי גִזְזִלִים אֶתְהּ זֹוֹתָה עַל רֹאשׁוֹ.

245. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְיִ לֹון לְעַמָּא דְּעַשִׂו, בְּשִׁעְתָּא דְּהָאֵי שְׁעִיר מִשְׁדְּרִי לְהִהוּא דְּלִטּוֹרָא מִבְּנָא דְּעִלְיָהּ, דְּבִגִּיָּהּ אֲתִי לְשִׁבְזָא לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְקוֹדֶשֶׁא בְּרִיךְ הוּא אֲהֲדָר כָּל אִינֹן זֹוּבִין לְרִישָׁא דְּעַמִּיָּה, בְּגִין

245. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי לֹו לְעַם שֶׁל עֲשׂו בְּשִׁעָה שְׁשׁוּלָחִים אֶת הַשְּׁעִיר הַזֶּה לְאוֹתוֹ הַמְלִשִׁין שֶׁמִּמֶּנָּה עֲלִיהֶם, שֶׁבִּגְלָלוּ בָּא לְשַׁבַּח אֶת יִשְׂרָאֵל, וְהַקֹּדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא מַחְזִיר אֶת כָּל הַחֲטָאִים עַל רֹאשׁ עֲמֹ, מִשּׁוֹם שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים

דְּכַתִּיב, (תהלים קא) דוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לִנְגֹד עֵינָי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲלֵמָלֵא הָיוּ יוֹדְעִים אַמּוֹת הָעוֹלָם מֵהַשְׁעִיר הַזֶּה, לֹא מִשְׁאִירִים אֶת יִשְׂרָאֵל יוֹם אֶחָד בְּעוֹלָם.

246. תָּא זִוְי, כָּל הָהוּא יוֹמָא מִשְׁתַּדֵּל אִיהוּ בְּהֵהוּא שְׁעִיר, וּבְגִין כֶּךָ קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא מִכֶּכֶר לָהּ לְיִשְׂרָאֵל, וְדָכִי לֹון מִכָּלָא, וְלֹא אֲשִׁתְּכּוּז קִטְגוֹרִיא קַמִּיָּה. לְבַתֵּר, הוּא אֲתֵי וּמִשְׁבּוּז לָהּ לְיִשְׂרָאֵל. וְכִדִּין שְׂאִיל לִיָּה, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, וַיֹּאמֶר יי' אֶל הַשֹּׁטֶן מֵאִין תָּבֵא, אֲתִיב בְּתוֹשִׁיבּוֹתֵיהּ דְּיִשְׂרָאֵל, וְקִטְגוֹרִיא אֲתַעֲבִיד סִיגוֹרִא וְאִזֵּל לִיָּה.

247. כִּדִּין קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לְשִׁבְעִין שְׁרִין דְּסִנּוּרִין כּוֹרְסִיָּא, וְזַמִּיתוֹן הָאִי דְּלִטּוֹרִא, הֵיאֵךְ קָאִים עַל בְּנֵי תְּדִיר, (אִסְתַּכְמוּ) הָא שְׁעִירָא זִוְדָּא דְּאֲשִׁתְּכּוּז (ו'א אֲשִׁתְּדִיר) גְּבִיָּה, בְּפִתְקָא דְּכָל זִוְבִיָּהּ וְכָל טְעוֹתֵיהּ, וְכָל מַה דְּזוּטוּ וְזוּבּוּ קָמֵא, וְהוּא קָבִיל לֹון. כִּדִּין אֲסִתְּכּוּז כָּלָהּ, דְּיִהְיֶה אִינוֹן זִוְבִין עַל עֲבִיָּה.

248. רַבִּי אֲבָא אָמַר, כָּל אִינוֹן זִוְבִין וְזוּטֵאִין מִתְּדַבְּקִין בֵּיָּה, כְּמָה דְּכַתִּיב, (מִיכָה ז') וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצִּילוֹת יָם כָּל זִוְטֵאֵתָם. וְלְבַתֵּר, כָּלָהּ מִתְּהַדְּרִין בְּרִישֵׁיהוֹן דְּעֲבִיָּה, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (וִיקְרָא טז) וְנִשָּׂא הַשְׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם אֶל אֶרֶץ גֹּזֶרָה. בְּהֵאִי יוֹמָא מִתְּעַטֵּר כְּהֵנָּא בְּעֵטְרִין עֲלָאִין, וְהוּא קָאִים בֵּין עֲלָאִי וְתַתָּאִי, וּמִכֶּכֶר עֲלִיָּה וְעַל בֵּיתִיָּה, וְעַל כְּהֵנִי, וְעַל מִקְדָּשָׁא, וְעַל יִשְׂרָאֵל כָּלָהּ.

249. תָּאנָא, בְּשַׁעֲתָא דְּעָאֵל בְּדָמָא דְּפֶר, מִכּוּין בְּרִישָׁא דְּמִהִימְנוּתָא, וְאֲדִי בְּאַצְבָּעִיָּה, כְּמָה דְּכַתִּיב, וְהָא אֹתוֹ עַל הַכִּפֹּרֶת וְלִפְנֵי הַכִּפֹּרֶת וְהִיךְ עֲבִיר. בְּסִים בְּקִפְטָא (ו'א בְּקִטְפָא) דְּאַצְבָּעָא, וְאֲדִי בְּמַצְלִיָּה, בְּטִיפִין דְּאַצְבָּעָא, לְסִטְרִי קִפְטוֹרִא (ו'א קִטְעוֹרִא) (ו'א כְּפּוֹרֶתָא), אֲדִי וְאֲתַכּוּן, וְשִׁאֲרֵי לְמִבְנֵי

246. בֹּא רֵאָה, כָּל אוֹתוֹ יוֹם הוּא מִתְּעַסֵּק עִם אוֹתוֹ שְׁעִיר, וּמִשּׁוּם כֶּךָ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא מִכֶּכֶר לְיִשְׂרָאֵל וּמִטְהַר אוֹתָם מִהֶכֶל, וְלֹא נִמְצְאָת קִטְגוֹרִיָּה לְפָנָיו. אַחֲרֵי כֶּךָ הוּא בֹּא וּמִשְׁבֵּחַ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוּ שׂוֹאֵל אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֹּאמֶר ה' אֶל הַשֹּׁטֶן מֵאִין תָּבֵא. מִשִּׁב בְּתִשְׁבַּחְתֶּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהַקִּטְגוֹר נַעֲשֶׂה סִיגוֹר וְהוֹלֵךְ לוֹ.

247. אִזּוּ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר לְשִׁבְעִים הַשְּׂרִים שְׁסָבִיב הַכֶּסֶּא: רְאִיתֶם אֶת הַמַּלְשִׁין הַזֶּה, אֵיךְ עוֹמֵד עַל בְּנֵי תְּמִיד? (מִסְכִּימִים) הָרִי שְׁעִיר אֶחָד שֶׁנִּמְצָא (שֶׁנִּשְׁלַח) אֲצִלוֹ בְּפִתְקָ עִם כָּל חֲטָאֵיהֶם וְכָל טְעוֹתֵיהֶם, וְכָל מַה שֶׁחָטְאוּ וְחָבוּ לְפָנָיו, וְהוּא קָבֵל אוֹתָם. אִזּוּ כָּלִם מִסְכִּימִים שֶׁיִּחְזְרוּ אוֹתָם הַחֲטָאִים עַל עֲמוֹ.

248. רַבִּי אֲבָא אָמַר, כָּל אוֹתָם עוֹנוֹת וְחֲטָאִים נִדְבָקִים בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִיכָה ז') וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצִּילוֹת יָם כָּל זִוְטֵאֵתָם. וְאַחֲרֵי כֶּךָ כָּלִם חוֹזְרִים עַל רִאשֵׁי עֲמוֹ, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (וִיקְרָא טז) וְנִשָּׂא הַשְׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם אֶל אֶרֶץ גֹּזֶרָה. בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְּעַטֵּר הַכֹּהֵן בְּעֵטְרוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְהוּא עוֹמֵד בֵּין עֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוֹנִים, וּמִכֶּכֶר עָלָיו וְעַל בֵּיתוֹ, וְעַל הַכְּהֲנִים, וְעַל הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

249. לְמַדְנָא, בְּשַׁעֲה שֶׁנִּכְנָס עִם דָּם הַפֶּר, מִכּוּין בְּרִאשׁ הָאֵמוּנָה, וּמִזֶּה בְּאַצְבָּעוֹ, כְּפָתוּב וְהָא אֹתוֹ עַל הַכִּפֹּרֶת וְלִפְנֵי הַכִּפֹּרֶת. וְאֵיךְ עוֹשֶׂה? טוֹבֵל בְּרִאשֵׁי (בְּדַבָּק) הָאֲצָבָעוֹת, וּמִזֶּה כְּמַצְלִיף בְּטָפוֹת הָאֲצָבָע לְצַדֵּי הַטְּבוֹר (הַשְּׁפּוֹעַ) (הַכִּפֹּרֶת), מִזֶּה וּמִתְּכּוּן, וּמִתְּחִיל לְמִנּוֹת: אַחַת, אַחַת וְאַחַת. אַחַת

לבדה, ואחת שכוללת הכל. אחת השבח של הכל, האחת שהכל חוזרים כנגדה, אחת הראש של הכל. אחר כך אחת ואחת, שהם שורים באחד, ברצון ובאחדה, ולא נפרדים לעולמים.

250. אחר שמגיע לואחת הזו, שהיא אם הכל, מכאן מתחיל למנות בזוג, ומונה ואומר: אחת ושתים, אחת ושלש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושיש, אחת ושבע. כדי למשך ולהשפיע לאחת הזו, שהיא האם (הים) העליונה, בדרגות ידועות, לבתר (לנהר לאמא) של אמא התחתונה, ולהמשיך נהרות עמקים ממקומם לכנסת ישראל. ועל כן ביום השני שני אורות מאירים באחד, האם העליונה מאירה לאם התחתונה, ועל כן כתוב יום הפורים, כמו שנתבאר.

251. אמר רבי יצחק, שרשרת אחת קשורה לרגלי הכהן בשעה שהיה נכנס, שאם ימות שם, יוציאוהו מבחוץ. ובמה יודעים? באותה זמנית נודע והבר, כשלא נהפך צבעו. באותה שעה נודע שהכהן נמצא בפנים בחטא. ואם יצא בשלום, בזהורית יודע ויבר, שיהפך צבעו ללבן, אזי שמחה היא בעליונים ובתחתונים. ואם לא, כלם נמצאו בצער, והיו כלם יודעים שלא התקבלו תפלותיהם.

252. אמר רבי יהודה, כיון שהיה נכנס, וטמם את עינו שלא להסתכל במה שלא צריך, והיה שומע קול כנפי הפרובים מזמרים ומשבחים, היה יודע הכהן שהכל היה בשמחה, ויצא בשלום. ועם כל זה, בתפלתו היה יודע, שהמלים יוצאים בשמחה ומתקבלים ומתברכים בראוי, ואז היא שמחה בעליונים ובתחתונים.

אזות, אזות ואזות. אזות בלזוזהא, אזות (תיקון פ"ב ע"א, רעיא מהימנא ק"ח ע"ב) דכליל כללא, אזות שבוזא דכללא, אזות דכללא אהדרן לקבלה, אזות רישא דכללא. לבתר אזות ואזות, דאיןן שריין כזודא, ברעיתא באזויותא, ולא מתפרשין לעלמין.

250. בטר דמטא להאי ואזות, דהיא אימא דכללא. מכאן שארי לבמני בזוזהא, ובמני ואמר, אזות ושתים. אזות ושלש. אזות וארבע. אזות וחמש. אזות ושבע. בגין לאמשיכא ולנזדא להאי אזות, דהיא אימא (ימא) עלאה, בדרגין ידיען, לבתרא (ס"א לנהרא לאימא) דאימא תתאה. ולאמשיכא נהרין עמיקין מאתרייהו לכנסת ישראל. ועל דא, יומא דא תרין נהרין נהרין כזודא, אימא עלאה נהרא לאימא תתאה. ועל דא כתיב יום הפורים, כמה דאתמר.

251. אמר רבי יצחק קפטרא זזדא קשירא ברגלוי דכהנא, בשעתא דהיה עאל, דאי ימות היום, יפקוהו מלבר. ובמה ידיע. בההוא זמניתא אתיידע ואשתמודע, כד לא יהפך צונו. בההיא שעתא אשתמודע, דכהנא אשתכוז לזו בזוזהא. ואי יפוק בשלם, בזהוריתא אתיידע ואשתמודע, דיהפך צונו לזוור. כדן זזדוותא היא בעלאי ותתאי. ואי לאו כלהו אשתכוזו בצערא, והו ידיע כללא, דלא אתקבלו עלויהו.

252. אמר רבי יהודה, כיון דהיה עאל, וטמם עינוי דלא לאסתכלא במה דלא אצטריך, והיה שומע קול דרפי כרובייא מומרי ומשבחים. הוה ידיע כהנא, דכללא הוה בזוזהא, ויפוק בשלם. ועם כל דא בצלותיה הוה ידיע, דמלין נפקין בזוזהא, ובתקבלן ובתברכן (דף ק"ב ע"ב) דדקא יאות, וכדן זזדוותא היא בעלאי ותתאי.

253. רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אבוי, אמר ליה, האי יומא אמאי הוא בהאי אתר תלי, ולא בדרגא אזורא, דיאות הוא למיהוי בדרגא דמלכא שארי, ויתיר מכלא. אמר ליה רבי שמעון, אלעזר ברי, הכי הוא ודאי, ויאות שאלת.

254. תא וזוי, מלכא קדישא, שביק היכליה וביתיה בידא דמטרוניתא, ושביק לבזוי עמה, בגין לדברא לון, ולא לקאה לון, ולמשרי בגווייהו. דאי זכאן מטרוניתא עאלת בזדויותא ביקרא לגבי מלכא. ואי לא זכאן, היא ואינון, אתהדרו בגלותא. והא אוקימנא, כמה דכתיב, (משלי יט) משדד אב יכריזו אם. וכתיב, (ישעיה נ) ובפשעכם שלחה אמכם.

255. ועל דא אית יומא זור בשעתא, לאשגזא בהו, ולעינא בהו. וכד אודמן האי יומא, אימא עלאה דכל זורו בידהא, אודמן לקבליה, לאסתכלא בהו בישראל. וישראל אודרו בהאי יומא, בכמה פולחנין, בכמה צלותין, בכמה ענויין, כלהו בזכותא. כדין אודמן להו זורו, מאתר דכל זורו בידהא דמטרוניתא. בגי מלכא בגהא, דאתפקדן בידהא, כלהו זכאין, כלהו בלא זטאן, בלא זובין, כדין אודונית (ס"א) וכד אזדמן האי יומא וישראל אזדמנו בהאי יומא בכמה פולחנין בכמה צלותין בכמה ענויין כלהו בזכותא כדין אימא עלאה דכל חירו בידהא אזדמנת לקבלא לאסתכלא בהו בישראל וחמאת בני מלכא בנהא (נ"א ברהא) דאתפקדן בידהא דמטרוניתא כלהו זכאין בלא חטאין בלא חובין כדין אזמינת להו חירו מאתר דכל חירו בידהא דמטרוניתא כדין מטרוניתא עלאה) לגבי מלכא, בגהירו, בזדויות, בשלימו, ברעותא. דהא רביא בגין למלכא עלאה כדקא יאות.

256. וכד האי יומא לא אשתכחו כדקא יאות, ווי לון, ווי לשלוחיהון, ווי דהא מטרוניתא אתרוזקת מן מלכא, התרחקה מן המלך, והאם העליונה מסתלקת,

ואימא עלאה אסתלקת, ולא נפיק מנה זיירו לעלמין. ופאין אינן ישראל, דקודשא בריך הוא אולף לון אורזווי, בגין לאשתתבא מן דינא, וישתכחון ופאין קמיה. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. וכתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם וגו'.

257. (ויקרא כ"ג) ובחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'. רבי יוסי שאל את רבי אבא. אמר לו, החמשה עשר יום הללו, מה הם אומרים? אמר לו, ודאי זהו סוד נכבד. בא ראה, בין למעלה בין למטה, כל אחד ואחד בדרך נוסע, ובדרך יושב, ובדרך מתעורר ועושה מה שעושה. העשור הזה הם מכנסת ישראל. והיום העשירי עומד בעשירי. ועל כן, (שמות יב) בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית וגו'. והיום הזה הוא שלה. וחמשה ימים אחרים הוא של המלך, היום שבא עליה. שהרי החמישי, בו יושב המלך בכסא. ובכל מקום בעשור, הוא של הגבירה. חמשה עליהם, של המלך הוא (אותו היום שעליה משום שהדרגה החמישית בה יושב המלך בכסא, ובכל מקום וכו'). אותו היום שבא עליה, שהרי החמישי, בו יושב המלך בשער.

258. ובכל מקום בעשור, הוא של הגבירה. חמשה עליהם, של המלך הוא, אותו יום שבא עליה. משום כך חמשה ימים מהחדש לתורה. ואם תאמר שביעי, בזמן ששני אבות נמצאים בו, שהרי המלך בהם, ואז מתעטר בכל. ודבר אחד שביעי וחמישי.

259. בא ראה, החמישי הוא שלו ודאי, כמו שנתבאר, ואז מאיר האב לאם, ומאירים ממנה חמשים שערים להאיר לחמישי. ואם תאמר השביעי, משום שהמלך בשלמות של האבות, ועטרה יורש מהשביעי, כמו שכתוב (שיר ג) צאנה וראינה בנות ציון. ועל

257. (ויקרא כ"ג) ובחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'. רבי יוסי שאל לרבי אבא, אמר ליה, הני זמנא עשר יום, מאי קא מיירי. אמר ליה, ודאי רזא יקירא הוא. תא וזוי, בין לעילא בין לתתא, כל זוד וזוד, בארזיה נטלא. ובארזיה יתבא, ובארזיה אתער ועביר מאי דעביר. האי עשור מכנסת ישראל אינן. ויומא עשיראה, בעשיראה קיימא. ועל דא (שמות יב) בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית וגו'. והאי יומא, הוא דילכה. וזמנא יומין אורזין, דמלכא הוא. והוא יומא דאתי עלה. דהא זמנא, ביה יתיב מלכא, בכורסיא. ובכל אתר בעשור, דמטרוניתא הוא. וזמנא עליהו, דמלכא הוא (ס"א ההוא יומא דעלה בגין דדרגא חמשה ביה יתיב מלכא בכורסיא, ובכל אתר וכו'). ההוא יומא דאתי עלה דהא זמנא ביה, יתיב מלכא בתרעא.

258. ובכל אתר בעשור דמטרוניתא הוא, וזמנא עליהו, דמלכא הוא. ההוא יומא דאתי עלה. בגין כך זמנא יומין מירזא, לאורייתא. ואי תיבא שביעאה, בזמנא דתרין אבהן משתכחין ביה, דהא מלכא בהו, וכדין מתעטר בכלא. וזוד מלה, שביעאה וזמנא.

259. תא וזוי, זמנא דיליה הוא ודאי, כמה דאתמר, וכדין נהיר אבא לאימא, ואתנהירו מנה זמנא תרעין לאנהרא לזמנא. ואי תיבא שביעאה, בגין דמלכא בשלימו דאבהן, ועטרה ירית משביעאה, כמה דכתיב, (שיר השירים ג) צאנה וראינה בנות ציון. ועל

זה בשביעי הוא היום שמעט המלך בעטרתו, ואז יורש המלך את האב ואת האם, שמזדווגים באחד. ועל כן הכל תלוי באחד.

דא בשביעאה הוא יומא דמעטרא מלכא בעטרוי, וכדין ירית מלכא לאבא ואימא, דמזדווגין כוודא. ועל דא כלא כווד תלויא.

260. ובחמשה עשר יום. רבי יהודה פתח, (במדבר כא) וישמע הכנעני מלך ערד. שנינו, שלש מתנות עליונות הזדמנו לישראל על ידי שלישה אחים: משה, אהרן ומרים. מן – בזכות משה. ענני כבוד – בזכות אהרן. באר – בזכות מרים. וכלם אחוזים למעלה. מן בזכות משה, שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. מן השמים (דוקא) – זה משה. רס/ ב ענני כבוד בזכות אהרן, שכתוב (במדבר יד) אשר עין בעין (אהרן) נראה אתה ה' וגו', וכתוב (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת. מה למעלה שבעה, אף כאן גם שבעה, שהרי בקטרת שבעה עננים נקשרים באחד (ועוד). ואהרן הוא ראש לכל שבעת העננים, והוא קושר את ששת האחרים עמו בכל יום.

260. (ויקרא כ"ג) ובחמשה עשר יום, רבי יהודה פתח, (במדבר כא) וישמע הכנעני מלך ערד. תנינן, ג' מתנן עלאין, אודמנו להו לישראל, על ידי תלתא אחין: משה, אהרן, ומרים. מן, בזכות משה. ענני כבוד, בזכות אהרן. באר, בזכות מרים. וכלהו אחזין לעילא. מן בזכות משה, דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים מן השמים (דייקא), דא משה. רס/ ב ענני כבוד בזכות אהרן, דכתיב, (במדבר יד) אשר עין בעין (אהרן) נראה אתה ה' וגו', וכתוב (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת. מה להלן, שבעה. אף כאן גמי שבעה. דהא בקטרת שבעה עננין מתקשרין כוודא (ועוד). ואהרן רישא לכל שבעה עננין הוא והוא קשיר לשית אחזין ביה בכל יומא.

261. באר בזכות מרים, שהרי היא ודאי נקראת באר. ובספר האגדה, (שמות ב) ותתצב אחתו מרחק לדעה וגו' – זוהי באר מים חיים, והכל קשר אחד. מתה מרים – הסתלקה הבאר, שכתוב (במדבר ב) ולא היה מים לעדה. ובאותה שעה רצתה באר אחרת להסתלק, שהיתה מצויה עם ישראל. כשראתה ששה עננים שהיו קשורים עליה, נקשרה היא בהם.

261. באר בזכות מרים, דהא היא ודאי באר אתקרי. ובספרא דאגדתא, (שמות ב) ותתצב אחתו מרחוק לדעה וגו'. דא הוא באר מים חיים, וכלא קשורא וזד. מתה מרים, אסתלק באר. דכתיב, (במדבר כ) ולא היה מים לעדה. ובההיא שעתא בעתא באר אחרא לאסתלקא, דהיה שכיון עמהון דישראל. כד זמאת שיתא עננין דהיו קשירין עליה, אתקשרת היא בהו.

262. מת אהרן, הסתלקו אותם עננים והסתלק ענן הבאר עמם. בא משה, החזיר אותם. זהו שכתוב (תהלים no) עליית למרום שביט שבי לקחת מתנות באדם. לקחת מתנות ודאי, אותן מתנות שהיו בראשונה – באר ועננים.

262. מית אהרן, אסתלקו אינן עננין, ואסתלק עננא דבירא עמהון. אתא משה, אהדר להו. דהא הוא דכתיב, (תהלים no) עליית למרום שביט שבי לקוחות מתנות באדם. לקוחות מתנות ודאי, אינן מתנות דהיו בקדמיתא באר ועננין.

263. באר – זו בארו של יצחק. עננים – אלו העננים של אהרן. אמר רבי יצחק, מפני מה

263. באר, דא באר דיצחק. עננים, אכלין עננים דאהרן. אמר רבי יצחק, מפני מה זכה אהרן לדא,

בְּגִין דְּאִיהוּ קָשִׁיר בְּעֵנִים (נ"א רישא לעננים). וְהוּא אֶקְשִׁיר כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא לְכַלְהוּ כּוּזְדָּא, דְּמִתְבָּרְכָאן כְּלָהוּ עַל יְדוּי.

264. תָּא זִזוּי, עַל כָּל זִסְד דְּעֵבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא בְּיִשְׂרָאֵל. קָשִׁיר עֲמַהוּן ז' עֵנִי וְקִירָן, וְקָשִׁיר לָהּ בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּהָא עֵנָא דִּילָהּ אֶתְקָשֶׁר בְּשִׁיתָא אֲזִירָנִין. וּבְכַלְהוּ שְׁבַעָה, אֲזִלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּכַלְהוּ קָשִׁיר דְּמַהִימְנוּתָא נִיגְדָהּ וְעַל דָּא בְּסִכּוֹת תִּשְׁבּוּ שְׁבַעַת יָמִים. מֵאֵי קָא מִיִּירִי. בְּגִין דְּכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) בְּצִלּוֹ זִמְרֹתַי וְיִשְׁבַּתִּי וּפְרִיז מְתוֹק לִזְזוּי. וּבְעֵי בַר נֶשֶׁ לְאֲזִיזָא דְּרַמִּיָּה, דְּיִתִּיב תְּזוּזוֹת צִלָּא דְּמַהִימְנוּתָא.

265. תָּא זִזוּי, כָּל אֵינֹן שְׁנִין דְּקָאִים אֶהְרֹן, הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּצִלָּא דְּמַהִימְנוּתָא, תְּזוּזוֹת אֵלִין עֵנִין. בְּתֵר דְּמִית אֶהְרֹן, אֶסְתַּלַּק עֵנָא זֹד, דְּהוּא יְמִינָא דְּכָלָא. וְכֵד הָאֵי אֶסְתַּלַּק, אֶסְתַּלַּקוּ כָּל שְׂאֵר עַמִּיָּה (נ"א עננין) וְאֶתְזַזְיָאוּ כְּלָהוּ בְּגִירֵעוּתָא. וְהָא אִיקְמוּהָ, דְּכַתִּיב, (בְּמִדְבָּר כ) וַיֵּרָאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גִזַּע אֶהְרֹן. אֵל תִּקְרִי וַיֵּרָאוּ, אֶלָּא וַיֵּרָאוּ. מִיָּד וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עֶרְד יוֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָּא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים. שְׁמַע דְּאֶסְתַּלַּקוּ אֵינֹן עֵנִים, וּמִית תִּיִּירָא רַבְרָבָא דְּכָל אֵינֹן עֵנִים אֶתְקָשֶׁרוּ בֵּיהּ.

266. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עֶרְד יוֹשֵׁב הַנֶּגֶב וְדָאִי. וְכֵד אָתוּ אֵינֹן מְאֻלָּין דְּשִׁדְר מִשְׁהָ, אָמְרוּ (בְּמִדְבָּר יג) עֲמֹלֶק יוֹשֵׁב בְּאַרְץ הַנֶּגֶב, בְּגִין לְתַבְרָא לְבִיָּהּ. דְּהָא בְּעֲמֹלֶק אֶתְבַּר זִיכְרֵיהוּן בְּקִדְמִיתָא.

267. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי, מֵאֵי קָא מִיִּירִי הָכָא. בְּתֵר דְּאֶסְתַּלַּקוּ אֵינֹן עֵנִים. אֶלָּא כְּנַעֲנִי כְּתִיב בֵּיהּ, (בְּרַאשִׁית ט) וַיֹּאמֶר אֲרֹר כְּנַעֲנִי עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאֲזִיזוֹ. הָכָא אִולִּיפָנָא, מֵאֵן דְּאֶפִּיק דְּרַמִּיָּה מִצִּלָּא

264. בא ראה, על כל חסד שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל, קשר עמם שבעה עננים נכבדים, וקשר אותם עם כנסת ישראל, שהרי הענן שלה נקשר עם ששה אחרים. ועם כל השבעה הלכו ישראל במדבר. מה הטעם? משום שכלם הם הקשר של האמונה, ועל זה בסכת תשבו שבעת ימים. מה זה אומר? משום שכתוב (שיר ב) בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחכי. וצריך אדם להראות את עצמו שיושב תחת צל האמונה.

265. בא ראה, כל אותן השנים שעמד אהרן, היו ישראל בצל האמונה תחת העננים הללו. אחר שמת אהרן, הסתלק ענן אחד, שהוא הימין של הכל. וכשהו הסתלק, הסתלקו כל השאר עמו (עננים) ונראו כלם בחסרון. והרי פרשוהו, שכתוב (במדבר כא) ויראו כל העדה כי גוע אהרן. אל תקרי ויראו אלא ויראו. מיד – וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים. שמע שהסתלקו אותם העננים, ומת התיר הגדול שכל אותם העננים נקשרו עמו.

266. אמר רבי יצחק, הכנעני מלך ערד יושב הנגב ודאי. וכשבאו אותם מרגלים ששלח משה, אמרו (שם יג) עמלק יושב בארץ הנגב, כדי לשבר את לבם, שהרי בעמלק נשבר כחם בראשונה.

267. אמר רבי אבא, וישמע הכנעני, מה זה אומר כאן אחר שהסתלקו אותם העננים? אלא בכנען כתוב, ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאזיו. כאן למדנו, מי שמוציא את עצמו מצל האמונה, ראוי להיות עבד

לעבדי עבדים. זהו שבתוב וילחם בישראל וישב ממנו שבי. הוא נטל עבדים מישראל לעצמו.

268. ועל פן כתוב, כל האזרח בישראל ישבו בסבת. כל מי שהוא משרש וגזע קדוש של ישראל, ישבו בסבת, תחת צל האמונה. ומי שאינו מגזע ושרש קדוש של ישראל, לא יושב בהם, ומוציא את עצמו מתחת צל האמונה.

269. כתוב (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה, זה אליעזר עבד אברהם. ובא ראה, כתוב ארור כנען, ומשום שזכה כנען זה לשמש את אברהם, כיון ששמש את אברהם, ישב תחת צל האמונה, וזכה לצאת מאותה קללה שהתקלל, ולא עוד, אלא שבתוב בו ברכה, שבתוב (בראשית כד) ויאמרו בא ברוך ה'. מה זה אומר? שכל מי שיושב תחת צל האמונה, יורש חרות לו ולבניו לעולמים ומתברך ברכה עליונה. ומי שמוציא את עצמו מצל האמונה, יורש גלות לו ולבניו, שבתוב וילחם בישראל וישב ממנו שבי.

270. בסבת תשבו חסר, וזה ענן אחד שכלם קשורים בו, שבתוב כי ענן ה' עליהם יומם. וכתוב ובעמד ענן אתה הלך לפניך יומם. זהו עננו של אהרן, שנקרא יומם, שבתוב (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו. ענן אחד נטל עמו חמשה אחרים, והם ששה. וענן אחר, שבתוב ובעמוד אש לילה, זה האיר לישראל מהאור של אותם הששה.

271. בסבת תשבו שבעת ימים וגו'. מצוה (מ"ה) זו לישב בסבה. והרי בארנו, כדי להראות שישראל יושבים בסוד האמונה בלי פחד כלל, שהרי המקטרג נפרד מהם, וכל מי שהוא בסוד האמונה, יושב בסבה, כמו

דמהימנותא, אתחזוי למהוי עבד לעבדי עבדין, הריא הוא דכתיב, (במדבר כא) וילחם בישראל וישב ממנו שבי. הוא נטל עבדין מישראל לזרמיה.

268. ועל דא כתיב, כל האזרח בישראל ישבו בסוכות. כל מאן דאיהו משרשא וגזעא קדישא דישראל, ישבו בסוכות, תזוזות צלא דמהימנותא. ומאן דליתיה מגזעא ושורשא קדישא דישראל, לא יתיב בהו, ויפוק זרמיה מתזוזות צלא דמהימנותא.

269. כתיב (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה, דא אליעזר עבד אברהם. ותא זוזי, כתיב ארור כנען ובזין דזכה כנען דא, לשמשא לאברהם, כיון דשמשא לאברהם, יתיב תזוזות צלא דמהימנותא, וזכה למיפק מההוא לטייא דאתלטייא, ולא עוד אלא דכתיב ביה ברכה. דכתיב, (בראשית כד) ויאמר בא ברוך ה'. מאי קא מיירי. דכל מאן דיתיב תזוזות צלא דמהימנותא, אנוסין זיירו ליה ולבניו לעלמין, ואתברך ברכתא עלאה, ומאן דאפיק זרמיה מצלא דמהימנותא, אנוסין גלותא ליה ולבניו, דכתיב וילחם בישראל וישב ממנו שבי.

270. (דף ק"ג ע"ב) (ויקרא כ"ג) בסבת תשבו זוסר, ודא עננא זוד, דכלהו קשירין ביה. דכתיב, כי ענן יי עליהם יומם. וכתוב, (במדבר יד) ובעמוד ענן אתה הולך לפניך יומם. דא הוא עננא דאהרן, דאקרי יומם, דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה ה' זוסדו. עננא זוד, נטיל עמיה זומיש אזורין, ואינון שית. ועננא אזורא, דכתיב ובעמוד אש לילה, דא נהרא להו לישראל, מנהירו דאינון שית.

271. רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בסבת תשבו שבעת ימים וגו', פקודא (מ"ה) דא, לישב בסוכה. והא אוקימנא, בגין לאתזוזא דישראל יתבי ברזא דמהימנותא, בלא דזיילו כלל, דהא בקטרגא

שבארנו, שבתוב כל האזרח בישראל ישבו בסבת. מי שהוא בסוד האמונה ומהדרע והשרש של ישראל, ישבו בסבת. והסוד הזה נאמר בכמה מקומות.

אתפרש מנייהו. וכל מאן דאיהו ברוא דמהימנותא, יתיב בסוכה. כמה דאוקימנא, דכתיב, כל האזרח בישראל ישבו בסכות. מאן דאיהו ברוא דמהימנותא, ומורעא ושרשא דישראל, ישבו בסכות. ורוא דא אתמר בכמה דוכתי.

272. מצוה (מ"ו) אחר זו, להקריב קרבן בכל יום, והקרבן הזה להיות חלק בכל, בשמחת בניו, מפיון שכלם אחוזים באילן. הענפים שלמטה שלגבי שרש האילן, הכל מתברכים משום האילן. אף על גב שאין בהם תועלת, כלם מתברכים. ושמחת ישראל באביהם שלמעלה, נותנים חלק של ברכות לכל אותם שאר העמים שיש להם אחיזה ונאחזו בהם בישראל.

272. פקודא (מ"ו) בטר דא, לקרבא קרבנא בכל יומא, וקרבנא דא, למיהוי זולקא בכלא, בזדוותא דבניו. בגין דכלהו אזידון באילנא. ענפין דלתתא דלגבי שרשא דאילנא, כלא אתברכן בגין אילנא. אף על גב דלית בהו תועלתא, כלא אתברכאן. וזדוותא דישראל באבוהון דלעילא, יהבי זולקא דברכאן, לכל אינן שאר עמין, דאית לון אזידו, ואתאזדו בהו בישראל.

273. וכל הקרבנות הללו, לתת מזון לאותם הממנים של שאר העמים, שחרי מתוף האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא את בניו, רוצה שכלם יהיו אוהבים שלהם. וסוד זה – (משלי יז) ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו. אפלו כל אותם המקטרגים העליונים, כלם חוזרים להיות אוהבים את ישראל, וכשהחילות של מעלה הופכים לאוהבי ישראל – כל אותם שלמטה על אחת כמה וכמה.

273. וכל אלין קרבנין, למיהב מזונא, לאינן מומן דשאר עמין, דהא מזו רזימו דקא רזים קודשא בריך הוא לבניו, בעי דכלא יהון רזימין דלהון. ורוא דא, (משלי טז) ברצות יי דרכי איש גם אויביו ישלם אתו. אפילו כל אינן מקטרגי עלאי כלהו אהדרון רזימין לישראל וכד זיילין דלעילא אהדרו רזימין לישראל, כל אינן דלתתא, על אזות כמה וכמה.

274. ואם תאמר, להם היו מקריבים הקרבן? לא כך. אלא הכל עולה לקדוש ברוך הוא ונקרב. והוא מפריד המזון לכל ההמונים של הצדדים האחרים שיהנו באותו הדורון של בניו, ויהפכו לאוהבים שלהם, שידעו למעלה ולמטה שאין עם בעם ישראל, שהם חלקו וגורלו של הקדוש ברוך הוא, ומתעלה כבודו של הקדוש ברוך הוא מעלה ומטה בראוי. וכל האוכלוסים העליונים פותחים ואומרים: (שמואל ב ז) ומי בעמך בישראל גוי אחד בארץ. (עד כאן רעיא מהימנא).

274. ואי תימא להון הו מקרבי קרבנא, לאו הכי, אלא כלא לקודשא בריך הוא סליק ומתקרב. ואיהו פריש מזונא לכלהו אוכלוסין דסטרין אוזרינן, דיתנהון ביהוה דורנא דבניו, ויתנהרון רזימין דלהון, דינדעון עילא ונתתא, דהא לית עמא בעמא דישראל, דאינן זולקיה ועדביה דקודשא בריך הוא, ואסתלק יקרא דקודשא בריך הוא עילא ונתתא כדקא יאות. וכל אוכלוסין עלאין פתוזי ואמרי, (שמואל ב ז) ומי בעמך בישראל גוי אחד בארץ. (תיקונין דף קנ"ב) (ע"כ רעיא מהימנא)

275. רבי אלעזר פתוז (ואמר), (ירמיה ב) כה אמר יי' זכרתי לך זוסד נעוריה וגו'. האי קרא על כנסת ישראל אתמר, בשעתא דהות אזלא במדברא עמהון ד'ישראל'. זכרתי לך זוסד: דא עננא ד'אהרן', דנטלא בזומש אזורנין, דאתקשרו ע'לה, ונ'הירו ע'לה. אהבת כלולותיה, דאשתכללו לך, (ס"א) וכלהו אשתכללו בר) ואעטרו לך, ואתקינו לך פכלה דתעדי תכשיטה. וכל כף למה. בגין לכתה אזורי במדבר בארץ לא ירועה.

276. תא וזוי, בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא, צלא דמהימנותא, שכינתא פרסא ג'דפהא עליה מלעילא, ואברהם וזומשה צדיקייא אזורנין שויין מדוריהון עמיה. אמר רבי אבא, אברהם וזומשה צדיקייא, ודוד מלכא, שויין מדוריהון עמיה. דא הוא דכתיב, בסכות תישבו שבעת ימים. שבעת ימים כתיב, ולא בשבעת ימים. כמו זה כתוב (שמות לא) כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו'. וצריך אדם לשמח בכל יום ויום בפנים מאירות באורחים הללו ששורים עמו.

277. ואמר רבי אבא, כתוב בסכות תישבו ימים, ולכתר ישובו בסכות. בקדמיתא תישבו, ולכתר ישובו. אלא, קדמא לאושפיזי. תניינא, לבני ע'למא. קדמא לאושפיזי, כי הא דרב המנונא סבא, פד הוה עייל לסוכה הוה זודי, וקאים על פתוזא לסוכה מלג'או, ואמר ג'זמן לאושפיזין. מסדר (נ"א נסדר) פתורא, וקאים על רג'לוהי, ומברך, ואומר בסכות תישבו שבעת ימים. תיבו אושפיזין ע'לאין, תיבו אושפיזי מהימנותא, תיבו. ארים (ס"א אסחי) ידוי, וזודי, ואמר זכאה זולקנא, זכאה זולקניהון ד'ישראל', דכתיב, (דברים לב) כי זולק יי' עמו וגו', והוה יתיב.

278. השני – לבני העולם, שמי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה, יושב בצל האמונה, לקבל את האורחים, לשמח בעולם הזה ובעולם הבא, וצריך לשמח את העניים. מה הטעם? משום שהחלק של אותם אורחים שזמן, הוא לעניים. ואותו שישב בצל הזה של האמונה, ומזמין את האורחים העליונים הללו, אורחי האמונה, ולא נותן להם חלקם, כלם קמים ממנו ואומרים: (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. נמצא שאותו שלחן שתקן – שלו הוא, ולא של הקדוש ברוך הוא. עליו פתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש חגיכם, ולא חגי. אוי לו לאותו אדם בשעה שאורחי האמונה הללו קמים משלחנו.

279. ואמר רבי אבא, אברהם, כל ימיו היה עומד בפרשת דרכים לזמן אורחים ולסדר להם שלחנות. עכשו שמזמינים אותו ואת כל הצדיקים ואת דוד המלך ואין נותנים להם את חלקם, אברהם עומד מהשלחן וקורא: (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלם עולים אחריו. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב אמר, (שם כג) פתך אכלת תקיאנה. ושאר כל הצדיקים אומרים, (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום.

280. דוד המלך אמר, והשלים דינו, שפתוב (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל וימת. מה זה אומר? משום שדוד שאל מנבל ונעשה לו אורח, ולא רצה. וזה הזמין אותו, ולא נתן לו חלק. ובאותם עשרה ימים שדוד המלך דן את העולם, נדון עליו אותו אדם שהשלים לו רע יותר מנבל.

281. אמר רבי אלעזר, (משום כר) אין התורה מטריחה על אדם יותר, אלא כמו

278. תננינא, לבני עולם, דמאן (דף ק"ד ע"א) דאית ליה זולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיזין, למזודי בהאי עולם ובעלמא דאתי ובעי למזודי למסכני. מאי טעמא. בגין דזולקא דאינון אושפיזין דזמין דמסכני הוא. וזהו דיתב בצלא דא דמהימנותא, וזמין אושפיזין אכלין עלאין, אושפיזי מהימנותא, ולא יתיב לון זולקיהון, כלהו קיימי מניה, ואמרי (משלי כג) אל תלזום את לזום רע עין וגו', אשתכוז דהווא פתורא דתקין, דיכיה הוא, ולא דקודשא בריך הוא, עליה כתיב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש זזיכם, ולא זזי. ווי ליה ליהווא בר נש, בשעתא דאכלין אושפיזי מהימנותא קיימי מפתוריה.

279. ואמר רבי אבא, אברהם, כל יומיו היה קאים בפרשת אורזין, לזמנא אושפיזין, ולתקנא לון פתורי, השתא, דמזמנין ליה, ולכלהו צדיקיא, ולדוד מלכא, ולא יתבין לון זולקיהון, אברהם קאים מפתורא, וקרי, (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלהו סלקין אבתריה. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחוסר. יעקב אמר, (משלי כג) פתך אכלת תקיאנה. ושאר כל צדיקיא אמרי, (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום.

280. דוד מלכא אמר, (חסר כאן) ואשלים דינו, דכתיב, (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגוף ה' את נבל וימת. מאי קא מיירי. בגין דדוד שאל לנבל, ואתעביד ליה אושפיזא, ולא בעא. ודא זמין ליה, ולא יתיב ליה זולקא, ובאינון עשרה יומין דדוד מלכא דאין עולם, אתהון עליה דהווא בר נש דאשלים ליה ביש יתיר מנבל.

281. אמר רבי אלעזר (בגין כר) אורייתא לא אטרוז עליה דבר נש יתיר, אלא כמות דיכיל,

שְׂכָתוֹב (דברים טז) אִישׁ כְּמִתְנֵת יָדוֹ וְגו'. וְלֹא יֹאמֶר אָדָם אֲכַל וְאַשְׁבַּע וְאַשְׁתָּה יָדוֹ וְגו'. בְּרֵאשׁוֹנָה, וּמָה שִׁישָׁאָר אֶתֵּן לְעֲנִיִּים. אֲלֵא רֵאשִׁית הַכֹּל הוּא שֶׁל הָאוֹרְחִים. וְאִם שָׂמַח אֶת הָאוֹרְחִים וְהִשְׁקָה אוֹתָם, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׂמַח עִמּוֹ, וְאַבְרָהָם קוֹרָא עָלָיו, (ישעיה נח) אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל ה' וְגו'. וַיִּצְחַק קוֹרָא עָלָיו, (שם נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלָח. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶת זֶה דוֹד הַמֶּלֶךְ אָמַר אוֹתוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁכָּל כְּלִי הַזֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְהַקְרֵבּוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ נִפְקְדוּ בְּיַד דוֹד. אֲבָל יִצְחַק אָמַר, (תהלים קב) גִּבּוֹר בְּאַרְצָא יִהְיֶה זֶרְעוֹ וְגו', הוֹן וְעוֹשֶׁר וְגו'.

282. יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אֲזִי יִבְקַע כְּשִׁזְזֹר אוֹרְךָ וְגו', שֶׁאֵר צְדִיקִיָּא אֲמַרִי, (ישעיה נח) וְנִזְוֶה יְיָ תְּמִיד וְהִשְׁבִּיעַ וְגו', דוֹד הַמֶּלֶךְ אָמַר, (שם נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלָח, שְׁהִרִי הוּא נִפְקֵד עַל כָּל כְּלִי הַזֶּה שֶׁל הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל הָאָדָם שְׂזוּכָה לְכָל זֶה. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל הַצְדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (שם ס) וְעַמְּךָ כָּלֶם צְדִיקִים וְגו'. (רע"א מְהִימָנָא) רַפְב' ב' מִצְוָה (מ"ז) ז' לִטַל לִלְבָב בְּאוֹתוֹ יוֹם עִם אוֹתָם הַמִּינִים שְׁלֹו, וְהַסּוֹד הַזֶּה בְּאַרְנוֹ, וּפְרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים, כְּמוֹ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּיָמִים הַלָּלוּ וְשָׂמַח בָּהֶם, אֵף כֵּן יִשְׂרָאֵל נוֹטֵלִים אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְחֲלָקָם וְשָׂמַחִים עִמּוֹ. וְזֶהוּ הַסּוֹד שֶׁל הַלּוֹב וְהַמִּינִים שָׁבוּ, שֶׁהוּא סוֹד הַדְּמוּת שֶׁל אָדָם, וְהִרִי נִתְבָּאֵר. (ע"כ רע"א מְהִימָנָא).

דְּכִתִּיב, (דברים טז) אִישׁ כְּמִתְנֵת יָדוֹ וְגו'. וְלֹא לִימָא אִינִישׁ אֲכוֹל וְאַשְׁבַּע וְאַרְוִי בְּקִדְמִיתָא, וּמָה דִּישְׁתָּאֵר אֶתֵּן לְמִסְכְּנִי, אֲלֵא רִישָׁא דְכָלָא דְאוֹשְׁפִיזִין הוּא, וְאִי זוּדִי לְאוֹשְׁפִיזִין וְרוֹי לֹון, קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא זוּדִי עֲמִינָה, וְאַבְרָהָם קָרִי עָלֶיהָ, (ישעיה נח) אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל יְיָ וְגו'. וַיִּצְחַק קוֹרָא עָלֶיהָ, (ישעיה נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלָח. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִי, דוֹד מִלְכָּא אָמַר לִיהָ, בְּגִין דְּכָל זִינִין דְּמִלְכָּא, וְקָרְבִין דְּמִלְכָּא, בִּידוֹי דְּדוֹד אֲתַפְקִדוּ, אֲבָל יִצְחַק קָאֲמַר, (תהלים קיב) גִּבּוֹר בְּאַרְצָא יִהְיֶה זֶרְעוֹ וְגו', הוֹן וְעוֹשֶׁר וְגו'.

282. יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אֲזִי יִבְקַע כְּשִׁזְזֹר אוֹרְךָ וְגו', שֶׁאֵר צְדִיקִיָּא אֲמַרִי, (ישעיה נח) וְנִזְוֶה יְיָ תְּמִיד וְהִשְׁבִּיעַ וְגו', דוֹד מִלְכָּא אָמַר, (ישעיה נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלָח, דִּהָא הוּא עַל כָּל זִינִי עֲלָמָא אֲתַפְקֵד. וְכֹאֵה זוּלְקִיָּה דְּבֵר נָשׁ, דְּזָכִי לְכָל הָאִי. וְכֹאֵה זוּלְקִיָּהוֹן דְּצְדִיקִיָּא, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, עֲלִיָּהוּ כְּתִיב (ישעיה ס) וְעַמְּךָ כָּלֶם צְדִיקִים וְגו'. (ויקרא כ"ג) וּלְקַזְזֵתָם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשִׁיִּין וְגו', רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתּוּן, (ישעיה מג) כָּל הַנִּזְקָרָא בְּשִׁמִּי וּלְכַבּוּדִי בְּרֵאשִׁיתוֹ יִצְרֵתִי אֵף עֲשִׂיתִיו. כָּל הַנִּזְקָרָא בְּשִׁמִּי, דִּא אָדָם, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בָּרָא לִיהָ בְּשִׁמִּיָּה (נ"א בדִּיקוּנִיָּה), דְּכִתִּיב, (בראשית א) וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וְקָרָא לִיהָ בְּשִׁמִּיָּה, בְּשִׁיעֲתָא דְאַפִּיק קִשּׁוּט וְדִינָא בְּעֲלָמָא, וְאַקְרִי אֱלֹהִים, דְּכִתִּיב, (שמות כב) אֱלֹהִים לֹא תִקְלָל. רַפְב' ב' רע"א מְהִימָנָא פְּקוּדָא (מ"ז) דִּא לִיטוֹל לִלְבָב בְּהֵהוּא יוֹמָא בְּאִינִין וְזִינִין דִּילִיָּה וְהָאִי רָזָא אוֹקִימָנָא וְאוֹקִימוּהָ זוּבְרִיָּא כְּמָה דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא זָטִיל לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּהִי יוֹמִין וְזוּדִי בְּהוֹן. אוֹף הָכִי יִשְׂרָאֵל זָטִיל לִיהָ לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזוּלְקִיָּהוֹן וְזוּדָאן בִּיהָ. וְדִא הוּא רָזָא דְלִלְבָב. וּבְמִינִין דְּבִיָּה דִּאִיהִי רָזָא דִּיקוּנָא דְאָדָם וְהָא אֲתַמַּר. (ע"כ רע"א מְהִימָנָא)

283. ולקחזתם לכם ביום הראשון וגו'. רבי שבעון פתו, כל הנזכר בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. כל הנזכר בשמי, דא אדם, דקב"ה ברא ליה בשמיה, דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו. וקרא ליה בשמיה, בשעתא דאפיק קשויט ודינא בעלמא, ואקרי אלהים, דכתיב אלהים לא תקלל.

284. קרא ליה בשמיה, דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו ושמיר. הא אוקימנא, דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, בשעתא דזווגא אתמר. וכך הוא בזווגא דתרוייהו, בצלם ודמות. ואדם מודכר ונקבא נפק.

285. ויברא אלהים את האדם בצלמו, בספרא דשכימה מלכא אשכוזא, דבשעתא דזווגא (דף ק"ד ע"ב) אשתכוז לתתא, שדר קודשא בריה הוא זוד דיוקנא כפרצופא דבר נש, רשימא וזיקא בצולמא, וקיימא על ההוא זווגא. ואכלמלא אתייהיב רשו לעינא לבזוזי, וזמי בר נש על רישיה זוד צולמא, רשימא כפרצופא דבר נש, ובההוא צולמא אתברי בר נש, ועד דקיימא (ו"א ועד לא קיימא) ההוא צולמא דשדר ליה מאריה על רישיה, וישתכוז תמן, לא אתברי בר נש, הדיא הוא דכתיב, ויברא אלהים את האדם בצלמו.

286. ההוא צלם אודמן לקבליה, עד דנפיק לעלמא. כד נפק, בההוא צלם אתרבי, בההוא צלם אזיל, הדיא הוא דכתיב, (תהלים לט) אף (שמות קמ"ב ע"ב, י"ג ע"ב, מ"ב) בצלם יתהלך איש. והאי צלם איהו מלעילא.

287. בשעתא דאינן רוזין נפקן מאתרייהו, כל רוזא ורוזא אתתקן קמי מלכא קדישא בתקוני יקר, כפרצופא דקאים בהאי עלמא. ומההוא דיוקנא

284. קרא לו בשמו, שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו, ופה. הרי בארנו, שכתוב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, בשעה שהזוג נאמר. וכך הוא בזוג של שניהם, בצלם ודמות. ואדם יצא מזכר ונקבה.

285. ויברא אלהים את האדם בצלמו. בספרו של שלמה המלך מצאנו, שבשעה שהזוג נמצא למטה, שולח הקדוש ברוך הוא דיוקן אחד כמו פרצוף אדם, רשום חקוק בצלם, ועומד על אותו זוג. ואכלמלא נתנה רשות לעין לראות, רואה אדם על ראשו צלם אחד רשום בפרצוף של אדם, ובאותו צלם נברא האדם. ועד שעומד (וטרם שעומד) אותו צלם ששלח לו רבונו על ראשו וימצא שם, לא נברא האדם. זהו שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו.

286. אותו הצלם מזדמן בנגדו עד שיוצא לעולם. בשיוצא, הוא מתגדל עם אותו צלם, באותו צלם הולך. זהו שכתוב (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. והצלם הזה הוא מלמעלה.

287. בשעה שאותן רוחות יוצאות ממקומן, כל רוח ורוח מתתקנת לפני המלך הקדוש בתקוני כבוד, בפרצוף שעומד בעולם הזה,

ומאותו דיוקן תקון כבוד יוצא הצלם הזה. וזה שלישי לרות, ומקדימה בעולם הזה בזמן שנמצא הזיוג. ואין לה זיוג בעולם שלא נמצא בתוכם צלם. אבל ישראל קדושים, הצלם הזה קדוש, וממקום קדוש הוא נמצא בתוכם. ולעובדי כוכבים ומזלות צלם מאותם המינים הרעים, מצד השמאה נמצא בתוכם. ועל כן לא צריך לאדם לערב צלם שלו בצלם של עובדי עבודה זרה, משום שזה קדוש – וזה טמא. בא ראה מה בין ישראל לעובדי כוכבים ומזלות וכו'.

תקונא יקר, נפיק האי צלם. ודא תליתאה לרוזא, ואקדימת בהאי עלמא, בשעתא דזווגא אשתכח. ולית לה זווגא בעלמא, דלא אשתכח צלם בגווייהו. אבל ישראל קדישין, האי צלם קדישא, ומאתר קדישא אשתכח בגווייהו. ולעובדי כוכבים ומזלות, צלם מאיזון זינן בישין. מסטרא המסאבותא אשתכח בגווייהו. ועל דא, לא ליבעי ליה לאיניש, לאתערבא צולמא דיליה, בצולמא דעובדי עבודה זרה, בגין דהאי קדישא, והאי מסאבא. תא זוזי מה בין ישראל ולעובדי כוכבים ומזלות וכו'. (עד דמלכא דזמין אושפיזין. זה המאמר כתוב בפרשת ויחי יעקב דף ר"ך עמוד א' שורה א' (ושייך כאן) ואלו החילופים מצאתי בין הכתוב בהעתק לבין הכתוב שם. שורה כ"ב במקום עלמין מצאתי צולמין. שורה כ"ה במקום יעדי דיני גריע. שם במקום ידה מצאתי דינא. שורה ל"א מי יתן ערב ודא כד נהרא סיהרא וליליא אתתקן בנהורא. שורה ל"ה עובדין מצאתי בריין. עמוד ב' שורה ה' ביה חילא. שורה ו' יצרתיו היינו וענף עץ עבות. אף עשיתיו. שורה י"ד לחירו ועל דא קרינא ליה יום הראשון דא בספרא דאגדתא ושפיר הוא. שורה כ"ד דאבא בגין כך כלא יאה ולא בסימא לפירין ולא עביד פירין. שורה כ"ה הדין צ"ל תרין. שורה כ"ו לבירא ד"א. שורה כ"ט יעקב צ"ל בירא. שורה ל"א דא בדא צ"ל דא בלא דא. שורה ל"ג צ"ל אף על גב דבהאי נחל דינא לא אשתכח ביה. שורה ל"ה צ"ל דצדיק איבא וכנישו רברבא נפקי מנייהו. שורה ל"ו צ"ל מנייהו לא איבא ולא טעמא. שם וכלא שפיר ועל דא אתרוג בשמאלא. ובסוף המאמר מצאתי כתוב דכתיב).

288. שפתיב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם, שהרי היום הזה מהמלך הוא בלבדו, שמחתו עם ישראל. משל למלך שהזמין אורחים, והשתדלו עמם כל בני היכלו. אחר כך אמר המלך: עד כאן אני ואתם התעסקנו כלם באורחים, והקרבתם קרבנות על שאר העמים בכל יום, מכאן והלאה אני ואתם נשמח יום אחד. וזה שפתיב ביום השמיני

288. דכתיב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם, דהא יומא דא, מוכלפא הוא בלזוודוי, וזדוודא דיליה בהו בישראל. מתל למלכא דזמין אושפיזין, אשתדלו בהו כל בני היכליה, לבתר אמר מלכא, על כן אנא ואתון אשתדלנא כלהו באושפיזין, וקרבנותן קרבנין על שאר עמין בכל יומא, מכאן וכלהלאה, אנא ואתון גזודי יומא זור, דהא הוא דכתיב ביום השמיני

עצרת תהיה לכם. לכם: לקרבא קרבנין עליכו. אבל עליכם. אבל אורחי האמונה נמצאים במלך תדיר, וביום של שמחת המלך, כלם מתכנסים עמו ונמצאים. ועל זה כתוב עצרת, תרגומו: בנוס.

עצרת תהיה לכם. לכם: לקרבא קרבנין עליכו. אבל אושפיזי מהימנותא, במלכא משיכתו תדירא. וביומא דזוודותא דמלכא, כלהו מתכנפי עמיה, ומשיכתו. ועל דא כתיב, עצרת, תרגומו: כנישו.

289. והיום הזה יעקב הוא ראש לשמחה, וכל אותם אורחים שמחים עמו. ועל בן כתוב (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך. וכתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

289. והאי יומא, יעקב הוא רישא לזוודותא, וכל אינן אושפיזי זודאן עמיה. ועל דא כתיב, (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך. וכתוב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

290. ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור וגו'. אמר רבי אלעזר, הרי פרשוה. אבל למה הסמיך הקדוש ברוך הוא פרשה זו לפרשת מועדים? אלא כל המאורות העליונים, כלם מאורות להדליק שמן משחה עליון, והרי נתבאר. ועל ידי ישראל מתברכים עליונים ותחתונים, ונדלקים המאורות, כמו שבארנו, שכתוב (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב, שמחת העליונים והתחתונים.

290. (ויקרא כ"ד) ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור וגו'. אמר רבי אלעזר, הא אוקמוה. אבל אמאי אסמיה קודשא בריך הוא פרשה דא, לפרשת מועדים. אלא, כלהו בוצינן עלאין, כלהו בוצינן לאדלקא מישוז רבות עלאה, והא אתמר. ועל ידיהו ד'ישראל, מתברכאן עלאין ותתאין, ואדליקו בוצינן, כמה דאוקמוה דכתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמחו לב, זוודותא (דף ק"ה ע"א) דעלאין ותתאין.

291. רבי אבא פתח, (תהלים לב) שמחו בה' וגילו צדיקים, (שמחו בה' קמו שצאמר) וכתוב (שם קיח) זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו. ופרשוה, שהרי בקדוש ברוך הוא (במועדים) צריך לשמח ולהאיר פנים, וימצא אדם בשמחה, משום שאותה שמחה היא של הקדוש ברוך הוא, שכתוב נגילה ושמחה בו – פיוס. בו – בקדוש ברוך הוא, והכל דבר אחד.

291. רבי אבא פתח, (תהלים לב) שמחו בה' וגילו צדיקים, (שמחו בה' כמה דאת אמר) וכתוב, (תהלים קיח) זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו. ואוקמוה, דהא בקודשא בריך הוא (נ"א במועדיא) בעי למוזדי, ולאנהרא אנפין, וישתכח בר נש בוזדות, בגין דההוא זודות דקודשא בריך הוא הוי, דכתיב נגילה ושמחה בו ביומא. בו: בקודשא בריך הוא, וכלא זוד מלה.

292. שמחו בה', כשהדינים נכנעים ומתעוררים רחמים, וכאשר מתעוררים הרחמים, אזי וגילו צדיקים, (כתוב) צדיק וצדק מתברכים יחד, שנקראים צדיקים, כמו שנתבאר, שהרי אלו מתברכים (מברכים) לעולמים, ושמים לעולמים כלם. והרנינו כל ישרי לב – אלו בני האמונה, להקשר להם.

292. שמחו בה', כד דינן אתפכין, ורזומי אתערו, וכד מתערי רזומי, כדן וגילו צדיקים, (כתיב) צדיק וצדק מתברכאן כוזדא, דאקרון צדיקים, כמה דאתמר, דהא אלן מתברכאן (ס"א מברכין) לעלמין, וזודאן לעלמין כלהו. והרנינו כל ישרי לב, אלן בני מהימנותא, לאתקשרא בהו.

293. ובכלל צריך מעשה למטה לעורר למעלה. בא ראה, מי שאומר שלא צריך מעשה בכל, או דברים להוציא אותם ולעשות בהם קול, תפח רוחו. והרי כאן הפך הוא תוכית, הדלקת הנרות וקטרת הבשמים, (כאחד, משום) שכתוב שמן וקטרת ישמח לב. (ובזה) ובמעשה הזה נמצאת הדלקה למעלה ושמחה למטה (הדלקה ושמחה למעלה ולמטה) והתקשרות יחד כראוי. (ובמעשה שלמטה מתעורר מעשה שלמעלה) אמר רבי יהודה, המזבח שלמטה מעורר מזבח אחר. הכהן שלמטה מעורר כהן אחר. במעשה שלמטה מתעורר מעשה שלמעלה.

294. רבי יוסי ורבי יצחק הוו אולי באורזא, אמר רבי יוסי לרבי יצחק, כתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי' מכבד וגו', וכבדתו מעשות דרכיך – יפה. אבל ממצוא חפצך ודבר דבר מה זה? ומה חסרון הוא לשבת?

295. אמר לו, ודאי שזהו חסרון, שאין לך דבור ודבור שיוצא מפיו של אדם שאין לו קול, ועולה למעלה ומעורר דבור אחר. ומה הוא? אותו שנקרא חל, (למעלה) מאותם ימים של חל ובשמתעורר חל ביום קדוש, ודאי זהו חסרון למעלה, והקדוש ברוך הוא ובנסת ישראל שואלים עליו: מי הוא שרוצה להפריד הוויג שלנו? מי הוא שרוצה חל כאן? העתיק הקדוש לא נראה, ולא שורה על חל.

296. משום כך הרהור מתר. מה הטעם? משום שהרהור לא עושה דבר ולא נעשה ממנו קול, ולא עולה. אבל אחר שהוציא דבור מפיו, אותו דבור נעשה קול, ובקע אירים ורקיעים, ועולה למעלה ומעורר דבר אחר, ועל כן כתוב ממצוא חפצך ודבר דבר. ומי שמוציא דבור קדוש מפיו, דבר תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדשות המלך העליון

293. ובכלל, בעי עובדא לתתא, לאתערא לעילא. תא וזוי, מאן דאמר דלא בעי עובדא בכלל, או מלין לאפקא לון ולמעבד קלא ביה, תיפוז ריוזיה. והא הכא פרשתא דא אוכוז, אדלקות בוציניא, וקטרת בוסמין, (כחדא בגין) דכתיב שמן וקטרת ישמח לב. (ובהאי) ובעובדא דא אשתכוז אדלקותא לעילא וזדוותא לתתא (ו"א אדלקותא וחדוותא לעילא ותתא) ואתקשרותא כוזדא כדקא יאות. (ובעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא) אמר רבי יהודה, מוזבז דלתתא, אתער מוזבז אזורא. כהן דלתתא, אתער כהן אזורא. בעובדא דלתתא, אתער עובדא לעילא.

294. רבי יוסי ורבי יצחק הוו אולי באורזא, אמר רבי יוסי לרבי יצחק, כתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי' מכבד וגו', וכבדתו מעשות דרכיך שפיר. אבל ממצוא חפצך ודבר דבר מה הוא. ומאי גריעותא הוא לשבת.

295. אמר ליה, ודאי גריעותא הוא, דלית לך מלה ומלה דנפיק מפומיה דבר נש, דלית לך קלא, וסלקא לעילא, ואתער מלה אזורא. ומאי הוא. ההוא דאקרי זוזל, (לעילא) מאינון יומין דזוזל. וכד אתער זוזל ביומא קדישא, גריעותא הוא לעילא ודאי. וקודשא בריך הוא ובנסת ישראל שאל עליה, מאן הוא דבעי לאפרשא וזנא דילן. מאן הוא דבעי זוזל הכא. עתיקא קדישא לא אתנוזי, ולא שריא על זוזל.

296. בגין כך, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, והוא מלה אתעביד קלא, ובקע אירין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אזורא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא,

ואתערו קדושי מלכא עלאה, ומתעטרין ברישיה, וכדין אשתכחו זודוותא לעילא ותתא.

ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה.

297. אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמוענא מלה. אבל מאן דשאר בפתעניתא בשבתא, עביר גריעותא לשבת, או לא. אי תיבא דלא עביר גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא בטיל מניה, ועונשיה סגי, הא זודוותא דשבת בטיל מניה.

297. אמר לו, ודאי כך הוא, והרי שמענו את הדבר. אבל מי ששרוי בפתענית בשבת, עושה חסרון לשבת או לא? אם תאמר שלא עושה חסרון, הרי סעודת האמונה בטל ממנו וענשו רב, הרי שמחת השבת בטל ממנו.

298. אמר ליה, מלה דא שמוענא, דדא הוא דאשגזון עליה מלעילא, מכל בני עכמא. בגין דהאי יומא, זודוותא הוא לעילא ותתא. זודוותא דכל זודון. זודוותא, דכל מהימנותא ביה אשתכחו. ואפילו רשעים דגיהנם גייוזין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה זודות, ולית ליה גייוזא, ושניא דא מכל עלאין ותתאין. כלהו שאלין עליה, מאי שניא דפולגיא הוא בצערא.

298. אמר לו, דבר זה שמעתי, שזהו שמשגיחים עליו מלמעלה מכל בני העולם, משום שהיום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה, שמחת כל השמחות, שמחה שכל האמונה נמצאת בה, ואפילו הרשעים של הגיהנם נחים ביום הזה. והאיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, וזה שונה מכל העליונים והתחתונים. כלם שואלים עליו: מה שונה שפלוני הוא בצער?

299. ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי בהאי יומא, ואשתכחו האי בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה, כדין אתקרעו כל גזרי דיגין דאתגזרו עליה, ואפילו אסתכמו בבי דינא דמלכא עליה לביש, כלא אתקרע, בגין דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל זיירו וכל זיירו אשתכחו, בגין דאתגלייא בהלולא דמלכא.

299. ובשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה וזה נמצא בצער, תפלתו עולה ועומדת לפניו, אז נקרעים כל גזרי הדינים שנגזרו עליו, ואפילו הסכימו בבית הדין של המלך עליו לרע – הכל נקרע, משום שבשעה שמתגלה העתיק, נמצאים כל החרות וכל השמחה, משום שמתגלה בהלולת המלך.

300. ועל דא תגין, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא, אף על גב שהסכימו עליו כל אותם שבעים בתרי המלך, שהוא נראה בהם, הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל (מבטל אותו) ומכנה את האדם, והדברים הללו, כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת.

300. ועל דא תגין, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא, אף על גב שהסכימו עליו כל אותם שבעים בתרי המלך, שהוא נראה בהם, הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל (מבטל אותו) ומכנה את האדם, והדברים הללו, כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת.

301. למלך שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה על הכל. ביום הזה של ההלולא כל העולם היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עיניו, ראה את אותו

301. למלך שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה על הכל. ביום הזה של ההלולא כל העולם היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עיניו, ראה את אותו

האיש התפוס בקולר עצוב. אמר, ומה כל בני העולם שמחים בהלולא של בני, וזה תפוס בקולר? מיד צוה והוציאו אותו והתירו אותו מקולרו (מקשריו).

עניו, וזמא ההוא בר נש תפוס בקולרא עצוב. אמר, ומה כל בני עלמא וזדאן בהלולא דברי, ודא תפוס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה, ושאריו ליה מקולריה. (o"א מקטרוי)

302. כך זה ששרוי בתענית בשבת, כל העולם שמחים – והוא עצוב, וזה נתפס בקולר. בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה ונמצא האיש הזה תפוס בקולר – אף על גב שהסבימו עליו כל אותם שבועים שנים שאמרנו, הכל נקדע, ולא שורה עליו הדין. ביום אחר יש בו רשות לקדע אותו. באותו יום, כל שבן בשבת.

302. כך האי דשאריו בתעניתא בשבתא, כל עלמא וזדאן, ואיהו עצוב, והאי אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכחז האי בר נש תפוס בקולרא, אף על גב דאסבימו עליה כל אינן שבועין שנין דאמרן, כלא אתקדע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למוקדע ליה, בההוא יומא, כל שבן בשבת.

303. שאין לך יום שלא נמצא בו בן, ומי ששרוי בתענית חלום באותו היום, לא עולה אותו היום עד שקורע דינו. אבל לא שבועים שנה ביום השבת. משום כך, באותו יום ממש, ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום אחר. כל יום, מה שארע ביומו – עושה. שלא ארע ביומו – אינו עושה. ועל כן לא צריך לאדם להעלות אותו מיום זה ליום אחר. ומשום כך שנינו, דבר יום ביומו, ולא דבר יום ליום אחר.

303. דלית לך יום דלא אשתכחז ביה זיילא, ומאן דשאריו בתעניתא דזולמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקדע דיניה. אבל לאו דשבועים שנה ביומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא ביומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע ביומיה, עביר. דלא אירע ביומיה, לא עביר. ועל דא לא לבעי ליה לאינש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

304. ובא ראה, לא לחנם מתעוררים עליו בחלום, כדי לבקש עליו רחמים. אוי לאותו אדם שלא מתעוררים עליו ולא מודיעים לו בחלום, שזה נקרא רע. ומשום כך כתוב, (תהלים ה) לא יגרף רע. וכתוב (משלי יט) כל יפקד רע. כל יפקד, משום שהוא רע.

304. ותא זוזי, לאו למוננא מתערי עליה בזולמא, בגין למותבע עליה רזומי. ווי לההוא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בזולמא, דהא אקרי רע. ובגין כך, (תהלים ה) לא יגרף רע כתיב. וכתיב (משלי יט) כל יפקד רע, כל יפקד, בגין דאיהו רע.

305. אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר. כיון שכתוב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר? אלא, עד שיגדור הדבר כראוי וידבר אתו. ודאי כך הוא ברור הדבר, משמע שכתוב ודבר דבר. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב ויאמר אף עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

305. אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, כיון דכתיב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר. אלא, עד דיגדור מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. וכאין אינן ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי,

עליהם כתיב, (ישעיה 10) ויאמר אך עמי המה בגים
לא ישקרו ויהי להם למושיע.

306. ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש
מצרי וגו'. ויצא, רבי יהודה אמר, יצא מכלל
של החלק של ישראל, שיצא מכלל הכל, יצא
מכלל האמונה. וינצו במחנה, מכאן למדנו,
כל מי שבא מזהמת הרע, בסוף מגלים אותו
לפני הכל. מי גרס לזו זהמת החלק הרע שיש
בו, שאין לו חלק בכלל ישראל.

307. רבי חייא פתח, (משלי כה) כבוד אלהים
הסתר דבר וכבוד מלכים חקר דבר. כבוד
אלהים הסתר דבר, שאין רשות לאיש לגלות
דברים סתומים שלא נמסרו לגלוי, דברים
שכסה אותם אותם עתיד הים, כמו
שנאמר (ישעיה כג) לאכל לשבעה ולמכסה
עתיק. לאכל לשבעה, עד אותו מקום שיש לו
רשות ולא יותר. ועם כל זה, ולמכסה עתיק,
למכסה עתיק ודאי.

308. דבר אחר לאכל לשבעה – אותם
החברים שידעים דרכים ושבילים ללכת
בדרך האמונה פראוי, כמו הדור שרבי שמעון
שרי בתוכו. ולמכסה עתיק – מדורות אחרים,
שהרי כלם לא ראויים לאכל ולשבעה
ושיתגלו דברים בתוכם, אלא למכסה עתיק,
כמו שנאמר (קהלת ה) אל תתן את פיה
לחטיא את בשרך.

309. בימי רבי שמעון היה אדם אומר לחבריו:
פתח פיה ויאירו דבריה. אחר שנפטר, היו
אומרים: אל תתן את פיה וגו'. בימי – לאכל
לשבעה. אחר שנפטר – ולמכסה עתיק.
שהחברים מגמגמים ולא עומדים בדבריהם.
דבר אחר לאכל לשבעה – באותם דברים
שהתגלו. ולמכסה עתיק – באותם דברים
שהתפסו.

306. (ויקרא כד) ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש
מצרי וגו'. ויצא, רבי יהודה אמר, נפק מכלל
דזוולקא דישראל, דנפק מכלל דכלל, נפק מכלל
דמהימנותא. וינצו במחנה, מכאן אוליפנא, כל מאן
דאתי מזהמת הרע, לסוף עליה ליה קמי כלל. מאן
גרים ליה, וזהמא דזוולקא בישא דאית ביה. דלית
ליה זוולקא בכלל דישראל.

307. רבי חייא פתח, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר
דבר וכבוד מלכים חקר דבר. כבוד אלהים הסתר
דבר, דלית רשו לבר נש לנללא מלין סתימין, דלא
אתמסרו לאתגלויא. מלין דזופא לון עתיק יומין, כמה
דאת אמר, (ישעיה כג) לאכול לשבעה ולמכסה
עתיק. לאכול לשבעה, עד ההוא אתר דאית ליה רשו
ולא יתיר. ועם כל דא, ולמכסה עתיק, למכסה עתיק
ודאי.

308. דבר אחר, לאכול לשבעה, אינן דברייא דידיעין
ארוזין ושבילין למיתה בארוז מהימנותא כדקא יאות.
כגון דרא דרבי שמעון שארי בגויה. ולמכסה עתיק,
מדרין אורזין דהא פלהון לא אתזוזון לאכול ולשבעה
ולאתגלויא מלין בגויה, אלא למכסה עתיק, כמה
דאת אמר, (קהלת ה) אל תתן את פיה לזטיא את
בשרך.

309. בימי רבי שמעון, היה בר נש אמר לזביריה,
פתח פיה ויאירו דבריה. בתר דשכיב, הוה אמרי, אל
תתן את פיה וגו'. בימי, לאכול לשבעה. בתר
דשכיב, ולמכסה עתיק. דזבירייא מנמגממי, ולא קיימי
במלין. דבר אחר, לאכול לשבעה: באינן מלין
דאתגלויין. ולמכסה עתיק: באינן מלין
דאתזופין. (דף ק"ו ע"א)

310. ויקוב בן האשה הישראלית את השם. מה זה ויקוב? רבי אבא אמר, ויקוב ודאי, כמו שנאמר (מלכים א' יב) ויקוב חור בדלתו, נקב את מה שהיה סתום. ושם אמו שלמית בת דברי, עד כאן נסתר השם של אמו. כיון שכתוב ויקוב, נקב את שם אמו.

311. אמר רבי אבא, אם לא שהמנורה הקדושה עומד בעולם, לא הרשינו לגלות, (מכאן והלאה) שהרי לא נתן דבר זה לגלוי אלא לחברים, שהם בין קוצרי השדה. (שאם לאו) תפח רוחם של אלו שבאים לגלות לאותם שלא יודעים.

312. בא ראה, כתוב וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי. הפסוק הזה הרי בארנו, אבל זה בן אשה אחרת של אביו, בעלה של שלומית היתה. וכיון שבא עליה אותו המצרי, בחצות הלילה, שב לביתו וידע את הדבר, נפרד ממנה ולא בא עליה. ונשא אשה אחרת והוליד את זה, ונקרא איש הישראלי, והאחר בן הישראלית. אם הם רבו כאן יחד, מה רוצה כאן השם הקדוש? ולמה קלל את השם הקדוש?

313. אלא, איש הישראלי אמר הדבר מאמו מתוך קטטה. מיד – ויקוב בן האשה הישראלית, כמו שנאמר ויקוב חור בדלתו. סוד הדבר – נטל ה' של השם הקדוש וקלל, להגן על אמו. וזוהי נקיבה, שהוא נקב ופרש את השם הקדוש, ונאמר לקוצרי השדה. וסוד הדבר – (משלי ל) בן דרף אשה מנאפת וגו'. אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים דבר ומכסים אותו, ועל זה נאמר (שם כה) ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל.

314. ה' אחרונה היתה נקבה שיונקת בשני צדדים, משום כך נטלה את כלי זינו של המלך ונוקמת נקמותיה, שכתוב הוצא את המקלל. על זה כתוב, איש אמו ואביו תיראו, וראת

310. ויקוב בן האשה הישראלית את השם, מהו ויקוב. רבי אבא אמר, ויקוב ודאי, כמה דאת אמר, (מלכים ב' יב) ויקוב חור בדלתו, נקיב מה דהוה סתים. ושם אמו שלומית בת דברי, עד כאן סתים שמה דאמיה, כיון דכתיב ויקוב, נקיב שמה דאמיה.

311. אמר רבי אבא, אי לאו דבוצינא קדישא קיימא בעלמא, לא ארשינא לגלגא, (מכאן והלאה) דהא לא אתייהיב מלה דא לגלגא אלא לזברייא, דאינון בין מווצדי זקלא (דאי לאו). תיפוז רוזיהון דאינון דאתין לגלגא, לאינון דלא ידעי.

312. תא וזוי, כתיב וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי, האי קרא הא אוקימנא, אבל דא בר אינתו אוזרא דאבוי, בעלה דשלומית הוה. וכיון דאתא הווא מצרעה עליה, בפלגות ליליא, תב לביתה וידע מלה, אתפרש מנה ולא אתא עליה. ונטל אינתו אוזרא, ואוליד להאי, ואקרי איש הישראלי, ואוזרא בן הישראלי. אי אינון אינצו הכא כוזא, מאי קא בעי הכא שמה קדישא. ואמאי קלל שמה קדישא.

313. אלא, איש הישראלי אמר מלה מאמיה, מנא קטטה. מיד ויקוב בן האשה הישראלית. כמה דאת אמר, ויקוב חור בדלתו. רזא דמלה, נטל ה' דשמה קדישא, ולייט, לאננא על אמיה. ודא הוא נקיבא, דאיהו נקיב ופריש שמה קדישא. ולמווצדי זקלא אתמר. ורזא דמלה, (משלי ל) בן דרף אשה מנאפת וגו', ופאה וזלקיהון דצדיקייא, דיידעין מלה, ובכסין לה. ועל דא אתמר, (משלי כה) ריבך ריב את רעך וסוד אוזר אל תגל.

314. ה' בתראה, הוה זוקבא דינקא בתרין סטריין, בגין כך נטלא זינין דמלכא, ונקמת נקמה, דכתיב הוצא את המקלל. על דא כתיב, איש אמו ואביו תיראו,

דוויילו דאימא אקדים לאבא. וזכאין אינן ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

האם הקדים לאב. אשרי ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

315. (ויקרא כ"ד) ואל בני ישראל תדבר לאמר איש איש כי יקלל אלהיו ונשא וזטאו. רבי יהודה אומר, הא אוקמוה. אבל כי יקלל אלהיו סתים. ובגין דאמר אלהיו סתם, לכך ונשא וזטאו. דהא לא ידעינן מאן הוא אלהיו, מאן דוולא דיכיה, אי אונד מן השמים, או זוד מן ככבייא, או זוד מדברי עלמא.

315. ואל בני ישראל תדבר לאמר איש כי יקלל אלהיו ונשא וזטאו. רבי יהודה אומר, הא אוקמוה. אבל כי יקלל אלהיו סתים. ובגין דאמר אלהיו סתם, לכך ונשא וזטאו. דהא לא ידעינן מאן הוא אלהיו, מאן דוולא דיכיה, אי אונד מן השמים, או זוד מן ככבייא, או זוד מדברי עלמא.

316. אומר רבי יוסי, אי צדיק גמור הוא, לא יתער (ס"א מלה) וזיליהון, וכיון דאתער מלה דא, וזיישינן מינות אדריקת ביה, ולא ימות (ס"א אומר רבי יוסי, אפילו צדיק גמור לא ימות) על דא, בגין דאיהו מלה סתים.

316. אומר רבי יוסי, אי צדיק גמור הוא, לא יתער (ס"א מלה) וזיליהון, וכיון דאתער מלה דא, וזיישינן מינות אדריקת ביה, ולא ימות (ס"א אומר רבי יוסי, אפילו צדיק גמור לא ימות) על דא, בגין דאיהו מלה סתים.

317. רבי יהודה אומר, דאין ליה לטב בהא, דאי אומר אלהי, יכיל למטען אלהי דהוה עד השתא, דאתמשכנא אבתריה בלבאי, והשתא אהדרנא לקבלא מהימנותא עלאה. אבל אי אומר יי אלהים, או יי, ונקיב ליה בשמא, האי לית ליה למטען בהאי, בגין דדא הוא מהימנותא דכלא, וכל את ואת (צ"ב ע"ב) דשמא קדישא דא, סלקא לשמא שלימא. (ס"א לשבחא)

317. רבי יהודה אומר, דאין ליה לטב בהא, דאי אומר אלהי, יכיל למטען אלהי דהוה עד השתא, דאתמשכנא אבתריה בלבאי, והשתא אהדרנא לקבלא מהימנותא עלאה. אבל אי אומר יי אלהים, או יי, ונקיב ליה בשמא, האי לית ליה למטען בהאי, בגין דדא הוא מהימנותא דכלא, וכל את ואת (צ"ב ע"ב) דשמא קדישא דא, סלקא לשמא שלימא. (ס"א לשבחא)

318. דבר אזור ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל – רבי יצחק אומר, ויקב בן האשה, למה? אלא כמו שבארוה. אבל האיש הישראלי, בעלה של שלומית היה. רבי יהודה אומר, בנו של בעלה של שלומית מאשה אחרת היה. אומר רבי יצחק, רבו כאחד, ואמר לו דבר על אמו, וכי אביו היה שנהרג בשם הקדוש, כמו שבארוה שפתיב (שמות ב) הלהרגני אתה אומר, שזה בשם הקדוש הרג אותו משה, ועל בן הויט דבור כנגדו.

318. דבר אזור ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל. רבי יצחק אומר, ויקוב בן האשה, אמאי. אלא כמה דאוקמוה. אבל האיש הישראלי, בעלה דשלוומית הוה. רבי יהודה אומר, בריה דבעלה דשלוומית מאנתו אזורא הוה. אומר רבי יצחק, נצו כוודא, ואמר ליה מלה מאימיה, וכי אבוי הוה דאתקטל בשמא קדישא, כמה דאוקמוה דכתיב (שמות ב) הלהרגני אתה אומר, דהא בשמא קדישא, קטיל ליה משה, ועל דא אושיט מלה לקבליה.

319. וְהָיָה שְׁכָנֹתָיו, וַיִּקְרָב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל וַיְבִיאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה. לְמָה? (אֵל מֹשֶׁה? מִשּׁוֹם שֶׁהִרְגָה אֶת אֲבִיו וכו') מִשּׁוֹם שֶׁהִגִּיעַ אֶל מֹשֶׁה עַל שֶׁהִרְגָה אֶת אֲבִיו בְּשֵׁם הַקְדוּשָׁה. מִשּׁוֹם כִּךְ וַיְבִיאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה. כִּינּוּן שֶׁרָאָה מֹשֶׁה, מִיָּד וַיִּנְיחוּהוּ בַּמִּשְׁמֶר, וְהָאֵב וְהִבְנִי נָפְלוּ בְיַדִּי מֹשֶׁה.

320. אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנָשָׂא חֲטָאוֹ. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (תְּהִלִּים פ"א) שָׁמַע עָמִי וְאֶעֱיֶדָה בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם תִּשְׁמַע לִי לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכָר. כִּינּוּן שְׁכָנֹתָיו לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר, מִה זֶה וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכָר? אֵלֶּא לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר, שֶׁלֹּא יִכְנִס אָדָם אֶת הַיָּצֵר הָרַע לְתוֹכוֹ. שֶׁכָּל מִי שֶׁבָּא לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ, אֵל זֶר שְׂרֹי בְּתוֹכוֹ, שֶׁהָרִי בְּשִׁמְתָחֶבֶר בּוֹ אָדָם, מִיָּד בָּא לְעֵבֶר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, וּבָא לְעֵבֶר עַל אֲמוּנַת הַשֵּׁם הַקְדוּשָׁה, וּבָא אַחֵר בְּךָ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אֲחֵרִים, וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר. כִּינּוּן שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר, לֹא תִבָּא לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אֲחֵרִים וְלְעֵבֶר עַל אֲמוּנַת הַשֵּׁם הַקְדוּשָׁה. זֶהוּ שְׁכָנֹתָיו וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכָר, וְזוֹהִי אֲמוּנָה רָעָה שֶׁל הָאָדָם.

321. וְעַל דָּא כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו, שִׁיכּוּל לְטַעַן שֶׁהוּא קָלֵל אֶת אוֹתוֹ אֵל זֶר, יָצַר הָרַע שֶׁלִּפְעָמִים שׁוֹרָה עָלָיו, וְאֵנוּ אֵינְנוּ יוֹדְעִים אִם דְּבָרָיו אֲמֵת אוֹ לֹא. וְעַל זֶה, וְנָשָׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוֹמָת.

322. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי, אֲמַאי וְנָשָׂא חֲטָאוֹ? וְנִסְלַח חֲטָאוֹ הֵיךְ צָרִיד לְהִיטִי! (אֵלֶּא) אָמַר לוֹ, כִּמּוֹ שֶׁאָמַר אֱלֹהִי, כִּמּוֹ שֶׁבְּאֲרָנוּ סֵתָם, וְלֹא פָּרַשׁ. רַבִּי חִיָּא אָמַר, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו סֵתָם, וְלֹא פָּרַשׁ, וְזֶה וְדָאִי וְנָשָׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוֹמָת, שֶׁהָרִי בָּאן תְּלוּיָה אֲמוּנַת הַכָּל, וְאֵין לוֹ רְשׁוּת לְטַעַן עָלָיו כָּלֵל.

319. וְדָא הוּא דְכִתְיִב, וַיִּקְרָב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל וַיְבִיאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה. אֲמַאי. (ו"א לַגִּבִּיָּה דְּמֹשֶׁה בְּגִין דְּקִטִּיל לַאֲבוּהִי וכו') בְּגִין דְּמִטָּא לְגִבִּיָּה דְּמֹשֶׁה, עַל דְּקִטִּיל לַאֲבוּהִי בְּשִׁמְא קְדִישָׁא. בְּגִין כִּךְ וַיְבִיאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה. כִּינּוּן דְּזוּמָא מֹשֶׁה, מִיָּד וַיִּנְיחוּהוּ בַּמִּשְׁמֶר, וְאֵבָא וְכָרָא נָפְלוּ בְיַדִּי דְּמֹשֶׁה.

320. (וִיקְרָא כ"ד) אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנָשָׂא חֲטָאוֹ. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (תְּהִלִּים פ"א) שָׁמַע עָמִי וְאֶעֱיֶדָה בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם תִּשְׁמַע לִי לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכָר, כִּינּוּן דְּכִתְיִב לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר, מַאי וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכָר. (דף ק"ו ע"ב) אֵלֶּא לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר, דְּלֹא יִיעוֹל בַּר זֵשׁ לְיָצֵר הָרַע בְּגִיָּוִיה, דְּכָל מֵאָן דָּאֲתִי לְאִתְּזַבְּרָא בֵּיה, אֵל זֶר שְׂרִיָּא בְּגִיָּוִיה, דְּהָא כֹּד אִתְּזַבְּרָא בַּר זֵשׁ בֵּיה מִיָּד אֲתִי לְאִתְּזַבְּרָא עַל פְּתִגְמֵי אוֹרִיָּיתָא, אֲתִי לְאִתְּזַבְּרָא עַל מְהִיבְנוּתָא דְּשִׁמְא קְדִישָׁא, וְאֲתִי לְבִתֵּר לְמִסְגָּד לְטַעֲוִין אֲזוּרָן, וְעַל דָּא כְּתִיב, לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר, כִּינּוּן דְּלֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זֶר, לֹא תִיָּתִי לְמִסְגָּד לְטַעֲוִין אֲזוּרָן, וְלְמַעֲבָר עַל מְהִיבְנוּתָא דְּשִׁמְא קְדִישָׁא. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב, וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכָר, וּמְהִיבְנוּתָא בְּיִשָּׁא דְּבַר זֵשׁ דָּא הוּא.

321. וְעַל דָּא כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו, דִּיכִיל לְמִטְעָן דְּהוּא לִיטִי לְהִהוּא אֵל זֶר, יִצְרָא בְּיִשָּׁא דְּשְׂרִיָּא עָלִיה לְזִמְנִין, וְאֵין לֹא יִדְעִין מַלְוִי אִי קִשּׁוּט אוֹ לֹא. וְעַל דָּא, וְנָשָׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוֹמָת.

322. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי, אֲמַאי וְנָשָׁא חֲטָאוֹ, וְנִסְלַח חֲטָאוֹ מִבְּעֵי לִיה. (ו"א אֵלֶּא) אָמַר לִיה, בְּגִין דְּאָמַר אֱלֹהִי כְּמוֹת דְּאוֹקִימֵנָא סֵתָם, וְלֹא פָּרִישׁ. רַבִּי זוּזִיא אָמַר, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו סֵתָם, וְלֹא פָּרִישׁ, וְהָא וְדָאִי וְנָשָׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוֹמָת, דְּהָא הָכִא

תלויא מוהימנותא דכלא, ולית ליה רשו למטען עליה כלל.

323. אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי, דהא שמוא דא מוהימנותא דעלאי ותתאי. ועל דא קיימין עלבין בלהו, באת זוד זעירא, תליין אלא אלפין ורבוא רבבין עלבין דכסופין, ועל דא תנינן, אתון אלין, קשירין אלין באלין, וכמה אלא רבבין עלאין (ס"א עלמין), תליין בכל את ואת, ואסתליקו ואתקשרו במהימנותא (באתגליא) וסתים בהו, מה דלא אתרבבין עלאין ותתאין, אורייתא בהו תלויא, עלבא דין ועלבא דאתי, הוא ושימיה זוד. ועל דא כתיב, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מזוטא בלשוני. וכתיב (קהלת ה) אל תתן את פיך לזוטיא את בשרך.

323. אמר רבי יוסי, כף זה ודאי, שהרי השם הזה הנו אמונת העליונים והתחתונים, ועל זה עומדים כל העולמות, באות זעירה אחת תלויים אלא אלפים ורבוא רבבות עולמות של תשוקות, ועל זה שנינו, האותיות הללו קשורות אלו באלו, וכמה אלא רבבות עליונים (עולמות) תלויים בכל אות ואות, ועולות ונקשרות באמונה (בגלוי), ונסתר בהם מה שלא השיגו העליונים והתחתונים, התורה תלויה בהם, העולם הזה והעולם הבא, הוא ושמו אחד. ועל כן כתוב, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטא בלשוני. וכתוב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

324. רבי זוקיה פתח, (שמות יט) לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היכל. ומה הר סיני, שהוא הר בשאר הרי העולם, משום שנראה עליו כבוד המלך הקדוש כתוב לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה – מי שקרב למלך לא כל שכן. ומה הר סיני, שיכול אדם להושיט בו יד דרך כבוד ביראה, כתוב בו לא תגע בו יד סתם, ואפלו בדרך כבוד – מי שמושיט ידו בדרך קלון כנגד המלך לא כל שכן.

324. רבי זוקיה פתח, (שמות יט) לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היכל. ומה הר סיני, שהוא הר בשאר הרי העולם, משום שנראה עליו כבוד המלך הקדוש כתוב לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה – מי שקרב למלך לא כל שכן. ומה הר סיני, שיכול אדם להושיט בו יד דרך כבוד ביראה, כתוב בו לא תגע בו יד סתם, ואפלו בדרך כבוד – מי שמושיט ידו בדרך קלון כנגד המלך לא כל שכן.

325. רבי ייסא פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלום של זעליה מעל רגליה כי המקום אשר עליו אדמות קדש הוא. ומה משה, דבין יומא דאתיליד ויהרא קדישא עלאה לא אעדי מניה, כתיב ביה אל תקרב הלום. אמר ליה, משה, עד כאן לא אנת כדאי לאשתמשא ביקרי, של זעליה. ומה משה כה, דהוה קריב בדוילו בקדושה כתיב ביה הכי. מאן דקריב בארוז קלנא לזבי מלכא, על אונת כמה וכמה.

325. רבי ייסא פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלום של זעליה מעל רגליה כי המקום אשר עליו אדמות קדש הוא. ומה משה, דבין יומא דאתיליד ויהרא קדישא עלאה לא אעדי מניה, כתיב ביה אל תקרב הלום. אמר ליה, משה, עד כאן לא אנת כדאי לאשתמשא ביקרי, של זעליה. ומה משה כה, דהוה קריב בדוילו בקדושה כתיב ביה הכי. מאן דקריב בארוז קלנא לזבי מלכא, על אונת כמה וכמה.

326. רבי אבא אמר, איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו. תא וזוי, כד הווי ישראל במצרים, הווי ידעי באינון רב רבי עלמא, דממנן על שאר עמין, וכל זוד וזוד הוה ליה דנולא בלזוזדוי מנייהו. כיון דאתקשרו בקשרא דמהימנותא, וקריב לון קודשא בריה הוא לפולזוזיה, אתפרשו מנייהו וקריבו לגבי מהימנותא עלאה קדישא. ובגין כך כתיב, איש איש כי יקלל אלהיו, ואף על גב דפולזוזא נוכראה הוא, כיון דאנא פקידת לון ממנא לדברא עלמא מאן דלייט ומבוי לון, ונשא חטאו ודאי, דהא ברשותי קיימין ואולי ומדברין בגי עלמא. אבל ונקב שם יי מות יומת, לאו ונשא חטאו כמה לאלין, אלא מות יומת. מות בעלמא דין, יומת בעלמא דאתי. לאלין ונשא חטאו, בגין דמבוי עובדי ידוי, מבוי לשמשי דאנא פקידת, ואסיר הוא, אבל מיתה לא אתוזייב בהו.

326. רבי אבא אמר, איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו. תא וזוי, כד הווי ישראל במצרים, הווי ידעי באינון רב רבי עלמא, דממנן על שאר עמין, וכל זוד וזוד הוה ליה דנולא בלזוזדוי מנייהו. כיון דאתקשרו בקשרא דמהימנותא, וקריב לון קודשא בריה הוא לפולזוזיה, אתפרשו מנייהו וקריבו לגבי מהימנותא עלאה קדישא. ובגין כך כתיב, איש איש כי יקלל אלהיו, ואף על גב דפולזוזא נוכראה הוא, כיון דאנא פקידת לון ממנא לדברא עלמא מאן דלייט ומבוי לון, ונשא חטאו ודאי, דהא ברשותי קיימין ואולי ומדברין בגי עלמא. אבל ונקב שם יי מות יומת, לאו ונשא חטאו כמה לאלין, אלא מות יומת. מות בעלמא דין, יומת בעלמא דאתי. לאלין ונשא חטאו, בגין דמבוי עובדי ידוי, מבוי לשמשי דאנא פקידת, ואסיר הוא, אבל מיתה לא אתוזייב בהו.

327. רבי שמעון הוה אויל בארזא, והוה עמיה רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי ורבי יהודה מוטו לזוד טיקלי דביא, פוסקרא רבי יוסי בקטפוי לגו מוא, אמר (דף ק"ז ע"א) קוטר א דקוסטי דמוא וכו' לא שכיזו. אמר ליה רבי שמעון, אסיר לה. שמישא דעלמא הוא, ואסיר לאנהגא קלנא בשמישא דקודשא בריה הוא וכל שכן דאינון עובדי קשויט, בגימוסי דקסטירא עלאה שכיזו.

327. רבי שמעון הוה אויל בארזא, והוה עמיה רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי ורבי יהודה מוטו לזוד טיקלי דביא, פוסקרא רבי יוסי בקטפוי לגו מוא, אמר (דף ק"ז ע"א) קוטר א דקוסטי דמוא וכו' לא שכיזו. אמר ליה רבי שמעון, אסיר לה. שמישא דעלמא הוא, ואסיר לאנהגא קלנא בשמישא דקודשא בריה הוא וכל שכן דאינון עובדי קשויט, בגימוסי דקסטירא עלאה שכיזו.

328. פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה – סתם, אפלו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפלו אותם שנראים מחבלי העולם, בכלם כתוב והנה טוב מאד, כלם שמשי העולם, מנהיגי העולם, ובני אדם אין יודעים.

328. פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה – סתם, אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו אותם שנראים מחבלי העולם, בכלם כתוב והנה טוב מאד, כלם שמשי העולם, מנהיגי העולם, ובני אדם אין יודעים.

329. עד שהיו הולכים, ראו נחש אחד הולך לפניהם. אמר רבי שמעון, ודאי זה הולך להרחיש לנו נס. רץ אותו נחש לפניו ונקשר

329. עד דהוו אוילי, זומנו זוד וזויא מדבר קבנייהו, אמר רבי שמעון, ודאי דא אויל לארזשא לן זיסא, רהט ההוא וזויא קבנייהו, וקטר בזוד אפעה בקיטרא

באפעה אחד בקשר הדרך, הסיטו (נלחמו) זה את זה ומתו. בשהגיעו, ראו את שניהם שוכבים בדרך. אמר רבי שמעון, ברוך ה' רחמן שהרחיש לנו נס, שהרי כל מי שמסתכל בזה בשהוא בקיומו, או שהוא מסתכל באדם, לא ינצל בודאי. כל שפן אם יקרב אליו. קרא עליו, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכל עושה הקדוש ברוך הוא את שליחותו, ואין לנו לנהג בזיון בכל מה שהוא עושה. ועל זה כתוב, (שם קמה) טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתוב, יודוך ה' כל מעשיו.

דאורזא סטון (ס"א נצן) זוד בוזד ומיתו. כד מטון, זובו לון לתרווייהו שכיבין בארזא. אמר רבי שמעון, בריך רזומנא דרזויש לן ניסא. דהא כל מאן דאסתכל בהאי, כד איהו בקיומיה, או איהו יסתכל בבר נש, לא ישתויב ודאי, כל שפן אי יקרב בהדיה. קרא עליה, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכלא עביר קודשא בריך הוא שליוותא דיליה, ולית לן לאנהגא קלנא בכל מה דאיהו עבד. ועל דא כתיב, (תהלים קמה) טוב יי לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתוב, יודוך יי כל מעשיו. (נדפס ויחי רכ"א)

330. רבי שמעון פתח, (שיר ב) אני חבצלת השרון שושנת העמקים. כמה חביבה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא משבח אותה, והיא משבחת אותו תמיד. וכמה שבחים ומירות מתקנה למלך תמיד. אשרי חלקם של ישראל שאחוזים בגורל החלק הקדוש, כפתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

330. רבי שמעון פתח, (שיר השירים ב) אני חבצלת השרון שושנת העמקים. כמה חביבה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, דקודשא בריך הוא משיבון ליה, והיא משיבונת ליה תדיר. וכמה שיבוןין ובזמורין אתקנת ליה למלכא תדיר. ופאה זולקיהון ד'ישראל, דאזירין בערבא דזולקא קדישא, כמה דכתיב, (דברים לב) כי זולק יי עמו יעקב זולק וזולתו.

331. אני חבצלת השרון – זו כנסת ישראל שנקראת חבצלת, שעומדת ביפי של נוי בגן עדן להנטע. השרון, שהיא (שומרת נ"א שרה) ומשבחת את המלך העליון. דבר אחר אני חבצלת השרון – שצריכה להיות משקה מהשקאת הנחל העמק, מעין הנחלים, כמו שנאמר היה השרון (כערבה). [לאגם מים] שושנת העמקים, שעומד בעמק של הכל.

331. אני חבצלת השרון, דא כנסת ישראל, דאקרי חבצלת, דקיימא בשפירו דנזי בגנתא דעדן לאתנטעא. השרון, דהיא (נטרת נ"א שרה) ומשיבונת ליה למלכא עלאה. דבר אזור אני חבצלת השרון, דבעינא לאשתקאה משיקוי דנזולא עמיקא, מבויעא דנזולין. כמה דאת אמר (ישעיה לג) היה השרון (כערבה). [לאגם מים] שושנת העמקים, דקיימא (בראשית רכ"א ע"א) בעמיקתא דכלא.

332. שושנת העמקים, מי הם העמקים? כמו שנאמר (תהלים קל) ממעמקים קראתיך ה'. חבצלת השרון, מאותו מקום שהשקאת הנחלים העמקים יוצאים ולא פוסקים לעולמים. שושנת העמקים, השושנה של אותו מקום שנקרא עמק הכל, נסתת מכל הצדדים.

332. שושנת העמקים. מאן אינן עמקים. כמה דאת אמר (תהלים קל) ממעמקים קראתיך יי. חבצלת השרון, מההוא אתר דשיקוי דנזולין עמיקין נפקין, ולא פסקין לעלמין. שושנת העמקים, שושנת דההוא אתר דאקרי עמיקא דכלא, סתים מכל סטריין.

333. בא ראה, בראשונה חבצלת ירקח עם עלים ירקם, אחר כך שושנה בשני גונים – אדם ולבן, שושנת – בששה עלים. שושנת – ששנתה את גוניה, ומשתנה מגון לגון. שושנת, בראשונה חבצלת. בזמן שרצה להזדוג עם המלך, נקראת חבצלת. אחר שנדבקה עם המלך עם אותן נשיקות, נקראת שושנה, משום שכתוב (שיר ה) שפתותיו שושנים. שושנת העמקים. שהיא משתנה ומשנה את גוניה, לפעמים לטוב, ולפעמים לרע. לפעמים לדין, ולפעמים לרחמים.

334. ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים וגו' (בראשית ב). בא ראה, שהרי בני אדם לא יודעים ולא מסתכלים ולא משגיחים, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את האדם וכבד אותו בכבוד עליון, רצה ממנו להדבק בו, כדי שימצא יחיד, ובלב יחיד, ובמקום של דבקות יחידה, שלא ישתנה ולא יתהפך לעולמים באותו קשר האמונה היחידה, שהכל נקשר בו. זהו שכתוב ועץ החיים בתוך הגן.

335. ואחר כך סטו מדרך האמונה, ועזבו את העץ היחיד העליון מכל העצים, ובאו להדבק במקום שמשתנה ומתהפך מגון לגון, ומטוב לרע, ומרע לטוב, ויורדו ממעלה למטה, ונדבקו למטה בשנויים רבים, ועזבו את העליון של הכל, שהוא אחד, ולא משתנה לעולמים. זהו שכתוב (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים. והמה בקשו חשבונות רבים ודאי, אז התהפך לבס לאותו צד ממש, לפעמים לטוב, לפעמים לרע, לפעמים לרחמים, לפעמים לדין. כמו אותו הדבר שנדבקו בו ודאי. והמה בקשו חשבונות רבים, ונדבקו בהם.

333. תא וזוי, בקדמיתא וזבצלת ירוקא, בטרפין ירוקין לבתר שושנה, בתרין גוונין סומק וזוור. שושנת: בשית טרפין. שושנת: דשניאת גוונתא, ואשתניאת מזוונא לגוונא. שושנת, בקדמיתא וזבצלת, בזמנא דבעיא לאזדווגא ביה במלכא, אקרי וזבצלת. בתר דאתדבקה ביה במלכא, באינון נשיקין, אקרי שושנה. בגין דכתיב (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. שושנת העמקים. דהיא שניית ומשניאת גוונתא, זמנין לטב, וזמנין לבייש. זמנין לדינא, וזמנין לרזומי.

334. (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים וגו'. תא וזוי, דהא בני נשא לא ידעין, ולא מסתכלין, ולא משגיזין, בשעתא דברא קודשא בריך הוא לאדם, ואוקיר ליה ביקירו עלאה, בעא מניה לאתדבקה ביה, בגין דישתכחו יוזידאי, ובכלב יוזידאי, ובאתר דדביקותא יוזידאה, דלא ישתיני ולא יתהפך לעלמין, בההוא קשורא דמהימנותא יוזידאה, דכלא ביה אתקשר. דהא הוא דכתיב ועץ החיים בתוך הגן.

335. ולבתר סטו מאורזא דמהימנותא, ושבו אילנא יוזידאה עלאה מכל אילנין, ואתו לאתדבקה באתר דבישתני ומתהפך מזוונא לגוונא, ומטב לבייש, ומבייש לטב, וזוזתו מעילא לתתא, ואתדבקו לתתא בשנויין סגיאין, ושבו עלאה דכלא, דהוא זור, ולא אשתני לעלמין. דהא הוא דכתיב, (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו וזשבונוות רבים. והמה בקשו וזשבונוות רבים ודאי, כדין אתהפך לבייש, ומההוא סטרא ממש, זמנין לטב, זמנין לבייש, זמנין לרזומי, זמנין לדינא. (דף ק"ז ע"ב) כההוא מלה דאתדבקו בה ודאי. והמה בקשו וזשבונוות רבים, ואתדבקו בהו.

336. אמר ליה קודשא בריך הוא, אדם, שבקת זויי, ואתדבקת במוותא. זויי, דכתיב ועץ הזיית בתוך הגן, עץ דאתקרי זויים, דבאן דאזיד ביה, לא טעים טעמא דמוותא לעלמין. ואתדבקת באילנא אזרא, הא ודאי מותא הוא לקבלה. הא הוא דכתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות וגו'. וכתיב (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה. ודאי באתר דמוותא אתדבק, ושכך אתר דזויי, בגין כך אתגזר עליה ועל כל עלמא מותא.

337. אי הוא זוטא, כל עלמא מאי זוטא. אי תימא דכל בריין אתו ואכלו מאילנא דא, ואתרמי מכלא. לאו הכי, אלא בשעתא דאדם קאים על רגליו, וזמו ליה בריין כלהו, ודוולו מקמיה, והו זטלין בתריה, כעבדין קמי מלכא. והוא אמר לון, אנא ואתון, (תהלים צה) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושינו. וכלם באו אחרי. כיון דזמו דאדם סגיד להאי אתר, ואתדבק ביה, כלהו אתמישכו אבתריה, וגרים מותא ליה, ולכל עלמא.

338. כדון אשתני אדם לכמה גוונין, זמנין לטב, זמנין לביש. זמנין רוגזא, זמנין גיזא. זמנין דינא, וזמנין רוגזי. זמנין זויי, זמנין מותא. ולא קאים בקיומא תדיר בנוד בזייהו. בגין דהוא אתר גרמא ליה. ועל דא אקרי, להט הזורב המתהפכת, מן סטרא דא, לסטרא דא, מן טב לביש, מן רוגזי לדינא, מן שכלום לקרבא, אתהפיכת היא לכלא. ואקרי טוב ורע, דכתיב וביען הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו.

339. ובמלכא עלאה, רוגמא על עובדי ידוי, אוכוז ליה, ואמר ליה וביען הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, והוא לא קביל מזיה, ואתמישך בתר אתתיה, ואתתרה לעלמין. דהא אתתא לאתר דא סלקא, ולא יתיר. ואתתא גרים מותא לכלא.

336. אמר לו הקדוש ברוך הוא: אדם, עובת את החיים ודבקת במוות. חיים, שכתוב ועץ החיים בתוך הגן, העץ שנקרא חיים, שמי שאחז בו לא טועם טעם המות לעולמים, ונדבקת בעץ אחר – הרי ודאי מות הוא כנגדך. זהו שכתוב (משלי ה) רגליה יורדות מות וגו'. וכתוב (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה. ודאי שנדבק למקום של מות, ועזב את המקום של חיים, משום כך נגזר עליו ועל כל העולם מות.

337. אם הוא חטא, מה חטאו כל העולם? אם תאמר שכל הבריות באו ואכלו מהעץ הזה ונלקח מכלם – לא כך. אלא בשעה שאדם עמד על רגליו, ראו אותו כל הבריות ופחדו מפניו, והיו נוסעים אחריו כמו עבדים לפני המלך, והוא אומר להם: אני ואתם, (תהלים צה) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושינו. וכלם באו אחרי. כיון שראו שאדם משתחוה למקום הזה ונדבק בו, כלם נמשכו אחריו, וגרם מות לו ולכל העולם.

338. אז השתנה האדם לכמה גונים, לפעמים לטוב לפעמים לרע. לפעמים רגז, לפעמים נחת. לפעמים דין, ולפעמים רחמים. לפעמים חיים, לפעמים מות. ולא עומד בקיים תמיד באחד מהם, משום שאותו מקום גרם לו. ולכן נקרא להט החרב המתהפכת, מצד זה לצד זה, מוטב לרע, מרחמים לדין, משלום לקרב, היא מתהפכת לכל. ונקרא טוב ורע, שכתוב וביען הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו.

339. והמלך העליון, המרחם על מעשי ידיו, הוכיח אותו ואמר לו, וביען הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, והוא לא קבל ממנו, ונמשך אחר אשתו ונתגרש לעולמים. שהרי האשה עולה למקום הזה, ולא יותר. והאשה גרמה מות לכל.

בְּרוּךְ יְיָ לַעֲוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יִמְלֹךְ יְיָ לַעֲוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

